

நிஜத்தின் நிழல்

‘சிதம்பரபத்தினி’

நிஐத்சுன் நிழல்

(சிறுகதைத் தொகுதி)

‘சிதம்பரபத்தினி’

வெளியீடு :

யாழ். இலக்கிய வட்டம்
யாழ்ப்பாணம், இலங்கை

- முதற் பதிப்பு : ஜூன் 2000
- © திருமதி பத்தினியம்மா திலகநாயகம்
மெ. மி. பாடசாலை வீதி, ஆனைக்கோட்டை.
- அட்டைப்படம் : அரவிந்த் போட்டோ, யாழ்ப்பாணம்
- அச்சுப் பதிவு : யுனி ஆர்ட்ஸ் (பிறைவட்) லிமிடெட், கொழும்பு.
- வெளியீடு : யாழ். இலக்கிய வட்டம்
(68வது நூல்)
- விலை : ரூபா 223/-
- NJATHTHIN NIZHAL
(Collection of Short Stories)
By 'Sithamparapaththini'
- © Mrs. Pathiniyammah Thilaganayagam
M. M. School Lane, Anaicodai
- Cover Photo : Aravinth Photo, Navalar Road, Jaffna.
- Published by : Yarl Literary Circle
- Printed : Unie Arts (Pvt) Ltd., Colombo.
- Price : Rs. 225/-

விற்பனையாளர்கள் :

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை

யாழ்ப்பாணம் : கொழும்பு

ஸ்ரீலங்கா புத்தகசாலை

யாழ்ப்பாணம் : கொழும்பு

முன்னுரை

நிஜத்தின் நிழல் என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியைப் படித்து முடித்ததும் மனதில் சமை ஏறிவிடுகின்றது. மனதில் எழுகின்ற உணர்ச்சிகள், இச்சமூகம் இப்படி இருக்கிறதே என்ற மன அழுத்தத்தைத் தந்துவிடுகின்றன. ஒரு இலக்கியத்தைப் படித்து முடித்ததும் மனதில் எழுகின்ற இவ்வகை உணர்வு அந்த இலக்கியம் தன் நோக்கில் வெற்றி அடைந்து விட்டதென்பதற்குத் தக்க சான்றாகும். சிதம்பர பத்தினியின் நிஜத்தின் நிழல் சிறுகதைத் தொகுதி எவருக்காக எழுதப்பட்டதோ அந்த இலக்கினை அடையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

சிதம்பரபத்தினி என்ற புனைப்பெயரில் 1963களிலிருந்து சிறுகதைகளை எழுதிவரும் திருமதி பத்தினியம்மா திலகநாயகம் போல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகச் சிறப்புப் பட்டதாரி. 1960களில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் பெரும் இலக்கியப் புயலாக எழுந்த எழுத்தாளர் கூட்டத்தில் சிதம்பரபத்தினியும் ஒருவர். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் இலக்கிய இயக்கங்களுள் சிக்காது பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், பேராசிரியர் கைலாசபதி ஆகியோரின் இலக்கியக் கருதுக்களை உள்வாங்கித் தனக்கென ஓர் இலக்கியப் பாதையில் சிறுகதைகளை எழுதி வருபவர். இன்று இலங்கை நிர்வாக சேவையில் மூத்த ஓர் அதிகாரியாக விளங்குகிறார்.

இச்சிறுகதைத் தொகுதியில் சிதம்பரபத்தினியால் காலத்திற்குக் காலம் எழுதப்பட்ட பதினெட்டுச் சிறுகதைகள் இடம்பிடித்துள்ளன. நிஜத்தின் நிழல் அவரின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி. சுதந்திரன், ஈழநாடு ஆகிய பத்திரிகைகளின் பலமுய இதழ்களைத் திகதி வாரியாகத் தட்டி அவற்றில் வெளிவந்த சிறுகதைகள் ஒவ்வொன்றையும் படித்துச் சிறந்த சிறுகதைகளைத் தொகுதியாக்கும் நோக்குடன் படித்த அனுபவம் எனக்குண்டு. அவ்வேளை தரமாகப் பல சிறுகதைகள் எழுதிய சிதம்பரபத்தினி, தையிட்டி அ. இராசதுரை, முனியப்பதாசன் ஆகிய மூவர் என்னால் அடையாளங் காணப்பட்டனர். அவர்களது சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவரவேண்டிய அவசியம் உணரப்பட்டது. அவ்வகையில் இச்சிறுகதைத் தொகுதியை வெளியிடுமாறு திருமதி பத்தினியம்மாவிற்கு ஆலோசனை கூறினேன். ஏற்றுக் கொண்டார். இலங்கை நிர்வாக சேவையைச் சேர்ந்த லீல் குணசேகர, செ. கதிர்காமநாதன், செங்கை ஆழியான், செ. யோகநாதன், க. பரராஜசிங்கம் ஆகியோரின் வரிசையில் சிரம்பரபத்தினியும் சேர்ந்து கொள்கிறார்.

சிதம்பரபத்தினியின் சிறுகதைகளில் தூக்கலாக நிற்கின்ற கருப்பொருள் காதல், குடும்பம், பெண்ணியம் என்பனவாம். இத்தொகுதியிலுள்ள பதினெட்டுச் சிறுகதைகளிலும் இவை விரவி வருவதைக் காணலாம். தெளிவு, மன்னிப்பு, அண்ணா, கல்லறை, எரியகம், அனர்த்தம், நிஜத்தின் நிழல், தெய்வம் யாவும்

உணர்ந்திடும் தெய்வம், சுழல்பந்தம், உலகத்தின் கண்கள், காதலின் இரகசியம் என்பன 'ரொமாண்டிசக்' கதைகளாகும். காதலின் பல்வகை நிலைகளை இச்சிறுகதைகள் விபரிக்கின்றன. உருமாறும் கருவறைகள், அக்கினிக்குண்டம், என்ன தவறு செய்தேன் என்பன பெண்ணியக் கதைகளாகவுள்ளன. பகுத்தறிவு, இளந்துறவி, மெய்ஞானி என்பன உருவகப்பண்பு வாய்ந்த சிறுகதைகளாம்.

சிதம்பரபத்தினி தனது சிறுகதைகளில் பல்வேறு குணவியல்புகளையுடைய பெண்களை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளார். இந்நூலாசிரியர் ஒரு பெண்ணாகவிருந்தும் தான் தரிசித்த சமூகப் பெண்களின் குறைபாடுகளைத் துணிச்சலாகத் தன் சிறுகதைகளில் சுட்டிக் காட்டுகிறார். பகுத்தறிவில் வருகின்ற பல்கலைக்கழகப் பெண் தன் காதலன் பட்டப்படிப்பின் இறுதியாண்டில் பிரியப் போகிறானென வருந்தியழுகிறாள். சில நாட்களில் இன்னொரு காதலனுடன் வருகிறாள். மன்னிப்பில் வருகின்ற பிரேமா விட்டில்களாக ஆண்களை விழ்ச்செய்து இன்பம் தூய்க்கிறாள். கலியாணமானதன் பின்னரும் அவள் நடத்தை தொடர்கின்றது. உருமாறும் கருவறையில் சுட்டிய கணவனை விட்டு விட்டு இன்னொருவனுடன் வாழ்க்கை நடத்தும் பெண்..... இப்படிப் பெண்கள் சிலரின் ஒழுக்கக்கேடுகளைத் தத்ருபமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ள சிதம்பரபத்தினி தனது பல கதைகளில் பெண்மையின் சிறப்பினை எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். அண்ணா என்ற சிறுகதையில் வருகின்ற குழுதினி தான் மனதில் வரித்தவன் தன்னைத் தமையனாக ஏற்கக் கூடியதால் அந்த நினைவுடன் வாழ்ந்து முடித்து விடுகின்றாள். அவன் மனம் மாறியும் அவள் மனம் தளரவில்லை. காதலுணர்வினை மிகப் புனிதமாக மதிக்கின்ற பெண்கள் நிறைய வருகின்றார்கள்.

சிதம்பரபத்தினி தனது கதைகளில் வைக்கின்ற சமூகச் செய்தி தெளிவானது. பெண்களின் ஒழுக்கம், ஆண்களின் ஏமாற்றுகள், பெற்றோரின் சீதன ஆசை, பெண் விடுதலை, ஆண்களின் அடக்குமுறைகள் என்பன அவரின் சிறுகதைகள் ஊடாக முன் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. காதல் என்பது வாழ்வின் ஒரு பகுதி என்கிறார். காதலே வாழ்வு என்று அலைபவர்களைப் பார்த்து காதலில் ஏமாற்றங்கள் வரத்தான் செய்யும். ஏமாற்றிய ஒரு கயவனுக்காக உயிரையே விட்டத்துணிகின்ற பெண்களை வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை கொள்ள வைக்கும் எச்சரிக்கைகள் சிதம்பரபத்தினியின் கதைகளில் விரவிக் காணப்படுகின்றன. ஏமாற்றிய ஒரு கயவனுக்காக உயிரைவிடக் கூடாது. வாழ்க்கையை எதிர்கொண்டு வாழ வேண்டும் என்கிறார்.

சிதம்பரபத்தினியின் இச்சிறுகதைத் தொகுதியிலுள்ள கதைகளில் உயிரோட்டமானதும் கருத்துச் செறிவுமுள்ள வருணனைகள் இடம் பிடித்திருக்கின்றன. 'பெண்ணிடத்து இயல்பாகவேயுள்ள நாணத்தை வெளிப்படுத்துவது போல அதனிடத்தே மலர்ந்த மலர்கள் குங்குமச் சிவப்பாகத் திகழ்ந்தன, மரத்தை ஆணாகவும் அதிர் பற்றியிருக்கும் கொடியைப் பெண்ணாகவும் உருவகப்படுத்தி எழுதியுள்ள பகுத்தறிவில் இப்படி வருகிறது. ஐம்புலன்களையும் வென்ற மெய்ஞானி

ஒருவனுக்கு அதே புலன்கள் வாயிலாக மெய்ஞானம் சுடர்விட்டு ஒளிவீசிக் கொண்டிருப்பது போலக் குத்துவிளக்கிலிருந்து ஐந்து சுடர்கள் ஒளிவீசிக் கொண்டிருந்தன' என்பன போன்ற தத்துவார்த்த விசாரங்களும் சிதம்பரபத்தினியின் கதைகளில் காணலாம். பெண், அழகு, வறுமை இம்மூன்றும் பெண்களுக்கு இச்சமூகத்தில் எப்படி எதிரிகளாகின்றன என்பதும் ஆண்களால் அவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் கொடுமைகளுக்கு எவ்வாறு பதிலடி கொடுத்து வாழ்ந்து முடிக்கலாமென்பதும் சிதம்பரபத்தினியின் தொனிப்பொருள்கள்.

சிதம்பரபத்தினியின் சிறுகதைகளில் எரியகம், அக்கினிக்குண்டம், என்ன தவறு செய்தேன் ஆகிய சிறுகதைகள் உருவம், உள்ளடக்கம் என்பனவற்றில் நல்ல சிறுகதைகளுக்குரிய பண்புகளைக் கொண்டவை. இவை இத்தொகுதியின் மிகச் சிறந்த கதைகள். எரியகம் ஓர் உளவியற் சிறுகதையாகும். சமகாலப் பிரச்சினையின் பெண் சார்ந்த உளவியற்றாகத்தை வெகு அற்புதமாகச் சித்திரிகின்றது. நன்றாகப் படித்து துறுதுறுப்பாகத் திரிந்த இளம் சிறுமி சந்தித்த, கேள்விப்பட்ட பாலியல் பாதிப்பு எவ்வாறு அப்பெண்ணின் வாழ்க்கையைப் பாதிக்கின்றதென்பதை எரியகம் விபரிக்கின்றது. நல்ல பாத்திர வார்ப்பு, பெண் விடுதலைக்காகக் குரல் கொடுத்த பெண்ணொருத்தி நிஜவாழ்வில் படும் அவலத்தை, எதிர் மறையான வாழ்க்கையை, அக்கினிக்குண்டம் சித்திரிக்கின்றது. அழகும் பணமும் பாதுகாப்பான இடத்தில் இருக்க வேண்டியவை. வேலைக்குப் போனவிடத்தில் வீட்டுப் பையனால் கர்ப்பவதியாக்கப்படும் பெண்ணொருத்தி இச்சமூகத்தில் போடும் எதிர் நீச்சல் என்ன தவறு செய்தேன் சிறுகதையாகும். இம்மூன்று சிறுகதைகளிலும் சிதம்பரபத்தினியின் படைப்பனுபவத்தினை உணர முடிகின்றது.

நிறைவாக சிதம்பரபத்தினியின் நிஜத்தின் நிழல் சிறுகதைத் தொகுதி ஈழத்துச் சிறுகதை இலக்கியத்திற்குக் கிடைத்திருக்கும் ஒரு பங்களிப்பாகும். ஆளுமை, அனுபவ முதிர்ச்சி, பல்வேறு பிரதேசங்களில் கடமை நிமித்தம் வாழ்ந்து பெற்ற சமூக அவதானிப்பு, பழந்தமிழ் இலக்கியத்திலும் நவீன இலக்கியத்திலும் பெற்றிருக்கும் அறிவு, வடமொழி இலக்கியப் புலமை ஆகிய அனைத்தும் சிதம்பரபத்தினியின் படைப்பாற்றலில் இன்னமும் சிறப்பாக வெளிவந்திருக்க முடியுமென அவரை அறிந்த வாசகனொருவன் எண்ணக்கூடும். எனினும் இச்சிறுகதைத் தொகுதி எவ்வகையிலும் வாசகனை ஏமாற்றவில்லை. நல்லதொரு இலக்கியத்தின் மூலம் அதனைப் படிப்பவன் எவ்வாறான அனுபவத்தையும் வாழ்க்கை நெறியையும் உணர வேண்டுமோ அவற்றினை வழங்குவதில் இச்சிறுகதைத் தொகுதி தவறிவிடவில்லை எனத் திடமாகக் கூறுவேன்.

செங்கைஆழியான் க. குணராசா

பதிவாளர், யாழ். பல்கலைக்கழகம்

யாழ்ப்பாணம். 25.04.2000.

என்னுரை

நான் எப்படி எழுதத் தொடங்கினேன் என்பது எனக்கே ஆச்சரியம். என்னை யாரும் எழுதத் தூண்டியதும் இல்லை. எழுத உதவியதும் இல்லை. எனக்கு நானே ஆசான். என் கதைக்கு நானே நீதிபதி. என்னை எழுதத் தூண்டிய உந்துசக்தி என் எண்ணங்கள்தான். என் கற்பனைக்கு வித்திட்டவர் என் அன்னை பார்வதிப்பிள்ளைதான். குழந்தையிலிருந்தே எனக்குக் கதை என்றால் அலாதிப் பிரியம். அன்னையின் மடிதான் என் கதையுலகின் முதல் ஆரம்பம்.

எங்கள் குடும்பத்திலே நான் கடைக்குட்டி. அதனால் கொஞ்சம் செல்லம் அதிகம். என்னை உண்ண வைக்க - என் தலையில் எண்ணெய் வைக்க - வேண்டுமானால் தாயார் ஒரு புதிய கதை சொல்லவேண்டும். 'இல்லையேல் ஓடிப்பிடித்து விளையாடல்தான் தொடரும். உண்மையோ, பொய்யோ, கற்பனையோ ஏதோ புதிய புதிய கதைகளை மிகவும் ரசனையோடு, மனோரஞ்சகமாகச் சொல்லி என்னை வெற்றி கொள்வதில் என் அன்னைக்கு நிகர் அவரேதான். அதைவிட என் குறுக்குக் கேள்விகட்குப் பதில் சொல்வதிலும் அவர் மகாவல்லவர். அவர் என் மனத்திலிட்ட கற்பனைத் தீதான் என் எழுத்தாற்றலைத் தூண்டியது. எழுதவும் வைத்தது. இன்றும் என் அன்னையின் கற்பனை வளத்தை நான் நினைத்து - ரசித்து - என்னுள் பெருமைப்படுவதுண்டு.

நாளடைவில் சிறுகதை - தொடர்கதை - நாவல் என்பவற்றைப் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வாசிக்கும்போது என்னுள்ளே கற்பனை - சிந்தனை - இரண்டுமே புதுவெள்ளம் போல் பிரவாகித்தன. நான் உலகத்தைப் படித்தே இவற்றை வாசித்துத்தான் என்றால் மிகையாகாது. எனக்கு நன்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. அப்போது எனக்கு ஐந்து வயது. சுதந்திரன் பத்திரிகையில் "ஆசைஎணி" என்னும் - தொடர்கதை வந்து கொண்டிருந்தது. பத்திரிகை எடுத்ததும் நான் முதலில் படிப்பது அதனைத்தான். நான் அதனை உரக்கப் படிக்க அதனைக் கேட்டுக் கொண்டே தாயார் சமையலைக் கவனிப்பார். இவ்வாறே வீட்டில் எடுக்கும் கல்கி, விகடன், செந்தமிழ்ச் செல்வி என்ற சஞ்சிகைகளும், பாடசாலையில் எடுக்கப்படும் கலைமகள், கலைக்கதிர், மஞ்சரி, குமுதம் போன்றவையும் என் கற்பனைக்கும் சிந்தனைக்கும் தீனி போட்டன. வாசித்த கதைகளைப் பற்றி வீட்டில் என் அக்கா பரமேஸ்வரியுடனும், பாடசாலையில் நண்பி இந்திராவுடனும் விமர்சனம் தொடரும். நாளடைவில் இரவு தூங்குமுன் கதை, கவிதை, கட்டுரை எதுவென்றாலும் வாசித்தே ஆகவேண்டுமென்ற நிலை. இல்லையேல் தூக்கம் கண்களைத் தழுவாது.

பொதுவாகச் சிறுகதை அல்லது நாவல்கள் வாசிக்கும் பொழுது பாதியிலேயே நான் முடிவை அறிந்து விடுவேன். கதையும் நான் நினைத்தவாறே நிறைவுறும். ஒரு சில கதைகளில் மட்டும் நான் நினைத்த முடிவு வேறுபட்டு - மாறுபட்டு வரும். அவ்வாறு வரும் பொழுது என்னால் அதனைத் தாங்க முடியாது.

நடக்கக் கூடாத ஏதோ ஒன்று நடந்து விட்டதுபோல மனம் காரணமின்றிக் குமுறிக் கொந்தளிக்கும். அதனைக் கதை என்று என்னால் ஒதுக்க முடிவதில்லை. இரவில் தூக்கமும் வராமல் - விழிப்பும் இல்லாமல் தவிக்கின்ற தவிப்பு..... ஒருவகை அவஸ்தை..... அதை என்னென்ற சொல்வது. கதைகளை வாசிக்கும் பொழுது அவற்றுடன் ஒன்றிப் போதலே கூடாதோ.....! அன்றிரவே நானே நானாக - ஒரு புதிய கருவை - உருவை - உயிரூட்டி சிறுகதையாகப் பிரசவித்த பின்தான் என் முட்டுத் தணியும். வேதனை குறையும். இவ்வாறு உற்பவித்த குழந்தைகளை - சிறுகதைகளை - பலமுறை பார்த்து எனக்குள் நானே ரசிப்பேன். அதிலே ஒருவகை இன்பம். ஆத்மதிருபதி. இவ்வாறு ஆரம்பித்ததுதான் என் சிறுகதை உலகம்.

காலப்போக்கில் கதைகளில் மட்டுமல்ல - சமுதாயத்தில் - நேரில் - நான் கண்ட - காணும் பல விடயங்களை - பிரச்சினைகளை - தவறுகளை அவற்றின் விளைவுகளை - ஜீரணிக்க முடியாமல் "இவை இப்படி இருந்தால் எப்படியிருக்கும்" என்ற சிந்தனையின் விளைவில் பல புதிய குழந்தைகள் மனவறையில் உற்பவித்தன. அவற்றுள் பல குறைப்பிரசவமாயின. சில மட்டுமே முழுமையாகப் பிரசவமாயின. பிரசவம் ஆனவற்றில் சில பத்திரிகைகளில் பிரசுரமாயின. புயல், செல்லரித்தல், செல்லடி, இடப் பெயர்வு என்பன பல குழந்தைகளை முடமாக்கிவிட்டன. சில குழந்தைகளைக் காணாமற் செய்து விட்டன. சில தப்பிப்பிழைத்த குழந்தைகளே இன்று உங்கள் முன் அறிமுகமாகிறார்கள்.

என் குழந்தைகளை பொழுது போக்காகவோ சமுதாயத்திற்குப் புத்திமதி சொல்லவோ அன்றிச் சமுதாயத்தைத் திருத்தவோ, தவறுகளைச் சுட்டிக் காட்டவோ, இப்படித்தான் நடக்க வேண்டும் என்று சொல்லவோ நான் உருவாக்கவில்லை. "வாடிய பயிரைக் கண்டபோதெல்லாம் வாடினேன்" என்று பாடினார் இராமலிங்க வள்ளலார். அதே போல நானும் சமுதாயத்தில் நடைபெறும் சில விடயங்களைக் கண்டும் காணாதிருக்க முடியாமல் - அது பற்றி உள்ளத்தே எழும் உணர்வுகளை அதுபற்றி எழுதாவிட்டால் இதயமே வெடித்து விடும் போன்ற ஒருவித இனம் புரியாத அவஸ்தையால் எழுதத் தொடங்கினேன். என் கதைகள் யாரையாவது சிறிதளவாவது சிந்திக்க - இரைமீட்க - வைத்தால் அதுவே என் எழுத்தின் பயன் - எழுத்தின் வெற்றி.

நான் கதைகளை எழுதினேனே தவிர எதனையும் பிரசுரிக்க அனுப்பவில்லை. எனக்குத் திருப்தி அளித்தாலும், பிறருக்கு எப்படி இருக்குமோ என்ற தயக்கம். ஒருநாள் பத்திரிகை வாசித்தபொழுது "அகில இலங்கை எழுத்தாளர் சங்கம் சிறுகதைப் போட்டி" ஒன்றை நடத்தப் போவதனை அறிந்தேன். ஆனால் முடிவு திகதிக்கு இன்னும் இரண்டு நாட்களே மீதமிருந்தன. போட்டி என்றதும் சற்று வித்தியாசமானதாக ஒரு கதையை எழுத வேண்டுமென்று நினைத்து அன்றிரவு முழுவதும் நித்திரையின்றி ஒரு கதையை எழுதி முடித்தேன். பாத்திரங்கள் நேரே பேசுவதுதான் எனக்குப் பிடிக்கும். கதையிலும் பாத்திரங்களே நேரில் பேசின.

அதனை மறுநாள் பிரதி பண்ணிப் பத்திரிகைக்கு அனுப்பியபின்தான் எனக்கு நிம்மதி. பின் எனக்கு அது மறந்தே போய்விட்டது. பல்கலைக்கழகத்தில் முதலாம் ஆண்டில் படித்தபொழுது அக்கதைக்குப் பரிசில் கிடைத்தமை மட்டற்ற மகிழ்ச்சியைத் தந்தது மட்டுமல்ல. எழுதும் ஆவலையும் தூண்டியது. சமகாலத்தில் பல்கலைக்கழகத்தில் செங்கையாழியான், செம்பியன் செல்வன், செ. யோகநாதன், கலாபரமேஸ்வரன், பரராசசிங்கம், குந்தவை ஆகியோரும் சிறுகதைகளை எழுதி வந்தமை எனக்கும் உற்சாசமுட்டவே, நானும் புதிய புதிய கதைகளை எழுதுவதில் ஆர்வங்கொண்டேன். என் கதைகளைப் பிரசுரிப்பதில் ஈழநாடு பெரிதும் துணைபுரிந்தது. ஆகக் குறைந்தது வருடம் ஒரு சிறுகதை ஆவது ஈழநாட்டில் பிரசுரமாகும். கவிதைகள் அடிக்கடி வரும். இவ்வகையில் நான் ஈழநாடு பத்திரிகைக்கும் ஆசிரியருக்கும் பெரிதும் நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். தொடர்ந்து கலைச்செல்வி, சுதந்திரன், தினகரன் ஆகிய பத்திரிகைகளிலும் என் படைப்புக்கள் பிரசுரமாயின.

அவ்வப்போது நடைபெறும் சில ஒவ்வாத - முரண்பட்ட - நிகழ்வுத் துளிகளே என் மனதில் கோலம் வரைந்தன. முக்கியமாக எனக்கு நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து எங்கள் சமுதாயத்தில் பெண்களுக்கு சமத்துவம் அளிக்கப்படவில்லை. ஆண்களுக்குச் சமமாகப் பெண்கள் மதிக்கப்படுவதுமில்லை. என் சிறுவயதில் ஏற்பட்ட இரு நிகழ்ச்சிகள் என் மனதில் இவ்வெண்ணத்தை ஆணிவேராக்கின. முதலாவது..... எனது பத்து வயதில் வீட்டில் நடந்தது. என் தந்தையாரும் சில நண்பர்களும் உரையாடிக் கொண்டிருந்த பொழுது ஒருவர் என் தந்தையைப் பார்த்து, "தம்பிரான் உங்கள் பிள்ளைகள் எல்லாரும் படிப்பில் கெட்டிக்காரர்கள். ஆனாலும் என்ன பிற்காலத்தல் உங்கள் பெயர் விளங்க ஒரு ஆண்பிள்ளை இல்லையே" என்று. மற்றவர்களும் அதற்கு ஆமாப்போட்டார்கள். எங்கள் குடும்பத்தில் பிள்ளைகள் அறுவர். மூத்தவர் ஆண் இறந்து விட்டார். பெண்களே எஞ்சியிருந்தோம். தந்தையாரின் முகத்தை நோக்கினேன். அது வாடியிருந்தது. ஊரில் பலருக்கும் பலவகையில் பொருளாயும் நிலமாயுங்கூட உதவி செய்ததால் "தம்பிரான்" என்ற பட்டப் பெயரே நிலைத்துவிட்ட என் தந்தை சிதம்பரப்பிள்ளை இதனால் வாட்டமடைவதா? இக்குறையை நீக்க என்ன செய்யலாம் என்று அப்போதே என் மனம் துருதுருத்தது. விளைவு.....! நான் செல்வி சிதம்பரப்பிள்ளை ஆகவே என்றும் இருந்து விட்டால்..... என்றும் தந்தையின் பெயர் நிலைக்காதா? வாழாதா? என அந்த இளம் வயதிலேயே என் மனம் முடிவு செய்தது. அதன் முதற்படிதான் என் புனைபெயர் "சிதம்பரபத்தினி" ஆக அமைந்தது. நான் ஒன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்று நினைத்தது. மணவினை என்னையும் சூழ்ந்ததால் தொடர்ந்து செல்வியாக இருக்க முடியாதது கவலைதான். எனினும் தந்தையின் பெயரினிலேயே எழுத்தோவியங்கள் தொடர்கின்றன.

இரண்டாவது சம்பவம் எனது 13ம் வயதில் (பிறேப் எஸ். எஸ். சி.) படித்துக் கொண்டிருந்த பொழுது பாடசாலையில் ஏற்பட்டது. அனேகமாகக் கணக்குப் பாடத்தில் பரீட்சையில் எல்லாம் சரியாகவே கணக்குப் போடுவேன். எனினும் ஆசிரியர் 100 புள்ளிகள் போட மாட்டார். 95ற்குமேல் போகமாட்டார். ஒருமுறை என்னுடன் கற்ற மாணவன் ஒருவனும் (குலசிங்கம்) எல்லாக் கணக்கும் சரியாகச் செய்திருந்தான். ஆனால் கணக்கு ஆசிரியர் கிருஷ்ணசிங்கம் அவர்களோ அந்த மாணவனுக்கு 100 புள்ளிகளும் எனக்குத் 99 புள்ளிகளும் போட்டிருப்பதாக வகுப்பாசிரியர் என்னிடம் கூறினார். எனக்கு ஏற்பட்ட ஆவேசத்தில் நேரடியாகவே ஆசிரியரிடம் சென்று "ஏன் சேர் எனக்கு ஒரு புள்ளி குறைத்துப் போட்டீர்கள் என்று கேட்டேன்". அவர் கூறிய பதில் என் காதில் நாராசமாக விழுந்தது. அப்பொழுதே அவரை ஒரு மனிதப் புழுவைப் பார்ப்பதைப் போல் மிகுந்த வேதனையுடனும், ஆத்திரத்துடனும், அருவருப்புடனும் பார்த்தேன். அவர் என்ன கூறினார் தெரியுமா? "அவன் ஆண். நீ பெண். அதனாற்றான் உனக்கு ஒரு புள்ளி குறைத்துப் போட்டேன்". மிகவும் நிதானமாக - ஏளனமாக - என் நெற்றியிலடித்தாற் போல் அவர் கூறியது அவரின் அகமனவிருளை - மனவழக்கை எனக்கு நிதர்சனக் கண்ணாடியாகக் காட்டியது. அவரின் கடுசரங்களாகிய - சொற்களாகிய - கூரிய முள் என் இதயத்தைக் கீறி ரணமாக்கிய இரத்தக் காயம் இன்னும் ஆறாமலேதான் இருக்கிறது. எனினும் நான் தீமைக்குப் பணிந்து போகிறவள் அல்ல. அவர் அருகில் சென்று தலைநிமிர்ந்து சற்று அட்டலாகவே மென்னகையுடன் துணிச்சலாகக் கேட்டேன். "சேர் எனக்கும் நூறு புள்ளிகள் போடுகிறீர்களா? அல்லது அதிபரிடம் முறையிடவா?" அவர் அதனை எதிர்பார்க்கவில்லை. சற்று மிரண்டது தெரிந்தது. அநியாயத்தைத் தட்டிக் கேட்டதும் நான் சென்று விட்டேன். சற்று நேரத்தில் வகுப்பாசிரியர் மூலம் எனக்கும் நூறு புள்ளிகள் போட்டிருப்பதாக அவர் அறியத் தந்தார். அவரும் மகிழ்வுடன் கூறினார். வகுப்பு ஆசிரியருக்கு எப்படி நான் பிள்ளைமாதிரி. இவ்வாறு அந்த இளம் வயதிலேயே எந்த அநியாயம் நடந்தாலும் தயங்காமல் தட்டிக் கேட்பது என் வழக்கம். இந்த இரு நிகழ்ச்சிகளும் என் அடிமன நினைவில் நிலைத்து நின்று பெண்கள் பற்றிய சிந்தனைகளைத் தூண்டிவந்தன. இருந்தும் என்ன? இன்றுவரை பெண் என்ற ஒரே காரணத்தினால் எனக்கு ஏற்பட்ட இழப்புக்கள் - பாதிப்புக்கள் - எத்தனையோ! எனினும் இளமையில் ஏற்பட்ட முதலிரு சம்பவங்களால் இந்தச் சமுதாயம் முக்கியமாக ஆண்கள், பெண்களை ஆண்களுக்குச் சமமாக நினைக்கவுமில்லை, மதிக்கவுமில்லை, மதிக்க ஆயத்தமும் இல்லை என்ற எண்ணம் என் அடிமனதில் ஆழப் பதிந்து விட்டது. பொதுவாக ஆண்கள் பெண்களை ஆண்களுக்காக - ஆண்களின் வசதிகளுக்காகப் பிறந்தவர்களாக நினைக்கிறார்கள். இது நம் சமுதாயத்தில் ஊறிப்போன பழைய சம்பிரதாயம் புரையோடிப்போன புண். இதற்குச் சில பெண்களும் உடந்தையாகவே இருப்பதுதான் ஆச்சரியம். வருத்தம் தருவது.

பெண்மை என்றும், தாய்மை என்றும் பெருமை பேசுபவர்கள் நிஜத்தில் அதனைக் கடைப்பிடிப்பதில்லை. அவர்கள் பெண்ணைத் தலையிலே தூக்கி வைக்க வேண்டாம். பெண்ணும் எலும்பும் தசையுமுடைய ஒரு மனித ஜீவன். அவளுக்கும் ஒரு இதயமுண்டு. அவளும் சுயமாகச் சிந்திக்க - செயலாற்றக் கூடிய மனிதப் பிறவி என்பதை உணர்ந்து, அவளின் நியாயபூர்வமான உரிமைகளோடு அவளை மனிதருள் ஒரு அங்கமாக மதித்து வாழ விட்டாலே போதும். பெண்களைப் பற்றிப் பெண்களாகிய நாமே எழுதாவிட்டால் வேறு யார் உண்மைகளைப் பூசிமெழுகாமல் எழுதப் போகிறார்கள். அதனாற்றான் சமுதாயத்தில் பெண்ணின் பல நிலைகளையும் - அவள் மெல்லவும் முடியாமல் வெளியே சொல்லவும் முடியாமல் தனக்குள் தானே சமைந்து கொண்டிருக்கின்ற அவலங்களையும் - கோலங்களையும் - உணர்வுகளையும் என் கதைகள் மூலம் சற்று வெளிக்கொணர்ந்துள்ளேன். ஒவ்வொரு கதையிலும் ஏதோ ஒரு துளி உண்மையிருப்பது நிஜம். மிகுதி யாவும் கற்பனையே. இந்த நிஜத்தின் நிழல்கள் - சமகால - எதிர்கால - பெண்களின் நிறைவாழ்விற்கு ஒரு நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக - விடி வெள்ளியாக... அமையுமா? அமையமுடியுமா? எதிர்காலந்தான் பதில் சொல்லவேண்டும்.

என்னோடு - என் பின்னால் எழுதத் தொடங்கிய பலர் - பெண்கள் உட்பட எத்தனையோ நூல்களைப் பிரசுரித்து விட்டார்கள். ஏனோ அந்தப் பாக்கியம் எனக்கு இன்னமும் கிட்டவில்லை. என் எண்ணக்கருக்களில் உற்பவித்த ஆயிரமாயிரம் கதைகளில் அரைகுறைப் பிரசவமானவை பல. பிரசவித்தும் உயிரோடில்லாதவை சில. பிரசவித்தும் பிரதிபண்ணத் துணையின்மையால் பிரசுரமாகாதவை சில. பிரசுரமாகி இன்னும் உயிரோடு உள்ளவை ஒரு சிலவே. கடந்தகால அனர்த்தங்கள் என் குழந்தைகட்கு விதிவிலக்கல்ல. 1963 முதல் 1970ம் ஆண்டுவரையுள்ள காலப்பகுதியே-அறுபதுகளே-என் எழுத்துலகின் பொற்காலம் எனலாம். கட்சுடப் பிரசவித்தவுடன் பிரசுரமான அந்த இனிய நாட்களை என்னால் மறக்கவே முடியாது. இந்த வேகம் எப்படி, எதனால் தணிந்தது என்பது என் உணர்விற்கு அப்பாற்பட்டது. இலங்கை நிர்வாக சேவையில் பணியாற்றியதும் - அனுமதியின்றி எதையும் எழுதிப் பிரசுரிக்கக்கூடாது என்ற சட்டமும் என் மனதிற்குத் தடைவித்ததோ? மேலும் வேலைப்பளு வேறு, நேரமின்மை, நாட்டுப் பிரச்சினை, வீட்டுப் பிரச்சினை (தனியே சகல வேலையும் செய்வதால்) உடற் பிரச்சினை (தோள்மூட்டு வலி) என்பனவும் என் கைக்கு விலங்காகி விட்டன. சொல்வதை எழுத - அல்லது பிரதி பண்ண ஒரு துணை இருந்திருந்தால்... எழுத்து நின்றிருக்காதோ? எனினும், சுருங்க எழுதும் கவிதைகளைத் தொடர்ந்து எழுதி வந்தேன். கவிதைகள் எழுதுவதற்கு என் கணவர் திலகநாயகம் போல் அவர்கள் உந்து சக்தியாகவும், உறுதுணையாகவும், இசையமைப்பாளராகவும், இனிய பாடகராயும், இன்னிசை மீட்டியும் துணை புரிந்தார்.

தந்தையின் பெயரை அடிநாதமாகக் கொண்டெழுந்து "சிதம்பரபத்தினி" என்ற பெயர் பெருத்துவிட்டதென்றும் அதனைச் "சித்தி" என்று குறுக்கி

எழுதும்படியும் பண்டிதர் வீரகத்தி ஒருநாள் கூறவே, "சித்தி" என்ற பெயரில் எழுதினேன். ஆனால், "சித்தி" என்னைப் பொறுத்தவரையில் சித்தி தரவில்லை. பெயர் சுருங்கியதுபோல் எழுத்தும் சுருங்கியது. எனவே, நீண்ட இடைவெளியின் பின் "நங்கை"யில் எழுதிய பொழுது "பிரக்ஞா" என்ற பெயரில் எழுதினேன்.

நீண்ட நாளாக என் நூல்கள் நூலாக அரங்கேற்றவில்லை என்ற மனக்குறை இருந்து கொண்டே வந்தது. 1992ல் திருகோணமலையில் இருந்தபொழுது அன்புமணியும், எதிர்மன்னசிங்கமும் என் ஆக்கங்களைத் தரும்படியும் தாமே பிரசுரம் செய்வதாகவும் கேட்டனர். அது கைகூடுமுன் மாற்றலாகி வந்து விட்டேன். அப்போது வெளியிட்டிருந்தால் இன்னும் பல கதைகள் இருந்திருக்கலாம். இங்கே என் கணவர் அடிக்கடி யேசுராசா உங்கள் கதைகளை வைத்திராமல் காலத்தோடு வெளியிடச் சொல்கிறார் என்று நினைவூட்டுவார். யேசுராசா என்னிடமும் நேரில் கதைகளைத் தந்தால் வெளியிடுவதாகக் கூறினார். ஒருமுறை சரோஜா சிவச்சந்திரன் "மகளிர் அபிவிருத்தி நிலையம்" மூலம் அரங்கேற்றுவோம் என்றார். எதுவுமே கைகூடாத நிலையில் 1995 ஐப்பசியில் இடப்பெயர்வும் ஏற்பட்டது. இதனால் எஞ்சியிருந்த கதைகளிலும் சில சிதைந்து மறைந்தன. எதற்கும் காலமும் நேரமும் கைகூடவேண்டும் என்பார்கள். காலம் இப்போதான் கனிந்தது. என் சமகால எழுத்தாளரான "செங்கையாழியான்" - குணராசா அவர்கள் எப்படியும் என் கதைகளை நூல் வடிவில் அரங்கேற்ற வேண்டும். இல்லையெல் இலங்கைச் சிறுகதை வரலாற்றில் என் பெயர் இல்லாமலே போய்விடும் என நயமாகவும் பயமாகவும் எடுத்துக் கூறினார். அதன் விளைவுதான் "நிஜத்தின் நிழல்" என்ற நூலின் பிரசுரம்... அரங்கேற்றம் எல்லாம். இந்நூல் உருவாவதற்கு உந்து சக்தியாயும், உதவு சக்தியாயும் விளங்கிய செங்கையாழியானுக்கு என்றும் என் நன்றிகள் உண்டு. அவரே கொழும்பில் "யுனி ஆர்ட்ஸ்" நிறுவனத்தின் மூலம் இந்நூலை அளவாகவும் அழகாகவும் பிரசுரிக்கவும் முன்னின்றார். இந்நூலை அச்சேற்றிப் பூரண உருவம் கொடுத்து அரங்கேற்ற உதவிய "யுனி ஆர்ட்ஸ்" நிறுவனத்தினருக்கும், அட்டைப்படம் உதவிய யாழ் அரவிந்த் போட்டோ நிலையத்திற்கும் என் இதய பூர்வமான நன்றிகள்.

பெண்களின் மனங்களில் ஏற்படும் மனவடுக்கள் மாறவும் - ஆறவும் - என் கதைகள் ஒற்றடம் போல் இதமளித்தால்... பிரக்ஞையுள்ள மானிடர் மத்தியில் பெண்கள் நியாயபூர்வமான உரிமைகளுடன் - சமத்துவத்துடன் - வாழ வழி விட்டால்... அதுவே என்னை எழுதத் தூண்டிய எண்ணங்களின் - உணர்வுகளின்... மகத்தான வெற்றியாகும்.

நிறைவாக இந்நூலை வெளியிட்டு எனக்கு அங்கீகாரம் தரும் யாழ் இலக்கிய வட்டத்திற்கு என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றிகள்.

எம். எம். பாடசாலை வீதி,
ஆனைக்கோட்டை.
10.05.2000.

"சிதம்பரபத்தினி"

காணிக்கை

என் உயிருக்கும், உடலுக்கும், பெயருக்கும், உறவுக்கும் மூலகாரணராகி - என்னை இவ்வுலகிற்கு அறிமுகப்படுத்தி மண்ணிலே நல்லவண்ணம் வளர்த்தெடுத்து - அன்பும் பண்பும் அணிகலன்களாக புன்மை தவிர்ந்து, நன்மை நீனைந்து - கூரிய அறிவும் நேரிய ஒழுக்கமும் நிலைத்து நிற்க - அவையத்து முந்தியிருக்க முன்னின்றுழைத்த - இன்று தெய்வமாகிவிட்ட என் உயிரினும் இனிய உயிருக்குயிரான - அன்புத் தந்தை "சிதம்பரன்" வேலாயுதர் சிதம்பரப்பிள்ளை அவர்களுக்கும், அன்பு அன்னை சிதம்பரப்பிள்ளை பார்வதிப்பிள்ளை அவர்களுக்கும், அவர்களின் பாத கமலங்களில் மானசீகமாக என் எழுத்துவகின் முதற் படையலான - நிஜத்தின் நிழலை - சமர்ப்பணம் செய்து - காணிக்கையாக்கி - என் பெற்றோர் என்னைப் பெற நோற்றதின் நோக்கத்தின் பயனில், ஒரு துளியையாவது நிறைவேற்றுவதில் பெருமீதமும் பெருமகிழ்ச்சியும் அடைகின்றேன்.

"சிதம்பரத்தின்"

1. தெளிவு	01
2. பகுத்தறிவு	09
3. மன்னிப்பு	14
4. இளந்துறவி	23
5. சாந்தி	29
6. மெய்ஞானி	38
7. அண்ணா!	42
8. கல்லறை	53
9. உருமாறும் கருவறைகள்	58
10. எரியகம்	64
11. அக்கினி குண்டம்	73
12. என்ன தவறு செய்தேன்?.	85
13. அனர்த்தம்	96
14. நிஜத்தின் நிழல்	105
15. தெய்வம் யாவும் உணர்ந்திடும் தெய்வம்	122
16. சுழல் பந்தம்	132
17. உலகத்தின் கண்கள்	141
8. காதலின் இரகசியம்	148

தெளிவு

விடிந்தும் விடியாத - இருள் புலர்ந்தும் புலராத வைகறைப் பொழுது. இதயத்திலும் இருள். புலர்ந்தும் புலராத நினைவுகளோடு கட்டிலில் சற்றே அசைந்து புரண்டு கொண்டிருந்த மதியழகன் தனக்கு மிக அண்மையில் 'கீச், கீச்' என்ற இன்னொலி எழவே ஆச்சரியத்துடன் படுக்கையில் எழுந்து அமர்ந்தான். நுளம்பிற்காகப் போட்டிருந்த வலையை மெதுவாக விலக்கிவிட்டுப் பார்த்தபோது அவன் கண்ட காட்சி உண்மையிலேயே அவனை மேலும் ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தியது. முகம் பார்ப்பதற்காக மாட்டியிருந்த கண்ணாடியின் சட்டத்தில் தன்னிரு கால்களையும் பதித்துக் கொண்டிருந்த அடைக்கலங் குருவியொன்று கண்ணாடியில் தன்னை மிகக் கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. அது தன்னழகைப் பார்த்து ரசித்துக் கொண்டிருந்ததோ, இல்லை மறுபுறத்தில் ஒரு குருவி இருப்பதாகக் கற்பனை செய்ததோ என்னவோ தன் அலகுகளால் கண்ணாடியை இருமுறை கொத்திவிட்டு 'கீச், கீச்' என்று கத்தியபடி பறந்து சென்றது. மீண்டும் வந்து கண்ணாடியில் அமர்ந்து முன்போலவே செய்தது.

குருவியின் செயல்களையே பார்த்து ரசித்து வியந்து கொண்டிருந்த மதியழகன் சிந்தனை வயப்பட்டான். அந்தக் குருவி கண்ணாடியுள் வேறொரு குருவி இருப்பதாக நினைத்தே கண்ணாடியைக் கொத்தியிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் அது முன்னொரு போதும் தன்னைக் கண்டிருக்க முடியாது. அதனால் தன்னுருவையே வேறொரு குருவியாகக் கற்பனை செய்து விட்டது. மனிதனும் முதன் முதற் தன்னைக் கண்ணாடியிற் பார்த்தபொழுது இப்படித்தானே எண்ணியிருப்பான்.

அவனின் சிந்தனை மேலும் தொடர்கிறது. உடலழகைப் பார்ப்பதற்குக் கண்ணாடியைக் கண்டுபிடித்த மனிதன், தன் உள்ளத்தினைப் பார்ப்பதற்கு ஏன்

எந்தச்சாதனத்தையும் கண்டு பிடிக்காது விட்டான். ஒரு வேளை தன் உள்ளத்தின் நினைவுகளைக் காண நேர்ந்தால் அவற்றைத் தன்னுடைய நினைவுகளாக அவனாலேயே நம்பமுடியாமற் போய்விடும் என்பதனாலோ மனத்தை - மன எண்ணங்களை - எண்ணங்களின் விளைவுகளைப் பார்க்கக்கூடிய ஒரு கண்ணாடியை மனிதன் சிருஷ்டித்தால் தன் இதயக் கிணற்றின் பாசிகளை இறுகத் துடைத்துத் தன்னைத் துலக்கிக் கொள்வானே? ஏன் இப்படியும் செய்யலாம். முகக் கண்ணாடியைப் பார்த்துத் தன் முகவிகாரங்களைப் பலவித பூச்சுக்களால் மூடி மறைப்பதுபோல், அகக்கண்ணாடியைப் பார்த்து அகத்தின் விகாரங்களையும் மூடி மறைக்கப் பழகலாம். அப்படியானால்..... அகம் பார்க்கும் கண்ணாடி யொன்று கண்டுபிடிக்கப்படவே வேண்டாம். அதனாற்றான் அகத்தின் அழகை முகத்திற் பார்ப்பதுடன் திருப்திப் பட்டார்கள் போலும்.

'கீச், கீச்' என்ற குரல் கேட்கிறது. மதியழகன் சிந்தனையினின்றும் விடுபட்டவனாய் அறையின் மறுபுறம் பார்வையைச் செலுத்துகிறான். அங்கிருந்த மறுகட்டிலில் அவன் நண்பனுக்குப் பதிலாகக் குருவியிருந்து கீதமிசைக்கிறது. நண்பன் எங்கே? விடியமுன்பே எழுந்து சென்றுவிட்டானா? இல்லை! அப்படியிருக்காது. படுக்கைதான் விரித்தபடி அப்படியே சிறிதும் கசங்காது இருக்கிறதே. அப்படியானால்..... அவன் நண்பன் அன்றிரவு வரவேயில்லையா?

கடந்தநாள் மாலையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் அவன் நினைவுக்கு வருகின்றன. அவன் இதயத்திற் கனன்ற சிந்தனைத் தீயின் சுவாலை நெடு மூச்சாக மூக்குத் துவாரத்தின் வழியே வெளியேறுகின்றது.

மனிதனின் இதயம் என்ன ஒரு மையொற்றித் தாளா? அவனது அடிமனம் வினாவெழுப்புகிறது. தீய குணங்கள் என்னும் கருமையின் ஒரு துளி பட்டுவிட்டாற்கூட அது மனமாகிய மையொற்றித் தாளில் எத்தனை விரைவில் பரந்து ஊறி வியாபித்து விடுகின்றது. என்றாலும் மனிதன் இத்தனை வலுவற்ற தாளாகத் தன்னிதயத்தை வைத்திருக்க வேண்டாம். அவனது அகத்தின் வெறுப்பை முகம் பிரதிபலிக்கிறது. ஒருவேளை என்னிதயமும் ஒருநாள் இப்படி மாறிவிடுமோ? அவன் கண்கள் பனிக்கின்றன. 'இல்லை ஒரு போதும் இல்லை, அப்படி நான் மாறவே மாட்டேன். என்னிதயமும் என்றும் மென்மையான வலுவான எழுதும் தாளாகவே இருக்கும். அதல் எந்தத் தீமையும் ஊறுமுடியாது. மாறாக அன்பையும் அறிவையும் கலந்து குழைத்துக் கடைந் தெடுத்த பண்பெனும் அழியா மைகொண்டு என் இதயத்தாளில் அரும் பெரும் இலட்சியக் கருத்துக்களை அழகாக அழியாது பொறித்து வைத்திருப்பேன்.' அவன் உடல் முழுவதும் புல்லரிக்கிறது. ஒரு கணம் தன்னை மறந்து மகிழ்ச்சியில் மிதக்கிறான்.

'கீச், கீச்' சென்ற ஒலி அவனை இவ்வுலகுக்குக் கொண்டு வருகிறது. மீண்டும் திரும்பிப் பார்க்கிறான். குருவி தானாகவே தன்னை வலைக்குட்

சிறைப்படுத்தி யிருந்தது, நண்பனின் கட்டிலிலிருந்த குருவி நுளம்பிற்காகப் போட்டிருந்த வலைக்குட் தானாகவே புகுந்து மேலே ஏறிவிட்டு வெளியே வர வழி தெரியாமல் தவிக்கிறது. மனிதனும் இப்படித்தான் சில சந்தர்ப்பங்களில் தன்னையறியாமலே சில சிறைகளுட் தானாகவே புகுந்து, மாட்டிக்கொண்டு வெளியே வர வழி தெரியாமல் தவிக்கிறான். அவன் மனம் சொல்கிறது, நானும் இப்படித்தான். நானாக இந்தச் சிறையினுள் வந்து சிறைப்பட்டு விட்டேன். என்னுடன் படித்த நண்பன் எனக்குத் தற்காலிகமாக ஒரு தொழில் எடுத்துத் தருகிறேன் என்றெழுதியதால் இவ்விடம் வந்தேன். ஆனால் நான் நம்பிவந்த நண்பன் நேரில்..... இத்தனை தூரம் மாறியிருப்பானென்று நான் கனவு கண்டேனா? கட்டிய மனைவியைப் பெற்றோரிடமிருந்து பணம் வாங்கித் தரவில்லை என்ற காரணத்திற்காகப் பிறந்த வீட்டிற்கு அனுப்பிவிட்டு இங்கு அல்லும் பகலும் மதுவுக்கும் மங்கைக்குமாகத் தன் உடல், உள்ளம், உழைப்பு முழுவதையும் செலவழிக்கிறானே! அப்பப்பா பார்க்கவே சகிக்கவில்லையே. தான் மட்டும் கெட்டது போதாதா? என்னையும் கெடச்சொல்லிப் புத்தி சொல்கிறானே?

முதல் நாள் மாலையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை நினைவில் மீட்கிறான். அவனின் நண்பன் நீண்ட நேரமாகக் கண்ணாடியின் முன்னின்று தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

"எங்கேயப்பா இத்தனை தடல் புடலாகப் புறப்படுகிறாய்?" என வினவுகிறான் மதியழகன். நண்பன் நகைக்கிறான்.

"இன்பம் எங்கே இருக்கிறதோ அங்கே அதை நாடிச் செல்கிறேன். விருப்பமானால் நீயும் வா" என்கிறான். மதியழகன் கேட்கக் கூடாததைக் கேட்டு விட்டதாக நினைத்தோ என்னவோ தன் காதுகளை விரைந்து பொத்திக் கொள்கிறான்.

"மன்னித்துவிடப்பா, நான் உன்னுடன் வருவதற்காகக் கேட்கவில்லை. நண்பன் என்ற முறையில் உனக்கு ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். உனக்காக வீட்டில் காத்திருந்த இன்பத்தைக் காலால் உதைத்தெறிந்துவிட்டு இப்போது இன்பத்தைப் பணம் கொடுத்து வாங்குவதற்காக எங்கோ அலைகிறாயே. இந்தப் பணத்திற்காகத்தானே உன் மனைவியை வீட்டிற்கு அனுப்பினாய். அவன் மட்டும் இங்கிருந்தால்..... உனக்கு இன்பமும் இருந்த இடத்திலேயே கிடைப்பதுடன் பணமும் மிச்சப்படுமே.

"சீ மூடுவாயை. நீ என் நண்பனென்றபடியால் உன்னை மன்னித்து விடுகிறேன். எனக்கு நீ போதனை செய்து என்னைத் திருத்தி விடலாமென்று நினைக்க வேண்டாம், வாழ்க்கையை அனுபவிக்கத் தெரியாதவன் நீ. எப்பொழுதுமே நீ அப்படித்தானே. பள்ளியிற் படிக்கும் போதும் நீ ஆசிரியர்களுக்கு

நல்லபிள்ளையாய், அடக்கமாய் இருந்தாய். எங்கள் சேட்டைகளில் கலந்து கொள்ள மாட்டாய். அதனால் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் சென்றாய். பட்டமும் பெற்றாய். ஆனால் உன் அடக்கமும் படிப்பும் உனக்கு எதைக் கொடுத்தன; இதோ என்னைப்பார், நான் அன்றும் புரளிக்காரன்தான். இன்றும் அப்படித்தான். அதனாலென்ன? உன்னைப்போற் பட்டம் பெற முடியாவிட்டாலும் நான் தொழில் பார்க்கவில்லையா? சுயமாகச் சம்பாதிக்கவில்லையா? சந்தோஷமாய் வாழவில்லையா? ஆனால் நீ.....? உனது அடக்கமும், அறிவும், நல்லதனமும் உனக்கு எந்தச் சாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தன. கவலையையும் துன்பத்தையுந்தானே சொல்” நண்பனின் இடிமுழுக்கம் ஓய்கிறது.

நண்பனுடைய சொற்களாகிய கூரம்புகளாற் துளைக்கப்பட்ட மதியழகன் துடிதுடிக்கிறான். அவனது என்சான் உடம்பு ஒரு சாணாகக் கூனிக் குறுகியது போல அவன் தலை கவிழ்கிறான். அவன் கண்கள் இருண்டு கொண்டு வருகின்றன. தலைசுற்றுகிறது. உடலைச்சுற்றி வெம்மையான அக்கினிக் காற்று வீசுவதை உணர்கிறான். தான் எங்கோ எங்கோ அதளபாதாளத்திற் கிடுகிடு பள்ளத்தில் உருண்டு புரண்டு சென்று கொண்டிருப்பது போலவும், மலையுச்சியின்மேலே நின்று தன் நண்பன் தன்னைப் பார்த்துக் கெக்கவி கொட்டிச் சிரிப்பதுபோலவும் தெரிகிறது. “உனது அடக்கமும், அறிவும் நல்லதனமும் உனக்கு எந்தச் சாம்ராஜ்யத்தைக் கொடுத்தன”. இதே சொற்கள் அவன் செவிகளில் மீண்டும் மீண்டும் இடிமுழுக்கம் போல் எதிரொலிக்கின்றன. அதுமட்டுமா, அதே சொற்கள் அவன் கண்முன் சிறிய நெருப்புத் துண்டங்கள் போற் தெரிகின்றன. எங்கோ தூரத்திற் சிறிது சிறிதாகத் தெரிந்த நெருப்புத் துண்டங்கள் பெரிது பெரிதாகிப் பூதாகாரமாகி அவனை எரிக்க வருவது போல் அவனை மிக மிக அண்மையில் நெருங்கிவிட்டன. “ஐயோ அம்மா” அவனையும் அறியாமல் அவனுடைய வாய் அலறுகிறது. சிறிது சிறிதாகச் சுய உணர்வு வரப்பெற்றவனாய் அங்குமிங்கும் பார்க்கிறான். அவனுடைய நண்பன் அங்கே இல்லை. அவன் போகவிரும்பிய இடத்திற்குப் போய்விட்டான்.

மதியழகனின் இதயத்தில் மீண்டும் மீண்டும் அதே சொற்கள் வினா வெழுப்புகின்றன. என் நண்பன் கூறியது உண்மைதானே, எனது அறிவும், ஆற்றலும், பண்பும் எனக்கு என்ன நன்மையைச் செய்தன? நான் அறிவோடு படித்தேன், பண்போடு பழகினேன், அதனால் கண்ட பயன்? துன்பம், சோகம், போராட்டம், வேதனை, வேலையின்மை இவைதானே. ஒருவேளை நல்ல குணங்களோடு இந்த உலகில் வாழவே முடியாதோ? வாழ்ந்தாற் துன்பந்தான் கிட்டுமோ? என் நண்பன் படிப்பில் அக்கறை இல்லாதவன், எப்படியோ தட்டித்தவறி எஸ். எஸ். சி. சித்தியடைந்தவன் தொழில் பெற்று இன்பமாக வாழ்கிறான். ஆனால், நான்.....? அதிகமாகப் படித்ததினாற்றான் இந்தக் கதி எனக்கு ஏற்பட்டதோ? அப்படித்தான் இருக்கவேண்டும். நான் ஏன் படித்தேன்? கடவுளை நான் ஏன் படிக்க விரும்பினேன். அம்மா! நீ ஏன் நான் படிக்கவேண்டுமென்று விரும்பினாய். அக்கா நீ ஏன் என்னை மேலே படிக்கவைத்தாய்? படித்ததினாலல்லவா

எனக்கு இத்தனை கவலையும் ஏற்பட்டது. படிப்பை இடையில் நிறுத்திவிட்டு அந்நேரமே ஒரு தொழில் தேடியிருந்தால்.....? நிச்சயமாக இப்படித் துடிக்கும் நிலை ஏற்பட்டிருக்காது. ஐயோ! வீணாகப் பயன்ற படிப்பிற் காலத்தையும் பணத்தையும் விரையமாக்கி விட்டேனே. நான் படிப்பினால் தொழில் பெற்று அன்ணையை மகிழ்விப்பேனென வைத்த நம்பிக்கையெல்லாம் எந்தவிதப் பயனும் இல்லாமற் போய் விட்டதனால் வீணாகக் கவலையல்லவா எம்மையெல்லாம் வாட்டுகிறது. படித்ததினாலல்லவா இத்தனை துன்பமும். படிக்காமல் இருந்தாற்கூட ஓரளவு அமைதியாய் இருந்திருப்பேனே. கடவுளே! எனக்குப் பைத்தியமே பிடித்துவிடும்போல் இருக்கிறதே. ஒருவேளை..... நண்பன் கூறியது போன்ற வழிகளில் ஈடுபட்டால் துன்பங்களை மறந்து இன்பம் பெறலாமோ? ஒரு கணம் அவன் நினைவில் இருள் கவ்வுகிறது. மறுகணம் விழிப்புற்றெழுந்த அவனின் இதயவொளி சுடர்விட்டு மாகறு நினைவுகளை விரட்டுகிறது.

மாகறு நெஞ்சினனான மதியழகன் தன் சிந்தை தடுமாறியதற்கு நாணியவனாய்க் கண்களை இறுக மூடிக்கொள்கிறான். அவனின் இதய நாவலை மெல்லத்திறந்து, தன் இளமைக்கால அத்தியாயங்களை அகக்கண்ணாற் புரட்டிப் பார்வையிடுகிறான்.

அதோ தெரிகிறது ஒரு சிறிய மண்குடிசை. உள்ளே நிலத்தில் கிழிந்த பாயில் நன்கு போர்க்கவும் சேலையற்றுப் படுத்திருக்கிறான் அவன் அன்னை. அவளருகே கண்ணீருகுத்தபடி வீற்றிருக்கிறான் அவனக்கா. செய்வதொன்றும் அறியாமல் மலங்க மலங்க விழித்தபடி இருவரையும் மாறிமாறிப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்கிறான் மதியழகன். அவனுடைய தாய்க்கு என்ன நேர்ந்தது என்பதனை அறியமுடியாதா பாலப் பருவம் அக்காவை அருகேவரும்படி மெல்லக் கையசைக்கிறான் அன்னை. அக்கா அருகே செல்கிறான். அன்னை மெல்லக் கூறுகிறான்.

“மகளே! இனி அதிக நேரம் நான் உயிர்வாழ மாட்டேன். என் உயிரைக் கொடுத்து நேர்மையாய் உழைத்து உங்கள் இருவரையும் வளர்த்தேன். உன்னை ஓரளவு படிக்கவைத்தேன். அதற்கு மேல் நான் உங்களுடன் இருக்கக் கடவுளுக்குப் பொறுக்கவில்லை. இனி உன்னையும் உன் தம்பியையும் காப்பாற்ற வேண்டிய பொறுப்பு உன்னுடையது. எப்படியும் நேர்மையான வழியில் உழைத்து உன் தம்பியை நன்கு படிக்கவை. இதுதான் என் இறுதி ஆசை”.

அன்னையின் வார்த்தைகள் மகளின் இதயத்தைப் பிளக்கின்றன. “அம்மா, உன் ஆசையை நான் எப்படியும் நிறைவேற்றுவேன்மமா. ஆனால், இதுதான் உன் இறுதி ஆசை என்று சொல்லாதே. அம்மா உயிரோடு என்னைக் கொல்லாதே. அம்மா நீ வாழ வேண்டும். எங்களுடன் இன்னும் நீ வாழ வேண்டும். அம்மா என்னையும் தம்பியையும் தனித்துத் தவிக்கவிட்டுப் போய்விடாதே”.

அன்னையின் கண்களினின்றும் கங்கை வெள்ளம் பிரவாகிக்கிறது. அக்கா கேவிக் கேவி அழுவதைப் பார்த்த மதியழகனும் அன்னையைக் கட்டிப்பிடித்தவாறு அழுகிறான்.

“அம்மா! அக்கா! அழாதேயுங்கோ நீங்கள் அழுதால் நானும் அழுவேன்”. அவனின் பிஞ்சுள்ளம் வாய் விட்டுக் கதறுகிறது.

அந்நேரம் வாசலில் மணிச்சத்தம் கேட்கிறது. அக்கா சென்று இரு கடிதங்களுடன் திரும்பி வருகிறாள். அம்மாவின் கண்கள் அவளை உற்றுநோக்குகின்றன. அக்கா மெதுவாகக் கடிதங்களை உடைக்கிறாள். “அம்மா ஒரு கடிதம் நான் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலைக்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டதைத் தெரிவிக்கிறது, மற்றக் கடிதத்தில் என்னை மருத்துவத் தாதிப் பயிற்சிக்கு அழைத்துள்ளார்கள்”.

அன்னையின் கண்கள் அண்ணாந்து முகட்டைப் பார்க்கின்றன. அவற்றிடையே வேதனைக் கோடுகள் படர்கின்றன.

“அம்மா, நான் மருத்துவத் தாதிப் பயிற்சிக்கே போகப் போகிறேன். அதில் பயிற்சி பெறும்போதே சம்பளம் தருவார்களாம். அதன்மூலம் கிடைக்கும் பணத்தைக் கொண்டு நம் குடும்பத்தினரைக் கவனிக்கலாம். நான் மேற்படிப்புப் படிக்கத்தான் பணமில்லை. தம்பியை என்றாலும் எப்படியும் மேற்படிப்புப் படிக்க வைப்பேன்”.

மகளின் உறுதி மொழி அன்னையின் கண்களிற் சிறிது நம்பிக்கை ஓளியை தெளிவை ஏற்படுத்துகின்றது.

நாட்கள் கழிகின்றன. அன்னை ஒருவாறு உயிர் பிழைத்து எழுகிறாள். ஆனாலும் தொழில் செய்ய முடியாத நிலை அக்காவின் உழைப்பில் குடும்பம் வாழ்கிறது. மதியழகன் அடக்கமாய் வெற்றிகரமாய்ப் படித்து முன்னேறுகிறான். அம்மாவும் அக்காவும் அவனை உயர்ந்த நிலையிற் காணக் கனவு காண்கின்றனர்.

பல்லைக்கழகம் புகும் பொழுது அம்மா சொல்கிறாள். “மகனே நாம் ஏழைகள். பணத்தினாற்றான் ஏழைகளானோம். அதற்காக அன்பிலோ, ஒழுக்கத்திலோ, பண்பிலோ என்றும் ஏழையாகிவிடாதே. உன்னைப் படித்தவன் என்று மட்டுமல்ல, உன்னை உத்தமன் என்றும் மற்றவர்கள் சொல்லக் கேட்டாற்றான் நான் உன்னைப் பெற்றதின் பயனை அனுபவிப்பேனா”.

அக்காவும் அவனுக்கு அன்போடும் ஆதரவோடும் கூறுகிறாள்;

“தம்பி, ஏழைக் குடும்பத்திற் பிறந்த காரணத்தால் என்னால் மேற்படிப்புப் படிக்க முடியாமற் போயிற்று. என்னாசை நிறைவேற்றவில்லை. நீ யென்றாலும் ஒழுங்காகப் படித்து எனது ஆசையை நிறைவேற்றப்பா”.

அம்மாவின் அக்காவின் அறிவுரைகள் செவிகளிலிருப்பறமும் இடையறாது எதிரொலிக்க மதியழகனும் தன்னிலையினின்றும் பிரளாது அவர்களின் ஆவலைப் பூர்த்தி செய்கிறான். ஆனாலும் அவனது பட்டப்படிப்பின் துணைகொண்டு அவனைப் பயிராக்கி உரமிட்டுப் பேணிக்காத்து வளர்த்தவர்கட்கு கனிதரு மரமாகிப் பலனளிக்க அவனால் முடியவில்லை. விடிவை நோக்கி அலைகிறான். பலன்.....?

பலன் கிட்டுமென்றுதான் இங்கு நண்பனை நாடிவந்தான். ஆனால், வந்த இடத்திற் கண்கள் கண்டவை.....? ஐயோ இங்கு வீணாக வந்து நான் சிறைப்பட்டு விட்டேன். அவன் மனம் வெதும்புகின்றது. இங்கு ஒருவேளை நண்பனுதவியால் எனக்குத் தொழில் கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம். ஆனால்..... அதற்காக நண்பனின் பழக்கங்களை நான் விரும்பியோ விரும்பாமலோ காலப்போக்கில் அனுசரிக்கவேண்டி நேரிடலாம். என்னால் அது முடியாது. முடியவே முடியாது. என் அன்னை என்னை உத்தமனாகக் காணத்தான் விரும்புகிறாள்.

“அம்மா இதோ நீ பெற்ற மகன் உத்தமனாகவே உன்னிடம் திரும்பி வருகின்றேன் அம்மா. ஆனால், வெறுங்கையோடுதான் வருகின்றேன். என்னை மன்னித்து விடம்மா”.

அக்காவின் உருவம் அவன் கண்முன்னே தெரிகிறது.

“அக்கா என்னருமை அக்கா, என் உயிருள்ளவரை உனக்கு உழைத்துப் போடுவேன். வேலை கிடைக்கும் வரை வீட்டைவிட்டு ஒரு இடமும் போகாதே என்று தடுத்தாயே. உன் சொல்லைக் கேட்காது வந்தது என் தவறுதான். அந்தோ! உன் இளமை முழுவதும், நீ எனக்காக உழைத்துப் போட்டதிற் சருகாகி விட்டதே அக்கா! உன் இளமை சருகாகியதற்கு இந்தப் பாவி பிறந்ததுதான் காரணமக்கா. நான் ஆணாகப் பிறந்தும் உழைத்து உன்னை வாழவைக்க முடியவில்லையே அக்கா. அதோ உன் அன்புக் கரங்கள் என்னை நோக்கி விரிகின்றன. எனக்கு ஆறுதலளிக்கக் கூடியவர்கள் நீயும் அம்மாவந்தானக்கா. இதோ உங்களை நோக்கி நான் ஓடோடி வருகிறேன்”.

கட்டிலை விட்டுமுகிறான் மதியழகன். “கீச்கீச” என்ற ஒலி வலைக்குட் கேட்கிறது. மெதுவாக வலைக்குட் கையைவிட்டுக் குருவியை வெளியே எடுத்து விடுகிறான். குருவி சுதந்திரமாகப் பறந்து சென்று கவரிலுள்ள ஒரு துவாரத்தில் அமர்கிறது. அங்கே இருந்த சிறுகூட்டில் தாய்க் குருவி ஒன்று தன் சேய்கட்கு உணவூட்டிக் கொண்டு இருக்கிறது. தன் சேயைக் கண்டதும் அந்தத் தாய் மகிழ்ச்சியால் அதனை இறுகத்தழுவி முத்தமிட்டு மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்கிறது.

இந்தக் காட்சியைக் கண்ட மதியழகனின் உள்ளம் பூரிக்ிறது. கண்களில் மின்னொளி வீசுகின்றது. அவனிடயம் மகிழ்ச்சியிற் கூவுகிறது. “அம்மா, என்னைக் கண்டதும் நீயும் இப்படித்தானே உச்சிமோர்ந்து முத்தமிடுவாய், என் கேள்விக்குப்

பதில் கிடைத்து விட்டதது அம்மா. உனது அன்பென்னும் சாம்ராச்சியத்தைவிட மேலானதாக எனக்கு இவ்வுலகில் வேறு என்னம்மா இருக்கமுடியும்? உனது அன்பு ஒன்றிற்காகவே நான் காலமெல்லாம் பண்போடு வாழ்வேனம்மா” தன்னுள்ளக் களிப்பைக் கண்மூடி மெய்மறந்து அனுபவித்துக் கொண்டு நிற்கிறான் மதியழகன்.

“மதி! உனக்கு உயர்பதவி கிடைத்திருக்குதா?” நண்பனின் குரலொலி கேட்டுத் தன்னிலையடைகின்றான் மதியழகன். நண்பன் கையில் ஒரு தந்தி இருக்கிறது, வாங்கிப் படிக்கிறான்.

“உனக்கு உயர்பதவி கிடைத்திருக்கிறது. விபரம் நேரில், உடனே புறப்பட்டுவா”. அக்கா தந்தியடித்திருக்கிறாள். அவனால் தன் கண்களையே நம்ப முடியவில்லை, அம்மா! அக்கா! உங்கள் அன்புக்கும், ஆசிக்கும் இத்தனை சக்தி இருக்கிறதா? என்னையும் கனி தருமரமாக்கி விட்டார்களே அன்னையையும் அக்காவையும் மனமாரத் துதிக்கிறான் மதியழகன்.

“நேற்று ஏதேதோ கதைத்திருப்பேன், அவற்றை மறந்துவிடப்பா” நண்பன் குழைகிறான்.

ஆகா! உயர்பதவி என்றதும் நேற்றுத் திமிரோடு பேசி விரட்டிய நண்பன் இன்று குழைகிறானே! என்னே உலகம் இது. பணத்திற்கும், பதவிக்கும், பகட்டிற்கும் அடிமைப்பட்டுக் கயமைச்சேற்றிற் புதைந்து கிடக்கிறதே.

மதியழகன் தன் நண்பனை நோக்கி அமைதியாகக் கூறுகிறான்.

“நண்பா! நேற்று நீ ஏதேதோவெல்லாம் கூறியிருக்கலாம். அதற்காக நான் வருத்தப்படவில்லை. மாறாக ஒரு உண்மையையே உணர்ந்துள்ளேன். அதை நீயும் கேள். என்னுடைய ஒழுக்கத்தினாலும், பண்பினாலும் எனக்கு எந்தச் சாம்ராஜ்யம் கிடைத்தது என்றுதானே கேட்டாய். இதோ சொல்கிறேன் கேள். எனது அன்னையின் அன்பென்னும் சாம்ராச்சியத்தில், அரசன் என்னும் பதவி பெற்று, அவளின் இதயமென்னும் அரியாசனத்தில் நான் என்றென்றும் அழியாமல் அரசோச்சம் பேறு பெற்றிருக்கிறேன். இந்தச் சாம்ராச்சியத்தைவிட வேறு எதையும் சிறப்பானதாக நான் கருதவில்லை. அன்பை விலைக்கு வாங்க முனைபவன் நீ, உண்மை அன்பை உன்னால் புரிந்து கொள்ளவே முடியாது. உண்மையன்பை ஒருபோதும் விலைக்கு வாங்க முடியாதப்பா. அது விலைமதிப்பற்றது, விலையுமற்றது. இந்த உண்மையை நீ என்றாவது உணரத்தான் செய்வாய். அப்போது... உன் மனைவியை அருகே அழைத்துக்கொள். நான் வருகிறேன்”.

நண்பன் தலைகுனிகிறான், மதியழகன் நிமிர்ந்த மார்பினனாய், மலர்ந்த முகத்தினனாய், தெளிந்த நினைவுகளோடு அன்னை இல்லத்தை நாடிப் புறப்படுகிறான். “கீச் கீச்” என்ற ஒலி பின்னணியாகக் கேட்கிறது.

(சுழநாடு - 1970)

பகுத்தறிவு

பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்து இராமநாதன் விடுதியை நோக்கிச் சென்றால் சற்றுத் தூரத்திற்கப்பால், ஒரு வளைவு...

வாழ்க்கையில் நிதானமாக - விழித்து நடவங்கள் - இல்லையேல் வழக்கி விழ வேண்டி நேரிடும் என்று போவோரையும் வருவோரையும் எச்சரிப்பது போன்று அமைந்த ஒரு வளைவு - ஒரு நெளிவு - ஒரு பள்ளம். அதன் வலப்புறத்தே நோக்கின் கண்கவர் கவின்பூங்கா. வாழ்க்கையே ஒரு ஓட்டப்பந்தயம்தான் என்று சொல்லாமல் சொல்லிக்கொண்டே சலசலக்கும் சிற்றோடை. எழில்மிகு மலர்கள் பூத்துக்குலுங்கும் பூச்செடிகள்; இனிய நறுமணம்; இத்தனை அலங்காரம் செய்தும் எங்களின் இயற்கை அழகிற்கு ஈடாவீர்களா? என்று பெண்களை எள்ளி நகையாடுவது போன்றமைந்த வண்ணமிகு குறோட்டன்கள்;

நடுவில்.....

ஒரு சுனை - சிறிய வட்டமான சுனை இத்தகைய சூழ்நிலையிலும் துறவிகள் வாழமுடியும் என்பதை எடுத்துக்கூறுவன போன்று நிமிர்ந்து - நேர்கொண்ட பார்வையையுடைய நீருடன் ஓட்டியும் ஓட்டாமலிருக்கின்ற தாமரை இலைகள்; கண்விழித்த கமலங்கள்; இவ்வளவும் நிறைந்த அந்தப் பூங்காவிலே.....

தம்மை மறந்து, உலகையும் மறந்து, இன்பப் போதையில் மூழ்கி மௌனப் பரிபாஷையில் சொல்லுக்கடங்காத ஆயிரம் வார்த்தைகளைப் பேசிக் கொண்டிருந்தனர் காதலர் இருவர்.

அவர்கள் யார் என்று அறியவேண்டாமா? பூரணபருவ வளர்ச்சியடைந்த காளை யொருவன் மதுவண்ட வண்டுபோல் இன்பப் போதையில் கிறங்கிக் கொண்டு நிற்பது போன்று மதர்த்து வளர்ந்து நின்றது ஒரு மரம். அதுதான் அந்தக் காதலன். ஆதவனின் ஒளிக்கிரணங்கள் பட்டு ஒளிவீசிய அதன் மஞ்சள் வர்ணமலர்கள் நெருங்கிவரும் தன் காதலியை அணைக்கும் ஆவலுடன் புன்னகை செய்து வரவேற்பது போன்று பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. காதலனை மகிழ்விக்கத் தலையில் பூச்சூடி ஒல்கி ஒசிந்து ஒயிலாகத் தவழ்ந்து வந்து மெல்ல அவனை அம்மரத்தைத் தழுவிக்கொண்டான் அந்த நங்கை - அந்தக் கொடி - அதுதான் அந்தக் காதலி. பெண்களிடத்து இயல்பாகவேயுள்ள நாணத்தை வெளிப்படுத்துவது போன்று அதனிடத்தே மலர்ந்த மலர்கள் குங்குமச் சிவப்பாகத் திகழ்ந்தன. திடீரெனக் காற்றுவேகமாக வீசியது. பயந்த கொடி மரத்தை இறுகத் தழுவிக்கொண்டது. எங்கிருந்தோ 'கலகல' என்ற சிரிப்பொலி. தங்களைப் பார்த்துத்தான் நகைக்கிறார்களோ என்று எண்ணி நாணமடைந்த கொடி மரத்தைவிட்டு மெல்ல விலகியது. தன் காதலியை நீண்ட நேரம் அணைத்திருக்க முடியவில்லையே என்று வருந்திய மரம் சிரித்தவர்களை அறிவதற்காகப் பார்வையைச் சுழற்றியது.

அங்கே, கல்லாசனம் ஒன்றில் - காதலர் இருவர் ஒருவரை ஒருவர் இறுக அணைத்தபடி காதலின்பத்தில் மெய் மறந்திருந்தனர்.

மரம் மெல்லக் கொடியைத் தொட்டு 'அங்கேயார்' என்று அவர்களைக் காட்டியது. ஒரு கணந்தான், கொடி உடனேயே பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டது.

'ஏன் பார்வையைத் திருப்பிவிட்டாய்?'

'போங்கள். அவர்களைப் பார்க்க எனக்கென்னமோ வெட்கமாயிருக்கிறது.'

'வெட்கமா? ஏன்'

'இப்படி வெட்ட வெளியில்.....'

'அதெல்லாம் இங்கு சர்வ சாதாரணந்தான். உனக்குத்தான் இந்த மறைவில் கூட என்னைத் தழுவு நாணமாயிருக்கிறது.'

'அப்படி இடமென்றால் நான் உங்கள் கிட்டவே வரமாட்டேன்.'

'பின்னே எங்கே போய் விடுவாயாம்' என்று கூறிக் கொண்டே கொடியை மெல்லப் பற்றியது மரம்.'

'சீ கம்மா விடுங்கள். யாரும் பார்க்கப் போகிறார்கள். அதிருக்கட்டும் உங்களை ஒன்று கேட்கலாமா?'

'என்ன கேளேன்.'

'இவர்களைப்போல் நாமும் இன்பமாயிருக்க முடியுமா?'

'அடி பைத்தியமே! இவர்கள் மாலையில் மட்டுந்தான் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருந்து மகிழ முடியும். மற்றநேரம் பிரிந்து விடுவார்கள். நாம் இருவரும் ஒன்றாகவே இருந்து எந்நேரமும் மகிழலாமே. நீ மட்டும் மனசு வைச்சால்.....'

'அப்படியா' என்று மகிழ்ந்து கூவிய கொடி திரும்பவும் காற்று வேகமாக வீசவே மரத்தை அன்புடன் அணைத்துக் கொண்டது.

2

ஒரு நாள்.

என்று மில்லாத திருநாளாக அப் பூங்காவிலே விசம்பல் ஒலி கேட்டது. அதிசயித்த கொடி காதலர் இருந்த புறம் நோக்கிற்று. அங்கே, அந்தக் காதலி கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். காதலன் அவளைத் தேற்றிக் கொண்டிருந்தான். வியப்படைந்த கொடி மரத்தைக் கேட்டது.

'அவள் ஏன் அழுகின்றாள்?'

'அவள் சென்ற வருடந்தான் இங்கு படிக்க வந்தாள். அவனுக்கோ இன்றுடன் படிப்பு முடிந்து விட்டது. அவன் அவளைவிட்டுப் பிரியப்போகின்றான். காதலனைப் பிரியப் போகிறேனே என்றுதான் அவள் அழுகிறாள்.'

'ஐயோ அப்படியானால் நீங்களும் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து சென்று விடுவீர்களா?' சிணுங்கியபடியே கோபமும் துன்பமும் பொங்கிவரக் கொடி எட்டப் போய் நின்றது. கொடியை மெல்ல அணைத்த மரம் 'என் கண்ணே! நான் உன்னை விட்டுப் பிரிவேனா? அன்று நான் சொல்லியதை நீ அதற்குள் மறந்து விட்டாயா? அவர்கள் இருவரும் எங்கோ இரு இடத்திலிருந்து இங்கு படிக்க வந்தார்கள். வந்தபடியே பிரிந்தும் செல்கிறார்கள். நாம் இருவருமோ என்றைக்கும் ஒரே இடத்தில் இருப்பவர்கள். எம்மை யாரும் பிரிக்கமுடியாது.'

'உண்மையாகவா?' என்று வியந்த கொடி மரத்தைத் தழுவி முத்தமிட்டது.

காதலர் இருவரும் தனிமையில் இனிமை கண்டனர். கொடியும் இப்பொழுது யாரையுங் கண்டு நாணமடைவதில்லை. அந்தக் காதலர்கள்

இப்பொழுது இல்லையல்லவா? அன்றும், அப்படித்தான். காற்று எதுவும் வீசாமலேயே கொடி மரத்தை அன்புடன் தழுவிக்கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது 'கலகல்' என்ற சிரிப்பொலி கேட்டது. ஆச்சரியமடைந்த கொடி மீண்டும் அந்தக் காதலர்கள்தான் வந்தார்களா? அல்லது புதுக் காதலர்கள்தான் யாராவது வந்தார்களா? என்று அறிய ஆவல் கொண்டது. அங்கே வந்த பெண் - அவள் முன்பு வந்த அதே பெண்தான். அவள் அருகில் வருபவன்? அவன் புதியவனாக அல்லவா இருக்கிறான். ஆம், அவன் புதியவனேதான். சந்தேகமில்லை.

'இவன் புதியவன் தானே?' தனது சந்தேகம் தெளிவதற்காக மரத்தைக் கேட்டது கொடி.

'புதியவன் தான்'

'யார் அவளின் அண்ணாவா?'

'இல்லை. அவளின் காதலன்'.

'அப்படியானால் முன்பு வந்தவன்'.

'அவனும் அவள் காதலன்தான்'.

'ஒரு பெண்ணுக்கு இரண்டு காதலனா? ஆச்சரியமாயிருக்கே'.

'அம்மட்டோடு இருந்தாலாகுதல் பரவாயில்லை'.

'என்ன சொல்கிறீர்கள்?'

'மனிதர்களில் ஒரே ஒருவரைக் காதலித்து மணம்புரிந்தவர்கள் மிகவும் அருமையே'

'ஐயையோ! இப்படியெல்லாம் செய்வதற்கு இந்த மனிதர்களுக்கு அறிவே இல்லையா?'

'ஏன் இல்லை. எனக்கும் உனக்கும் இருக்கிற அறிவிலும் பார்க்க கடவுள் அவர்களுக்கு ஒரு அறிவைக் கூடவும் கொடுத்திருக்கிறாரே'.

'அப்படியா? அது என்ன அறிவு?'

'அதுதான் பகுத்தறிவு'.

'அப்படியென்றால்.....'

'நல்லதையும் தீயதையும் ஆராய்ந்து - பகுத்து அறியக்கூடிய அறிவு'.

'அத்தகைய பகுத்தறிவு இருந்துமா பண்பற்று நடக்கிறார்கள் இந்த மனிதர்கள்?'

'இந்தப் பகுத்தறிவு இருந்தபடியால்தான் அவர்கள் கெட்டுப் போனார்கள்'.

'ஏன் அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?'

'இங்கே பார். எனக்கும் உனக்கும் பகுத்தறிவு இல்லை. அதனால்தான் நாம் வருந்தக் கூடாதென்றெண்ணிக் கடவுள் எங்களை ஒன்றாகவே படைத்து விட்டார். நாங்களும் இறக்கும்வரை பிரியமாட்டோம். ஆனால் மனிதருக்குப் பகுத்தறிவைப் படைத்துள்ளார். அவர்கள் தம் பகுத்தறிவை உபயோகித்துத் தமக்கு விரும்பியவரைத் தெரிவுசெய்ய வேண்டும். அப்படித் தெரிவு செய்யும் பொழுதுதான் அவர்கள் பகுத்தறிவை உபயோகிக்கத் தெரியாமல் இத்தகைய தவறுகளைச் செய்கிறார்கள்'.

'நீங்கள் சொல்வது எனக்கொன்றும் புரியவில்லையே'.

'விளக்கமாய்ச் சொல்கிறேன் கேள். நீ என்னை விட்டு வேறு யாரையும் மணம்புரிவாயா? காதலிப்பாயா?'

'ஊகும். மாட்டவே மாட்டேன்'

'உன்னை யாரும் வேறொருவருக்கு வலோற்காரமாக மணம் செய்தால்....'

'நான் உங்களை இறுகத் தழுவிக்கொள்வேன். உங்களிடமிருந்து என்னைப் பிரிக்க முயன்றால் நான் இறந்துவிடுவேன்'.

'பார்த்தாயா? நாங்களாக இறந்தாலன்றி அல்லது வேறு யாராவது நம்மைக் கொன்றால்தான் எங்களைப் பிரிக்கலாம். அத்தனை உத்தம குணம் படைத்தவர்கள் நாங்கள். ஆனால் பகுத்தறிவு படைத்த மனிதர்களோ.....'

'வேண்டாம் சொல்லாதீர்கள். அந்தப் பகுத்தறிவை எங்களுக்குத் தராத கடவுளைப் போற்றுவோம்' என்று மகிழ்வுடன் கூறியது அந்தக் காதலிக்கொடி.

மன்னிப்பு

என் இதயம் அழுகின்றது. நானும் அழுதுகொண்டே இருக்கின்றேன். என் அழுகைக்கு முடிபேது? இல்லை என் வாழ்க்கையின் முடிபுதான் எங்கே? என்னால் எதையுமே உய்த்துணர முடியவில்லையே? நான் இழைத்த தவறுகளுக்கு என்னைக்காவது எனக்கு மன்னிப்புக் கிடைக்குமா? என் வாழ்க்கையிற்றான் விடிவு ஏற்படுமா? சுமதி! சுமதி!! நீ என்னை மன்னிப்பாயா? நீ என்னை மன்னிக்க மாட்டாய் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஐயோ! சுமதி! நீ எங்கேயிருந்து வாடுகிறாயோ! நான் பெரும் பாவி. உனக்கு எவ்வளவு தீங்கு இழைத்து விட்டேன். இன்று உண்மையை உணர்ந்து புலம்பும் என் இதயம், அன்று எங்கே ஒளித்திருந்தது? இறைவா! உனக்குக்கூட என் சுமதியிடம் வெறுப்பா? ஏன் என்னை என் சுமதிக்கெதிராக நடக்கச் செய்தாய்.

என் இதயம் நெருப்பாய் எரிகின்றது. தாங்கமுடியாத வேதனைத் தீ என்னைத் தகிக்கின்றது. துன்பத் தீயிடையே புழுவாய்த் துடிதுடிக்கிறேன். எனக்கு இப்பிறப்பில் மன்னிப்புக் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையும் எனக்கில்லை. ஆனால், என் சுமதியைச் சந்தித்து அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டால் என் மனவேதனையிற் சிறிதளவு குறையலாம். வேண்டாம், என் சுமதி என்று அவளைக்கூறவே வேண்டாம். அப்படிக்கூறினால் அவளின் புனிதத்துக்குத்தான் இழுக்கு ஏற்படும். அவள் பரிசுத்தமானவள். ஆனால், நான்..... சீ! நானும் ஒரு மனிதனா? எந்தவகையில் நான் மனிதனாய் வாழ்ந்தேன்? நான் மகாபாவி. பெண்மையைப் போற்றாத பெருந்துரோகி மனிதத்தன்மையே இல்லாத மிருகம். இந்த மிருகத்திடமா உத்தமியான நீ அன்பு வைத்தாய் சுமதி! அயோக்கியனான எனக்காகவா உன்வாழ்க்கையைத் துறந்தாய். ஐயோ! நீ உயிருடன் இருக்கிறாயோ! அல்லது இறந்துவிட்டாயோ! அதுகூட எனக்குச் சரியாகத் தெரியவில்லையே.

என் கண்கள் இருள்கின்றன. தலை சுற்றுக்கின்றது. இல்லை; உலகமே சுற்றுக்கின்றது. நானும் பம்பரமாகச் சுழன்று நில மடந்தையை அடைக்கலம் புகுகின்றேன். கண்களில் இலேசான அழுத்தம். நினைவுகள் தட்டாமாயைக்காகச் சுழல்கின்றன. என்னையே நான் சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். இறந்தகாலம் என்னும் கருநாகம் என்முன் படம் விரித்தாடுகின்றது.

எனது இளமைக் கனவுகள், இலட்சியக் கொழுந்துகள், இனியதாய்தந்தையர், இன்முகச் சகோதரர்கள் எல்லாரும் என்முன் தோன்றி மறைகின்றார்கள். நானும் ஒரு காலத்தில் இலட்சியவாதியாக இருந்தேன் என்பதை நினைக்கவே இன்று எனக்கு வெட்கமாக இருக்கின்றது. நான் இன்று என் இலட்சியத்தினின்றும் நழுவிப் படுகுழியில் விழுந்து விட்டேன். ஆனாலும், என்னை உலகமும், என் பெற்றோரும் இன்னமும் இலட்சியவாதி என்றுதான் எண்ணிக்கொண்டு இருக்கின்றனர். அவ்வளவு மறைவாக என் கபட நாடகங்களை ஆடி முடித்துவிட்டேன். வெளியுலகம் என்னை நல்லவன் என்று நம்பும்படி வாழ்ந்தேன். ஆனால் உள்ளே நடந்தது எனக்கும் அந்த ஆண்டவனுக்குத் தான் தெரியும். சீ! தோற்றத்தைக் கொண்டு ஆளை மதிப்பிடக் கூடாது என்பது எவ்வளவு உண்மை. நான் செய்த தவறுகளை யாரிடமாவது சொல்லி மன்னிப்புக் கேட்டாற்றான் என் மனம் ஓரளவென்றாலும் சாந்தியடையும். ஆனால்.... சுமதி என்னை மன்னிப்பாளா?

சுமதி! எவ்வளவு புனிதமான பெயர்! அவளும் புனிதமானவள் தான். நடுத்தரக் குடும்பமொன்றிற் தலைப்பிள்ளையாகப் பிறந்த நான் கல்லூரியிற் படித்துக் கொண்டிருந்த காலம் அது. எனது தந்தையின் இலட்சியம் என்னை ஓர் உத்தம புத்திரனாக உருவாக்க வேண்டும் என்பதே. நானும் உத்தமனாகத்தான் வாழ்ந்தேன். எனது இதயத்தில் எத்தனையோ இலட்சியங்கள் முளைவிட்டிருந்தன. அவ்வேளையிற்றான் சுமதியைச் சந்திக்கும் வாய்ப்பேற்பட்டது. என்னிலும் இரண்டு வகுப்புக்கள் குறைவாகப் படித்த அவள் அடக்கமும், பண்பும் நிறைந்தவள். இலட்சியவாதியுங்கூட. அவளின் அழகும், அடக்கமும் என்னைக் கவர்ந்தன ஆனால், அவளுடன் ஒருமுறை கதைப்பதற்கே நான் பட்ட பாடு. அப்பப்பா! அவளின் இதயத்தை என் பக்கம் ஈர்ப்பதற்கு நான் எடுத்த முயற்சிகள் எத்தனை! எதற்கும் அவள் அசையவே இல்லை. ஈற்றில் என் கண்ணீரும் அவளைப்போன்றே இலட்சியவாதியாக வாழ்வேனென்ற என் உறுதியான வாக்குமே, அவளிடையத்தை என்பால் நெகிழ்ச்செய்தன. எமது காதல் அரும்பி மலராகி மனத்தளவிலேயே மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

பல்கலைக்கழகப் படிப்பிற்காக நான் அவளைப் பிரியவேண்டி நேர்ந்தபொழுது நாமிருவரும் துடித்த துடிப்பு! எனினும், கல்வியில் முன்னேற்றமும்,

கடமையுணர்ச்சியும் முன்னின்று நம் துன்பத்தைக் குறைத்தன. உடல்களாற் பிரிந்தோம். நம் உள்ளங்கள் மட்டும் இணைந்திருந்தன. நேரிற் கதைக்க முடியாவிட்டாலும் கடிதமூலம் தொடர்ந்து அளவளாவிக்கொண்டே இருந்தோம். இந்நிலையிற்றான் விதி நமக்குச் சதி செய்யத் தொடங்கியது.

2

கொழும்பில் வீடொன்றில் நானும் என் நண்பன் ஒருவனும் ஓர் அறையில் வசித்து வந்தோம். உணவையும் அவ்வீட்டிலேயே வைத்துக் கொண்டோம். சிலமாதங்கள் செல்ல அவ்வீடு பிடிக்கவில்லை என்று கூறி நண்பன் வேறிடம் சென்றான். நான்மட்டும் தனித்திருந்தேன். இங்குதான் விதி என்னுடன் விளையாடத் தொடங்கியது. அவ்வீட்டினருக்கு மூன்று பெண்கள் இருந்தார்கள். கடைக்குட்டியாகச் சிறுவன் ஒருவன் இருந்தான். மூத்த பெண் படிப்பைமுடித்து வீட்டிலிருந்தாள். இதனால் தாய் தந்தையர் இல்லாத நேரத்தில் அவளும் நானும் அடிக்கடி சந்தித்து உரையாடமுடிந்தது. இன்றைய சினிமாப் படங்களும், பல்கலைக்கழகச் சூழ்நிலையும், அங்கு நான் கண்ட காட்சிகளும் ஏற்கனவே என் மனத்தை நிலைகுலையச் செய்திருந்தன. முதலில் சுமதியை எண்ணி என் மனம் சிறிது தயங்கியது. பின் என்னை அறியாமலே என்மனம் அவள்மேல் தாவத் தொடங்கியது. நெருப்பும், பஞ்சும் கிட்ட இருந்தால் தீபற்றுவதற்குச் சொல்லவா வேண்டும்! பிரேமா என்பதே அவள் பெயர். அவள் அடிக்கடி ஏதாவது சாட்டை வைத்துக் கொண்டே என் அறைக்கு வருவாள். சிறிது நேரம் நின்று கதைப்பாள். அவள் கண்களை உருட்டிக் கதைக்கும்பொழுது, என் மனமும் கூடவே சுழலும். பின்பிரிய மனமின்றிச் சமையலைக் கவனிப்பதற்காகச் செல்வாள். இன்னும் சிறிது நேரம் நிற்க மாட்டாளா? என்று என் மனமும் ஏங்கும். பிரேமாவிடம் என் பிரேமை திரும்பவே சுமதியைப் பற்றிய நினைவே சிறிது சிறிதாக என்னை விட்டு அகலத் தொடங்கியது. கடிதம் போடுவதும் குறைந்தது. சுமதி வருந்தி வருந்தி எழுதுவாள். நானோ மெளனமாய் இருப்பேன். சிலவேளை அதிகம் படிக்க இருப்பதால் கடிதம் எழுத நேரமில்லை என்று எழுதிவிடுவேன். இப்போது எனக்குச் சுமதியைப் பற்றிய நினைப்பு இருந்தாற்றானே!

ஆண்களின் மனந்தான் எத்துணை விசித்திரமானது! உறுதியற்றது! கிளைக்குக் கிளை தாவுவது. எப்படி நான் சுமதியை மறந்தேன் என்று எனக்கே தெரியவில்லை. என் நாட்டமெல்லாம் பிரேமாவின் மேற்றான் வளர்ந்து வந்தது. இடையிடையே சுமதியைப் பற்றிய நினைவு என்னைத் தாக்காமலுமில்லை. எனினும் என் மனம் பிரேமாவைச் சுற்றியே வட்டமிட்டது. அதைக் காதல் என்று சொல்வதற்கில்லை. அவளை எப்படியும் அடைந்துவிட வேண்டும் என்ற துடிப்பு -

ஒரு வெறி என்னுள் கிளர்ந்து எழுந்தது. சந்தர்ப்பமும் சூழ்நிலையும் எனக்கு வாய்ப்பளித்தன. பல்கலைக்கழகத்தில் மட்டுமன்றி நானிருந்த வீட்டிலும் என்னைப்பற்றி நல்ல அபிப்பிராயம் இருந்து வந்தது. இதனால் நான் பிரேமாவுடன் பழகுவதை வீட்டுக்காரர் தடை செய்யவில்லை. இதனால் பிரேமாவுடன் அதிக நேரம் பழகி இன்புற முடிந்தது.

மனம் ஒரு குரங்கு. சிறிது இடம் கிடைத்துவிட்டால் போதும். பின் நேரக்கூடிய விளைவுகளை அது சிந்திப்பதே இல்லை. நானும் அப்படித்தான், ஒருவகைப் பைத்தியம் பிடித்தவனானேன். இரவும் பகலும் பிரேமாவைப் பற்றிய கனவுதான் எனக்கு. சுமதியை மட்டுமா மறந்தேன், கல்வியையும் மறந்தேன். ஏன்? பெற்றோரையங்கூட மறக்கத் தொடங்கினேன். பிரேமாவின் அருகிலிருப்பதே எனக்குச் சுவர்க்கமாகப் பட்டது. விரிவுரை இல்லாத நேரங்களில் நான் வீட்டிலேயே தங்கிவிடுவேன். பிரேமாவின் சகோதரர்கள் பாடசாலைக்குப் போய்விடுவார்கள். தாயாரும் சில வேளைகளிற் கடைக்குச் சென்றுவிடுவார். அந்த நேரங்களில் எமது உள்ளங்கள் மட்டுமா நெருங்கிப்பழகின. சீ! அதனை இப்பொழுது நினைத்தால் எவ்வளவு அருவருப்பாக இருக்கிறது. நான் எத்துணை மிருகமாக நடந்திருக்கிறேன் என்பதை நினைக்க, எனக்கே வெட்கமாக இருக்கின்றது.

பிரேமாவின் கையால் சமைத்த உணவை மட்டுமா நான் உண்டேன்? அப்பொழுது நான் என்னை மிகப்பெரிய அதிஷ்டசாலியாக நினைத்தேன். இன்று அதை நினைத்தால் அருவருக்கிறது. சீ! அவளும் ஒரு பெண்ணா? இல்லை. நான்தான் மனிதனாய் நடந்து கொண்டேனா? எம்மேல் நம்பிக்கை வைத்தவர்களுக்குத் தெரிந்துகொண்டே துரோகம் செய்தோம். எல்லோரும் துயிலும் பொழுது நாம் மட்டும் விழித்திருந்தோம். இரவைப் பகலாயறியத் தொடங்கினோம். நான் இருந்த தனி அறையும் அதற்கு வசதியாக இருந்தது. நான்தான் ஓர் ஆண். அவசர புத்திக்காரன். உணர்ச்சி வசப்பட்டவன். அவளோபெண் தன்னை உணர்ந்திருக்க வேண்டாமா? மாறாக அவளே என்னை நெருங்கும் போது.....! நவீன மருந்து வசதிகள் மற்றவர்கள் முன் நாம் நல்லவர்கள் என்ற பெயருடன் வாழ உதவின. அன்று என் இன்பத்திற்கு - வெறிக்குத் துணைசெய்த மருந்து வகைகள் இன்று எனக்குச் சமுதாயத்தின் நாசகாரிகளாகப் படுகின்றன. ஐயோ! என்று இத்தகைய நவீன மருந்துகள் சமுதாயத்தில் உலவத் தொடங்கினவோ, அன்றே சமுதாயத்தின் ஒழுக்கத்திற்குச் சாவுமணி அடிக்கப் பட்டுவிட்டது. ஆம், ஒழுக்கக் கேட்டைப் பகிரங்கமாக வளர்க்க உதவும் சாதனங்கள் தான் இவை. என்னைப்போல எத்தனை ஆண்கள் நடந்திருப்பார்கள்? பிரேமாவைப் போல் எத்தனை பெண்கள் இருந்திருப்பார்கள்? யார் சுத்தம் என்று எப்படி நம்புவது? சீ! கேடு கெட்ட மனிதனே! உனக்கு ஏன் இந்த வெறி ஏற்பட்டது? மிருகங்களைவிட நீ மோசமாகி வருகிறாயே? மிருகங்கள் பகிரங்கமாக வாழ்கின்றன. நீயோ திரைமறைவில் தவறு செய்கிறாய்.

வெளியே நல்லவன்போல் வாழ்கிறாய். வாழ வசதி படைத்திருக்கிறாய். ஏன் நான்கூட அப்படித்தானே வாழ்ந்தேன். நான் அப்படி நடந்திருப்பேன் என்பதை என்னைத் தெரிந்தயாராவது நம்புவார்களா? நம்பவே மாட்டார்கள். ஆனால், என்னை நானே உணரும் போது..... அல்லது உணர்த்தும் போது....!

3

பிரேமாவின் பிரேமையில் மூழ்கியிருந்த என்னைச் சுமதியின் பல்கலைக்கழகப் பிரவேசம் சிறிது விழிப்படையச் செய்தது. எல்லாம் சில கணந்தான். மறுபடியும் நான் நானேயானேன். சுமதி எனக்கு மிக அண்மையில் இருக்கும் பொழுதே நான் பிரேமாவின் கூடிக் குலவினேன். குடியிருக்கும் வீட்டினுள்ளேயே யாவும் நடைபெறுவதினால் எமது செய்கையை யாரும் கவனிக்க முடியாது என எண்ணினேன். ஆனால், சுமதிக்கு என்மேல் சந்தேகம் ஏற்பட்டு, எப்படியோ பிரேமாவிடமிருந்தே உண்மையை அறிந்துவிட்டாள். என்னையே ஒருநாள் நேரிற் கேட்டாள்.

“பிரேமாவின் நீங்கள் தொடர்பு கொண்டிருப்பது உண்மைதானே?”

“இல்லையே. உனக்கு என்னிடம் ஏன் இத்தகைய சந்தேகம்?” என்றேன் நான். அவள் அதனை நம்பவில்லை என்பதனை அவள் முகம் காட்டியது.

இன்னொரு நாள் மாலை யாவரும் உள்ளேயிருந்த சமயம் நானும் பிரேமாவும் வெளி மண்டபத்தில் மிகவும் நெருக்கமாக நாவல் ஒன்றின் சுவையான பகுதியை இரசித்துக் கொண்டிருந்தோம். நாவலைப் பற்றியிருந்த அவள் கரங்களை என் கைகள் இறுகப் பற்றியிருந்தன. அந்நேரம் சுமதி திடீரென்று அங்கே வந்தாள். அவள் கண்ட காட்சி அவளை விதிர்விதிர்க்கச் செய்திருக்க வேண்டும். பிரேமாவிலகிச் சென்றதும் சுமதி, “என்னிடம் பொய் சொன்னீர்களே, இப்பொழுது இங்கே என்ன நடந்தது?” என்றாள் பதற்றத்துடன்

எனக்கோ என் இன்பத்தைக் குழப்பிய அவள்மேற்றான் கோபம் வந்தது. “ஒன்றும் நடக்கவில்லை! நீ எதற்கு இங்கே வந்தாய்? முதலில் இவ்விடத்தை விட்டுச்செல். நீ எதற்காக என்மேல் அக்கறை கொள்ளவேண்டும்? நான் உன்னைக் காதலித்தேனா? வாக்குக் கொடுத்தேனா? அல்லது காதல் கடிதங்கள் எழுதினேனா?” – படபடவென்று பொரிந்து தள்ளினேன் நான்.

முன்பொரு நாள் இதே வாயாற்றான் அவளிடம் அன்பை இரந்து நின்றேன் என்பது எனக்கு அப்பொழுது நினைவில் இருந்தாற்றானே.

என் சொற்கள் அவள் இதயத்தைச் சுட்டிருக்க வேண்டும். அவள் சிறிதும் கலங்கவேயில்லை. ஏதோ ஒரு வைராக்கியம் அவள் முகத்திற் பிரதிபலித்தது. திரும்பிப் பாராமலே சென்றுவிட்டாள். அன்று சென்றவள் சென்றவளேதான். என் வாழ்க்கையில் மீண்டும் அவளை நேர்முகமாகச் சந்திக்கவேயில்லை.

பிரேமாவின் நான் பழகுவதற்குத் தடையேதும் இல்லை என்ற நிலையில் நான் இன்ப வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டு இருந்தேன். மூளையிற் படிபு ஏறினாற்றானே? பரீட்சையுங் கோட்டை விட்டேன். இந்நிலையிற் பிரேமாவிற்கு கலியாணப் பேச்சு ஆரம்பமாயிற்று. பிரேமா தந்தை சொல்லைத் தட்டவில்லை. அவளை என்னுடன் வந்துவிடும்படி கூறினேன். அவள் மறுத்துவிட்டாள். மறைவில் ஒழுக்கங்குன்றி வாழ்ந்த அவள் பகிரங்கமாகக் கெட்ட பெயர் எடுக்க விருப்பவில்லை. அவள் மறைவில் என்னுடன் இன்பத் துய்க்க விரும்பினாளே யொழிய என்னைக் கணவனாக அடைய விரும்பவில்லை என்பதை நான் அப்பொழுது உணரவில்லை.

பிரேமாவின் கலியாணம் முடிந்தது. ஒரு மாதம் மட்டுமே இருந்துவிட்டு அவளின் கணவன் இங்கிலாந்துக்குச் சென்றுவிட்டான். பிறன் மனைவி என்ற எண்ணங்கூட என் மனதில் தைக்கவேயில்லை. நான் மீண்டும் அவளுடன் முன்போலவே தொடர்பு கொள்ள முயன்றேன். அவளும் அதற்குத் தயங்கியதாகத் தெரியவில்லை. ஆ! நான் எத்தகைய பாவ காரியத்தைச் செய்துவிட்டேன் என்பதனை இப்பொழுதுதான் உணர்கிறேன். பிரேமா பிறனொருவனின் மனைவி என்ற நினைப்பே இல்லாத அளவுக்குச் சந்தர்ப்பத்தை எனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொண்டேன். பிரேமாவின் கணவனோ, பெற்றோரோ என்மேற் சந்தேகம் கொள்ளாமல் இருந்ததும் நான் தவறு செய்வதற்குத் தூண்டுகோலாயிற்று.

யாவற்றிற்கும் ஓர் எல்லையுண்டு. என் களவின்பத்திற்கும் எல்லையுண்டு என்பதை உணர்த்தும் நிகழ்ச்சியொன்று விரைவில் நடைபெற்றது. புதிதாக ஒருவன் என் அறைக்குக் குடியிருக்க வந்தான். அவனும் என்னைப் போலவே வாட்ட சாட்டமாகக் கண்ணுக்குக் கவர்ச்சியாகக் காட்சியளித்தான். அவளின் வருகையின் பின் பிரேமாவின் போக்கில் மாற்றம் காணப்பட்டது. ஒரு நாள் நான் வெளியே சென்று திரும்பியபொழுது, அவர்களிருவரும் தனித்திருந்த நிலை.... மருண்ட காட்சி.... ! ஏற்கனவே தவறிழைத்த எனக்கு அங்கு என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை ஊகிக்க வெகு நேரமாகவில்லை. மனதில் அருவருப்புக் குமைய – இதயமெங்கும் பற்றியொரிய – வந்த வழியே திரும்பி நடந்தேன். அந்நேரம் வீட்டிலே வேறுயாரும் இருக்கவில்லை என்பதை நான் அறிவேன். எந்தத் தவறை நான் நீண்ட நாட்களாய் மறை பொருளாய்ச் செய்துவந்தேனோ அதே தவறை இன்னொருவன் செய்யக் காணும்

பொழுதுதான் அது எத்தகைய இழிசெயல் என்பதை என்னால் உணர முடிந்தது. என் நெஞ்சே என்னைக் குத்திக் குடைந்தது.

சீ! பிரேமா இத்தகைய ஒரு கேவலமான பெண்ணா? எனக்கு முன்பாக இங்கு குடியிருந்த ஆண்களுடனெல்லாம் இப்படித்தானே நடந்திருப்பாள். எனக்கு இந்த வீட்டை அறிமுகப்படுத்திய கோபாலன், “பார்த்திபன்! உனக்கு இங்கே எல்லா வசதியும் கிடைக்கும்” என்று சிரித்துக் கொண்டே கூறியதன் அர்த்தம் இது தானோ! அப்படியானால் நான் புத்தம் புது மலரை நுகரவில்லை. எச்சிற்படுத்தப்பட்ட மலரைத்தான் முகர்ந்திருக்கின்றேன். என் இதயத்துள் அருவருக்கத்தக்க ஏதோ ஒன்று உருண்டு புரள்வது போன்ற உணர்ச்சி. வாந்தியெடுத்தும் தீராத வேதனை. என்னையே நான் இகழும் இழிநிலை. அவள் மட்டுந்தானா தவறிழைத்தாள்? ஏன் நான்..... நான்.....?

மீண்டும் வீட்டை நோக்கி நடக்கிறேன். அங்கே யாவரும் வந்திருக்கிறார்கள். பிரேமா அடக்கமும், நாணமும் தனக்கே உரியவள்போல் சமையலறையில் அடைக்கலம் புகுந்திருக்கிறாள். பெற்றோரின் முன் நல்லவளாக இருப்பதற்கு இந்த வேடம்! அவளை நினைத்து எனக்குள் நானே சிரித்துக் கொள்கிறேன். அதுவரை சுவைத்த உணவு அன்றிரவு அவள் கைப்பட்டது என்ற நினைப்பினாலோ என்னவோ எனக்குக் கசந்தது, அருவருப்பைத் தந்தது.

இரவு பதினொரு மணியிருக்கும். எல்லோரும் படுக்கப் போய்விட்டார்கள். ஆனால், பிரேமா அப்பொழுது ஏதாவது செய்வதுபோற் சமையல் அறையிறறான் இருப்பாள் என்பது எனக்குத் தெரியும். மெதுவாக அவள் இருந்த இடம் சென்றேன். அவள் என்னைப் பார்த்ததாகவே தெரியவில்லை.

“பிரேமா, நீயும் ஒரு பெண்ணா?” வெறுப்புடன் நான் கேட்கிறேன்.

“பெண்ணில்லாமல் ஆணென்று நினைத்தா என்னுடன் இத்தனை நாளும் ஒட்டி யொட்டிப் பழகினீர்கள்? நான் ஒன்றும் உங்கள் மனைவியில்லை. உங்களையே என்றும் நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவோ, அன்றி உங்களுக்காக வாழ்க்கையை வெறுக்கவோ நான் உங்கள் காதலியுமல்ல” அவள் படபடப்போடு கூறி முடிக்கிறாள்.

என்னிதயத்தில் சாட்டையடி விழுவது போன்ற உணர்ச்சி. நான் சுமதிக்குச் செய்த துரோகத்திற்கு எனக்கு இதுவும் வேண்டும், இன்னமும்வேண்டும். பிரேமாவின் கழுத்தைப் பிடித்து நெரித்துக் கொல்ல வேண்டும் என்ற உணர்ச்சி பீறிட்டது. எப்படியாவது அவளின் வியபிசாரத்தை

மற்றவர்களுக்கும் வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்ற வெறி என்னை அறியாமலே மேலேழுந்தது. ஆனால், அதைச் செய்வதற்குத் துணிவு எனக்கில்லை. ஏன்? நான்.....நானும்..... தவறிழைத்தவன் தானே.

4

நான் என்னளவில் மட்டுமா தவறினேன்? என்னை உத்தமன் எனநம்பிய என் பெற்றோர்கள், என்னைத் தம் மகன்போல் நம்பிய பிரேமாவின் பெற்றோர், என்னை உயிருக்குயிராய் நேசித்த சுமதி, என்னை நல்லவன் என நம்பிய உலகம், இத்தனை பேருக்குமல்லவா நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்துவிட்டேன். இறைவா! எனக்கு உன் மன்னிப்புக் கிடைக்குமா?

என்று நான் என்னை உணரத் தொடங்கினேனோ, அன்றே பிரேமாவின் வீட்டை விட்டு வெளியேறினேன். என் ஒழுக்கத்தில் இனி என்றைக்குமே தவறுவதில்லை என்று உறுதி கொண்டேன். சுமதியைத் தேடிச் சென்றுவிட்டு அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்பது தான் என் முதல் இலட்சியம் எனக் கொண்டேன்.

நான் என்னை உணர்ந்தேன். ஆனால், விதி என்னை வாழ விடவில்லை. சுமதி என்னை ஏசித் துரத்தினாலுங்கூட அவளிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதென்ற உறுதியுடன் அவள்வீடு சென்றேன். ஆனால், அங்கே.... அவளுமில்லை. அவள் பெற்றோருமில்லை. வீட்டை விற்றுவிட்டு எங்கோ சென்று விட்டார்களாம்.

சுமதி! இன்றுவரை உன்னையே தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். என் கண்ணீரால் உன் பாதங்களைக் கழுவத் தயாராயிருக்கிறேன். உன் புனிதத்துக்குச் சேவை செய்ய ஆவலாயிருக்கிறேன். என் குரல் உன் இதயத்துக்குக் கேட்கவே இல்லையா?

துஷ்யந்தன் சகுந்தலையைத் துரத்தியது போலல்லவா நானும் உன்னைத் துரத்திவிட்டேன். மோதிரத்தைக் கண்டு உண்மையை உணர்ந்த அவன் தன்காதலியை எண்ணித் துடித்துத்தானே. நானும் இன்று உன்னை எண்ணி அப்படித்தானே துடிக்கிறேன். எனக்கு மட்டும் சாப விமோசனம் கிடைக்காதா?

என் இமைகள் கனக்கின்றன. பேரிருள் ஒன்று வந்து என்னை மூடுகின்றது. மெல்லிய காலடியோசை ஒன்று கேட்கின்றது. யாரது? அதோ! ஆ! என் சுமதியேதான். அதே அன்றலர்ந்த முகம். அதே மென்னகை. அதே

குங்குமப் பொட்டு. “சுமதி! நீ வந்துவிட்டாயா? என்னை மன்னிக்க மாட்டாயா?” என்று அவள் காலடியிற் சென்று விழுகிறேன். அவள்தூர விலகுகிறாள்.

“சுமதி! ராதைகூடக் கோபியருடன் கூடித்திரிந்த கண்ணன் தன் காலடியில் விழுந்தபோது மன்னித்தாளே. நீ மட்டும் என்னை மன்னிக்கக் கூடாதா?” நான் புலம்புகிறேன். அவள் நகைக்கின்றாள்.

“நீங்கள் என்னைக் காதலித்தீர்களா? இல்லை வாக்குக் கொடுத்தீர்களா? எதற்காக உங்களை மன்னிக்க வேண்டும்? முடிந்த கதை தொடர்வதில்லையே!” அவள் குரலில் அழுத்தந் தொனிக்கின்றது. என் சொற்களால் என்னையே சாடுகிறாள்.

அவள் நெற்றியிற் சுடர்விட்டுத் திலகத்தையே நான் நோக்குகிறேன். அதைக் கண்ணுற்ற அவள் கூறுகிறாள்.

“ஆண்டவன் எனக்கு நல்ல வழி காட்டிவிட்டான். என்னுடைய இந்தத் திலகம் என்றைக்கும் நிரந்தரமானது. யார் பிரிவினாலும் அழியாதது.”

மீண்டும் அவள் நெற்றியையே நோக்குகிறேன். அவளின் கற்புக்களவே சுடர்விட்டு, குங்குமமாகக்கனன்று என்னை எரிக்க வருவதுபோல் இருக்கின்றது.

என்னிதயம் எரிகின்றது. தீயிடைப் புழுவாய்த் துடிக்கிறேன்.

“சுமதி! என்னை நீ மன்னித்து ஏற்காவிடில் உன் காலடியிலேயே என்னுயிரை விட்டு விடுவேன். இது திண்ணம்.” மீண்டும் அவள் காலடியில் விழுகிறேன். தலையில் கல் குற்றியிருக்க வேண்டும். இரத்தம் பீறிடுகின்றது. இலேசாகக் கண்களை மலர்த்துகின்றேன்.

நான் கண்டதெல்லாம் மனப்பிரமை - வெறும் பகற்களவு என்பதை உணர்ந்து துடிக்கிறேன்.

சுமதி! நீ என்னை மன்னிக்கவே மாட்டாயா? இப்பிறவியில் நான் உன்னைச் சந்திக்கவே மாட்டேனா? என்னுயிர் பிரிந்துவிடும் போல் இருக்கிறதே சுமதி.....!

என் இதயம் அழுகின்றது நான் இன்னமும் அழுது கொண்டேதான் இருக்கின்றேன்.

(தினகரன் - 1969)

இளந்துறவி

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஒரு பகுதி. விடுதிகட்கு இடையே சற்று வெளியான ஓர் இடம். அங்கே, காவியுடை தரித்த துறவி ஒருவர் மௌனியாய் அமர்ந்திருந்தார். வருவழுப்பும் குழுகுழப்புமாய்க் காணப்பட்ட அவர் தோற்றம் அவர் ஓர் இளந்துறவி என்பதைப் பறைசாற்றியது. வெயிலோ கொடுரமாகக் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. மாணவர்களோ குடையிருந்தும் வெளியில் வர அஞ்சினார். ஆனால் துறவியாரோ அசையவில்லை. அவர் தவத்திலேயே நிலைத்திருந்தார். பாம்பொன்று அவருடலில் ஊர்ந்து சென்றது. அவரை மரம் என்று எண்ணியோ என்னவோ பசுவொன்று அவருடலில் தன் கொம்புகளாற் குத்தித் தினவெடுத்தது. அப்பொழுதுங்கூடத் துறவியாரின் நிடை குலையவேயில்லை, இத்தகைய உண்மைத் துறவிகளை நாம் இதிகாச புராணங்களிற்றான் கேட்டிருக்கிறோம். இந்த நூற்றாண்டிலுமா இத்தகைய உண்மைத் துறவி? ஆமாம் வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியவாறு அவர் உற்றநோய் நோன்றுகிறாரே! உயிர்க்கு உறுகண் செய்யவில்லையே!

திரென்று துறவியாரின் மேல் பூமாரி பொழிந்தது. பொழிந்தவர் தேவர்கள்தான். ஆமாம் இளந்துறவியாரின் தவத்தை அவர்களால் வியக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. தேவர்களின் கண்களினின்றும் அனந்தக் கண்ணீர் ஊற்றெடுத்து மழையாகப் பொழிந்தது. பகீரதன் பூவுலகிற்குக் கங்கையைக் கொண்டுவந்த பொழுது இப்படித்தான் இருந்திருக்குமோ!

பச்சைப் பசும்புற்களிற் படிந்திருந்த மழைத்துளிகள் மரகதப் படுக்கையிற் சிறிய முத்துக்களா! இல்லை, இயற்கைத் தாயின் ஆனந்தக் கண்ணீரா என ஆச்சரியப்படும்படி ஒளிவீசின. செம்புலப்பெயல்நீர் மாணிக்க ஆறா! இல்லைச் செம்பாம்புதானா என வியக்கும்படி வளைந்தும் நெளிந்தும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

அவற்றிடையே காணப்பட்ட தார்போட்டோ துவண்டு கிடக்கும் கருநாகம் போல் அசைவற்றிருந்தது. சுற்றவர மரகதக் குவியல்களாகவும் கார்மேகக் கூட்டங்களாகவும் காட்சித்தந்த மலைகளிடையே காணப்பட்ட மூன்று விடுதிகளும் பரமசிவன் எரித்த முப்புரங்களை நினைவுபடுத்தின. இத்தனைக்கும் நடுவில் அமைதியாய் வீற்றிருந்த துறவியாரோ 'பாகபதாஸ்திரம்' பெறத் தவம் செய்த அருச்சுனன் போல் தவத்தில் உறுதியாய் இருந்தார். ஆமாம், அவருக்கு இவ்வலக நினைவே கிடையாது.

மாலை ஐந்து மணியிருக்கும். துறவியார் மெதுவாகக் கண்களை மலத்தினார். அப்பொழுது காதலியைத் தேடிவந்த காகம் ஒன்று கா! கா! என்று கத்திக் கொண்டே அவர் அருகில் வந்தமர்ந்தது.

“ஏன் மகனே புலம்புகின்றாய்?” அன்புடன் கேட்டார் துறவியார்.

“என் காதலி இன்று இவ்விடத்தில் என்னைச் சந்திப்பதாகக் கூறினார். ஆனால் அவளைக் காணவில்லையே. அதனாற்றான்....”

துறவியார் ஏதோ சிந்தனையில் ஆழ்ந்திருந்தார்.

மீண்டும் காகம் கூறியது:

“என்ன இருந்தாலும் இந்தப் பெண்களை நம்பவே கூடாது; இல்லையா?”

துறவி மௌனம் சாதித்தார். காகம் தொடர்ந்தது

“பெண்கள் சாகச வார்த்தைகளால் ஆண்களை மயக்கிவிட்டுப் பின் எத்தனை ஆண்களை ஏமாற்றுகிறார்களோ? சேலை கட்டிய மாதரை நம்பினால் தெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்பே என்று தெரியாமலா முன்னோர் கூறியுள்ளார்கள்.” காகம் கூறியது.

துறவியார் மெல்ல நகைத்தார். ‘பொருள் தெரியாமல் பாடல் தெரிந்து என்ன பயன்? சேலைகட்டிய மாதர்’ என்று யாரைக் குறிப்பிட்டார்களென்பது இவனுக்குத் தெரியவில்லையே’ என வருந்தினார்.

துறவியார் எதுவும் பேசாமலிருக்கவே காகம் ஆச்சரியப்பட்டது.

“ஆமாம், நீங்கள் யார்? ஏன் இங்கே தனியே இருக்கிறீர்கள்?”

“நான் இங்கு தனிமையிலேதான் இனிமைகாண்கிறேன்”.

“தனிமையிலே இனிமையா” வியப்புடன் கேட்டது காகம்.

“ஆமாம் நான் ஒரு துறவி”.

“உங்களையும் யாரும் பெண்கள் ஏமாற்றினார்களா?” துறவியார் மென்னகை புரிந்தார்.

“மகனே ஒருவர் மற்றவரை ஏமாற்றுவது தவறுதான். ஆனால் தன்னைத் தானே ஏமாற்றிக்கொள்வதுதான் மிகப்பெரிய தவறு. என்னை எவராலும் ஏமாற்ற முடியாது. என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்ளவும் விரும்பவில்லை. அதனாற்றான் இப்புனித துறவைப் பூண்டேன். இன்று பலர் தம்மைத் தாமே ஏமாற்றிக் கொள்கிறார்கள். ஏன், நீ கூட உன் காதலியைக் குறை கூறுகிறாய். அவளிடம் உண்மை அன்பிருந்தால் அவளுக்கு என்ன தீங்கு நேர்ந்ததோ என்று வருந்தியிருக்க மாட்டாயா? ஆனால் அவளிடம் உனக்கு உண்மையன்பு இல்லாத போதும் அன்புள்ளவன் போல் நடத்து உன்னை நீயே ஏமாற்றுகிறாய்; இல்லையா?”

காகம் தலையை மெல்லத் திருப்பியது.

“அதிருக்கட்டும் துறவியாரே; இந்த அருமையான இளம் வயதில் எல்லாரும் இன்பத்தை அனுபவிக்கத் தாங்கள் மட்டும் துறவியாய் இருக்கக் காரணம் யாதோ?”

“குழந்தாய்! எல்லாரும் இன்பமென்று கருதுவதை ஒருவன் துன்பமென்று கருதி வெறுக்கிறான் என்றால், அவன் மற்றவர்களிலும் பார்க்கக் கூடுதலாகச் சிந்திக்கிறான் என்பதுதானே பொருள். உண்மையை உணர்ந்த எவனும் துறவையே நாடுவான். உண்மையை அறிந்தபடியாற்றான் நான் துறவியானேன்”.

“துறவியாரே முற்காலத்தில் துறவிகள் மனித சஞ்சாரமற்ற கானகங் களிலேதான் தவஞ் செய்தார்களென அறிந்திருக்கிறோம். தாங்கள் மட்டும் ஆண்களும் பெண்களும் நிறைந்த இவ்விடத்தில் தவஞ் செய்கின்றீர்களே!”

“முன்பிருந்த துறவிகள் நாட்டில் வதிந்தால் மக்கள் தம் தவத்தைக் குலைத்துவிடுவரென அஞ்சிக் காடுகளிற் கரந்துறைந்தனர். ஆனால், நானோ முற்றுத்துறந்தவன். எந்தச் சூழ்நிலையிலும் உண்மைத் துறவுடன் என்னால் வாழ முடியும். எங்கேயும் எவராலும் என் தவத்தைக் குலைக்க முடியாது என்ற உறுதி பூண்டவன். அதனால்தான் பருவ உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிடும் இச்சூழ்நிலையே என் துறவுக்குப் பரிசோதனைக் களமாக்கிக்கொண்டு இங்கே தவம் செய்கிறேன்”.

“அது சரி துறவியாரே, துறவிகள் தமக்கு மட்டும் பயன்தரக்கூடிய முறையிற்றானே உலகில் வாழ்கிறார்கள்”.

“தவறு மகனே. நான் இவ்விடத்தில் வீற்றிருப்பதற்குப் பொதுநல நோக்கமும் ஒரு காரணமாகும்”.

“அப்படி என்ன பொதுநலத்தைச் செய்கின்றீர்கள்?”

“இங்கு வாழ்பவவர்களெல்லாரும் இன்பமாக வாழ்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறாயா? தவறு மகனே. இன்பமுந் துன்பமும் தொடர்ந்து வருபவை. இங்குள்ள அத்தனை பேரின் சொந்த விடயமும் எனக்குத் தெரியும். இவர்கள் தினமும்வந்து தங்கள் எண்ணங்கள், விருப்புகளை எனக்குக் கூறுகிறார்கள். வேற்றுர்களிலுள்ள அவர்களின் உறவினர், நண்பர்கட்குச் செய்தி சொல்வதன் மூலம் இவர்களின் ஆவல்களைப் பூர்த்தி செய்கிறேன்”.

“ஆச்சரியமாயிருக்கிறதே” காகம் வியந்தது.

“அதோ என்னிடம் ஆண்களும் பெண்களும் வருகிறார்கள். எட்ட இருந்துபார்”.

பல ஆண்களும் பெண்களும் வந்து துறவியாரிடம் எதையோ கொடுத்து விட்டுச் சென்றனர்.

“பாத்தாயா மகனே?” துறவி கேட்டார்.

“அவர்கள் தங்களிடம் எதையோ கொடுத்துவிட்டுச் சென்றார்களே, அதென்ன துறவியாரே?”

“மகனே! பொதுநல நோக்கங் கொண்டாலும் நான்துறவி.

“அவர்களின் செய்திகளை எப்படி வேற்றுர்களில் உள்ளவர்களுக்குத் தெரிவிக்கிறீர்கள்? உங்களுக்கு அட்டமா சித்திகள் தெரியுமா? அல்லது விண்ணவரை ஏவல் கொள்கிறீர்களா?”

“அப்படி யொன்றுமில்லை. எனக்கு ஒரு சீடன் இருக்கிறான், அவனே செய்திகளைக் கொண்டு செல்வான். அதோ அவனே வந்துவிட்டானே”.

யாரோ ஒருவன் மிதிவண்டியில் வந்து துறவியாருக்கு அண்மையில் இறங்கினான். துறவியாரைக் குனிந்து வணங்கியபடியே செய்திகளையும் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பிச்சென்றான்.

காகம் ஆச்சரியமடைந்தது.

“என்னுடைய சீடனைப் பார்த்தாயா?”

“உங்கள் பொதுத் தொண்டு போற்றற்குரியது துறவியாரே”.

அப்பொழுது ஓர் இளம் பெண் துறவியாரிடம் செய்தி கொண்ட உறையைக் கொடுத்து விட்டுச் சென்றாள்.

“துறவியாரே! எனக்கொரு சந்தேகம். பண்டைத் துறவிகளும் ஏன் பட்டினத்தாருங்கூடப் பெண்களை இகழ்ந்து பாடியுள்ளார்களே. தாங்கள் மட்டும் அப்படி வெறுக்காமல் அவர் கட்டும் துணைபுகிறீர்களே”.

“அந்தத் துறவிகள் பெண்களை ஏன் இகழ்ந்தார்கள் தெரியுமா? அவர்கள் புலனொடுக்கத்தை விரும்பினார்கள். ஆனால் பெண்ணாசையோ அவர்களின் மனவொடுக்கத்தையுந் திமிறியெழுந்தது. ஒரு புறம் துறவையும், மறுபுறம் பெண்களையும் அவாவிய அவர்கள் மனம் இரண்டுக்குமிடையே ஊசலாடவே, பெண்களை மறப்பதற்காகப் பெண்களைப் பேய்களென்றும், பசாசுகளென்றும் பலவாறாக இழித்துக்கூறி வெறுப்பை ஏற்படுத்தித் தம் மனத்தை அடக்கமுயன்றனர். இதுதான் அவர்கள் பெண்களை இகழ்ந்தமைக்கும் காரணமாகும். ஆனால் பெண்களோ தாய்க் குலத்தினர். பெண்மை என்னும் பெருமை வாய்ந்தவர்கள். ஆமாம், ஒவ்வொரு பெண்ணையும் ஒவ்வொரு சக்திவடிவாகவே நான் காணுகிறேன்”.

பெண்களை உயர்த்திப் பேசியது காகத்துக்குப் பிடிக்கவில்லையோ என்னவோ!! வேறு திசையில் கவனத்தைச் செலுத்தியது.

“அதோ! பாருங்கள் உங்களைப் போல் உடையணிந்து கொண்டு மூவர் செல்கிறார்களே! அவர்களும் உங்களைப்போல் துறவிகள்தானா?”

காகம் காட்டிய திசையில் துறவி பார்த்தார். அங்கே மூன்று பெளத்த பிக்குகள் சிரித்துக் கதைத்தபடி சென்றனர். துறவியின் இதயத்திலிருந்து நீண்ட பெருமூச்சொன்று வெளிவந்தது அமைதியாகக் கூறினார்.

“அவர்களும் துறவிகளென்றுதான் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். அதில் எவ்வளவு உண்மை இருக்கிறதென்பது அவர்களுக்குத்தான் தெரியும். ஆனால்...”

துறவி சிறிதுநேரம் மௌனமாயிருந்தபின் தொடர்ந்தார்.

“உலகில் மற்றவர்களைக் குறை கூறுவதற்காக நான் பிறக்கவில்லை அப்பனே!”

சற்றுநேரம் இருவர்க்கிடையேயும் மௌனம் நிலவியது. சுற்றவர எழுந்த பேச்சொலியும் சிரிப்பொலியும் அவர்களின் அமைதியைக் குலைத்தது.

எறும்புகள் சாரிசாரியாகச் செல்வது போல் மாணவர்கள்தான் வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

எத்தனை ஆண்கள்! எத்தனை பெண்கள்! எத்தனை காதல் சோடி! எங்கும் பேச்சொலி! எங்கும் நகைப் பொலி!

துறவியார் சலனமற்றிருந்தார்.

காதல் சோடியைப் பார்த்த காகத்துக்கோ காதல் வேதனை தந்தது.

இதயம் நெருப்பாய் வெந்து கொண்டிருந்தது. அதற்குத் தன் காதலிமேல் ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது.

அந்நேரம், ஒரு பெண்காகம் வருவதைக் கண்டதும் அதற்கு உற்சாகம் பிறந்தது.

“துறவியாரே நான் தங்களிடமிருந்து விடைபெற விரும்புகிறேன்”.

“உன் காதலி வந்துவிட்டாளா?”

“இல்லை வேறொருபெண் வந்துள்ளாள்”.

துறவியார் சிறிதே நகைத்தார்.

“முன்பு உன் காதலியைக் குறைகூறினாயே, இப்பொழுது வேறொரு பெண்ணுடன் நீ இன்பங்காண விழையலாமா?”

காகத்துக்கோ அந்தப் பெண் போய்விடுவாளோ என்ற அவசரம்.

“ஆற்றிவு படைத்த மனிதர்களே நெறிகெட்டுப் பண்பற்று அலையும்போது நான் மட்டும் சுதந்திரமாக இன்பங்காண நினைப்பது தவறா?” கூறிக்கொண்டே பறந்து சென்றது காகம்.

வதனமெங்கும் புன்னகை கூடர்விட எவ்வித உணர்வுமின்றிக் கண்களை மூடினார் துறவி.

அவர் வேறுயாருமில்லை. அங்கிருந்த தபாற் பெட்டிதான்.

(சுழநாடு - 1967)

சாந்தி

“முடியாது. இனி என்னால் வாழவே முடியாது” என்னுடைய வேதனையுடன் புலம்புகின்றன. என் கைகளிரண்டும் நெற்றியை விரக்தியோடு தாங்கிக் கொள்கின்றன. யாரோ என் இதயமலத்தைத் திருகுவது போன்ற உணர்ச்சி.

“நான் எதற்காக இன்னும் வாழவேண்டும்?” இதயம் வினாவெழுப்புகிறது. சாந்தி! நீ இல்லாத உலகத்தில் என்னால் வாழவே முடியாதே. உன்னை அன்போடு அணைக்கவேண்டிய கையால் உனக்கு தீ மூட்டச்செய்து விடாதே. என்னிதயக் குமுறலின் எதிரொலியைக் கண்கள் பிரதிபலிக்கின்றன குழந்தைபோல விக்கி விக்கி அழுதேன். “என்னால் இனி வாழவே முடியாது. நான் சாகத்தான் வேண்டும்”, ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக எழுகின்றேன். எதிரே தொட்டிலிற் படுத்திருந்த இரு குழந்தைகளும் என் எண்ணத்திற்குத் தடைபோடுகின்றன. எங்கோ பறக்கத் துடிக்கும் இதயத்தைப் பலவந்தமாகப் பிடித்து வைத்துக்கொண்டு மீண்டும் வந்து அமர்கிறேன். என்னையுமறியாமல் நீண்ட பெருமூச்சுகள் தொடர்ந்து வெளிவருகின்றன.

“வாழ்க்கைப் பெருங்கடல்”.

எனது வாய் மெல்லக் கூறுகிறது. அதையே மீண்டுமொருமுறை சொல்லிப் பார்க்கிறேன். ஆமாம், நினைவு தெரிந்த நான்முதலே எனக்கு வாழ்க்கை ஒரு பெருங்கடலாகத்தான் இருந்து வந்திருக்கிறது. அந்தக் கடலிலே நான் தனியாகத்தான் எத்தனையோ துன்பங்களையும் எதிர்த்து நீந்திக்

கொண்டிருந்தேன். இடையில் ஒரு தோணி கிடைத்தது. அதுதான் சாந்தி என்னும் அன்புத் தோணி. அந்தத் தோணியிலே மகிழ்வுடன் யாத்திரையைத் தொடங்கினேன். ஆனால் துன்பப் புயல் வீசியது. நான் கரையை அடைய முன்னரே நடுக்கடலிற் தோணி மூழ்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

“வாழ்க்கைப் பெருங்கடல்”.

ஆமாம் வாழ்க்கையே ஒரு பெருங்கடல்தான். கழிந்த நாட்களில் நடந்தவற்றைப் புரட்டிப் பார்ப்பதில் சற்று வேதனையை மறக்க முயல்கிறேன். நினைவுகள் மனத்திரையில் ஓவியந் தீட்டுகின்றன. பிறக்கும்போதே தந்தை முகம் பார்க்கக் கொடுத்து வைக்காத பாவிநான். நான் அன்னையின் வயிற்றிலிருக்கும் போதே தந்தை இறந்துவிட்டார் - இல்லை, அவரை நான் இறக்கச் செய்தேன். அதன்பின் தாயின் உயிரையும் பலிவாங்கிக் கொண்டதான் இவ்வுலகில் அவதாரத்தேன். ஆனாலும், என்னை அனாதையாக விடாமற் காப்பாற்றியது, என் பெற்றோர்கள் தன்னலமற்றுச் சேர்த்து வைத்திருந்த சொத்துத்தான். பணம் என்றால் பிணமும் வாய்திறக்குமல்லவா? எனது தூரத்து உறவினர் ஒருவர் - பணத்திற்காக என்னை எடுத்து வளர்க்க முன்வந்தார்.

அவர் வளர்த்தார். நான் வளர்ந்தேன். காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நானும் வளர்ந்து கொண்டுவந்தேன். எனக்கு ஒரு குறையையும் அவர்கள் வைக்கவில்லை. ஆனாலும் பணத்திற்காகப் பாதுகாக்கப்பட்ட இடத்தில் பாசத்தையும் பரிவையும் என்னால் பூரணமாக அனுபவிக்க முடியவில்லை. என்னை ஆதரிப்போர் இருந்தனர். ஆனால், அரவணைப்போர் இருக்கவில்லை. எனக்கு எல்லாம் இருந்தது. ஆனாலும் ஒன்றும் இல்லாதது போன்ற ஒரு உணர்வு. வாழ்க்கையை முழுமையாக வாழாதது போன்ற ஒரு நினைப்பு - ஒரு இதயத் துடிப்பு. எனக்குள்ளாகவே என்னாற் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஏதோ ஒன்றை எண்ணி எண்ணி ஏங்கித்தவிக்கும் இதயத் தவிப்பு.

புறத்தில் குறைவற்ற வாழ்க்கை. அகத்தில் நிறைவற்ற உள்ளம். எப்படியோ நாட்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. வசந்தம் மாறி மாறி வந்துகொண்டிருந்தது. என்னிதயம் மட்டும் என்றும் பாலைவனமாகத்தான் இருந்துவந்தது. என்னிதயத்திலும் எப்போதாவது வசந்தம் வருமா? அது பூஞ்சோலையாக மாறுமா? என்று நான் ஏங்கித் தவித்த நாட்கள் தாம் எத்தனை! என்னிதயப் பூங்காவில் யாராவது அன்புமழை பொழிய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அங்கு வசந்தம் வரும், தென்றல் வீசும், இன்னும் இப்படியெல்லாம் நான் எண்ணியவை எத்தனையோ!

ஆனால், என் வாழ்க்கையில் எந்தவித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்பதற்காகக் காலம் ஓடாமல் நின்றுவிடவில்லை. இரவும் பகலும் மாறி மாறி வந்து கொண்டு தானிருந்தன. நானும் பெரியவனானேன். படித்தேன், பட்டமும் பெற்றேன்.

குருநாகலில் ஒரு முஸ்லிம் பாடசாலையில் எனக்குப் படிப்பிக்க இடம் கிடைத்தது. கூட்டைவிட்டுச் சுதந்திரமாகப் பறந்து செல்லும் கிளி போன்ற உணர்வுடன் அங்கு சென்றேன். பாடசாலைக்கு அண்மையில் உள்ள தமிழ்க் குடும்பத்தில் ஒரு அறையை வாடகைக்கு எடுத்துக் கொண்டேன். உணவைக் கடையில் வைத்தக் கொண்டு பகல் முழுவதையும் இளஞ் சிறார்களுடன் மகிழ்வாகக்கழித்தேன். ஆசிரியத் தொழிலில் ஓரளவு மன அமைதியையும் பெற்றேன். ஆனாலும் இரவு வீட்டிற்கு வந்ததும் எனது பழைய ஏக்கம் தலைதூக்கத்தான் செய்தது.

சில மாதங்கள் கழிந்தன. அதுவரை பாடசாலையிலும் வெளியுலகிலும் அதிகநேரத்தைக் கழித்த நான் அறையிற் கூடுதலாகத் தங்கத் தொடங்கினேன். அப்பொழுதெல்லாம் என் மனம் வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பலவிதமாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும். என் மனக் கண்ணில் வாழ்க்கை ஒரு பெருங்கடல் போலவும், நான் அக்கடலினுள்ளிருந்து கொண்டே கரையை நாடி நீந்துவதாவும், கடற்கொந்தளிப்பும், சூறாவளியும் என்னைக் கரையேறவிடாமற் தடுப்பது போலவும் ஒரு விசித்திரமான காட்சி தோன்றும். அப்போது என் மனம் இத்தகைய தடைகளையெல்லாம் நீ துணிகரமாக எதிர்த்து விட்டு வாழ்க்கையில் எதிர்நீச்சப் போடு. எப்படியும் கரையை அடைந்து விடுவாய்” என்று என்னைத் தூண்டிவிடும். இதனால், என்னுடைய எதிர்காலத்தில் எனக்கு ஓரளவு நம்பிக்கை பிறந்தது.

“இதுவரையும் என்னைப் பற்றியே சிந்தித்து வந்த நான் மற்றவர்களைப் பற்றியும் சிந்திக்கத் தொடங்கினேன். மற்றவர்களின் வாழ்க்கையையும் அவர்களின் குறை நிறைகளையுங் கவனிக்கலானேன். இப்பொழுதுதான் நான் குடியிருந்த வீட்டினரையும் கவனிக்கத் தொடங்கினேன்.

அன்றொருநாள், ஞாயிற்றுக்கிழமை, நான் மதிய உணவை முடித்துக் கொண்டு வந்து அறையில் தங்கினேன். தாகமெடுக்கவே வீட்டுக்காரரிடம் தண்ணீர் கேட்டேன். அப்பொழுது ஒரு சிறுமி தண்ணீர் கொண்டு வந்தாள். அவளுக்கு எட்டு வயதிற்குக்கும். அவளுடன் ஏதாவது கதைக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

“உன்னுடைய பெயர் என்ன?” என்று கேட்டேன்.

“சாமினி” என்றாள்.

“அக்கா, அண்ணாவுக்கு”.

“அக்காவுக்கு சாந்தி, அண்ணாவுக்கு மகேந்திரன்”.

“சாப்பிட்டு விட்டாயா?”

“இல்லை”.

“ஏன்”

அவள் பதில் சொல்லத் தயங்குகிறாள். நான் வற்புறுத்துகிறேன்.

“சாப்பாடு ஒன்றுமில்லை”.

“என்ன?” நான் ஆச்சரியத்தோடு கேட்கிறேன்.

“வீட்டில் ஒன்றுமில்லை”. அவள் முகத்தில் ஏக்கம். கண்களில் நீர் தழும்புகிறது. பசிக்களையிற் தள்ளாடுகிறாள்.

“காலையிற் சாப்பிட்டாயா?” நான் கேட்கிறேன்.

“நானும் அண்ணாவும் சாப்பிட்டோம். அக்காவும் அம்மாவும் நேற்றுத் தொடங்கி ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை”.

என்னிதயத்தை என்னவோ செய்கிறது. கண்கள் கலங்குகின்றன.

“இது உன் அப்பாவுக்குத் தெரியுமா?”

“அவர் ஒரு கிழமையாய் வீட்டிற்கு வரவேயில்லை. அவர் உழைக்கிற பணம் குடிக்கத்தான் சரி. அம்மாவிடம் கொஞ்சம் பணம் இருந்தாலும் அதையும் வாங்கிக் கொண்டுபோய்க் குடித்துவிடுவார்”.

தாய் கூப்பிடவே அவள் சென்றுவிட்டாள். நான் உண்ட உணவு வயிற்றுக்குள் குமட்டிக்கொண்டிருந்தது. அவள் கூறிய செய்திகள் என் மனதைக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தன. இது எனக்குப் புதிய அனுபவம். இதுவரை எனக்கு

உள்ளத்தைப் பொறுத்தவரை குறை இருந்ததே தவிர உடலைப் பாதிக்கக்கூடிய குறையெதுவும் ஏற்படவில்லை. எனக்குப் பணம் கிடைத்தது. ஆனால், அன்பும் பாசமும் கிடைக்கவில்லை. இவர்களுக்குப் பாசமும் அன்பும் கிடைத்தன. ஆனால் பணம் கிடைக்கவில்லை. ஒன்றிருந்தால் ஒன்றில்லை. இயற்கையின் விந்தைதான் என்னே! வாழ்க்கையிற் குறைவற்ற மனிதனே கிடையாதா?

அவர்களுக்கு எப்படியாவது உதவவேண்டுமென்று மனம் துடித்தது. ஆனால்..... எப்படி உதவுவது? தாயிடம் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தால் என்ன என்று யோசித்தேன். அவர்கள் வித்தியாசமாகக் கருதி வாங்க மறுத்துவிட்டால்.....? வேறு எப்படி உதவலாமென்று யோசித்தேன். இறுதியாக ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். நான் அவர்கள் வீட்டிலேயே இனிச் சாப்பாட்டை வைத்துக் கொள்வதாகத் தீர்மானித்தேன். நான் சாப்பாட்டிற்காகக் கொடுக்கும் பணம் அவர்களுக்கும் சிறிது உதவுமல்லவா?

ஒரு முடிவு செய்தவனாக வெளியே வந்தேன். திறந்திருந்த சமயலறைக் கதவினூடாகத் தெரிந்த அடுப்பினுள்ளே பூனையொன்று உறங்கிக் கொண்டிருந்தது. அன்று சமையலெதுவும் நடக்கவில்லை என்பதை இது உணர்த்திற்று. சாமினியின் தாயாரை அழைத்தேன். அவர் தயக்கத்துடன் வந்தார்.

“அம்மா உங்களுடன் ஒரு விடயம் பேசவேண்டும்” என்றேன்.

“என்னிடமா?” அவர் ஆச்சரியத்துடன் கண்களை அகலவிரித்தார்.

“ஆமாம், உங்களிடம் தான். நாளைத் தொடக்கம் இங்கேயே என் சாப்பாட்டை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்”.

அவர் முகம் வாட்டமடைந்தது. அதைக் குறிப்பாலுணர்ந்த நான் “மறுக்காதீர்கள், இதோ பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்” என்று கூறிய பணத்தை அவரிடம் நீட்டினேன். பணத்தைக் கண்டதும் பட்டமரம் துளிர்ப்பது போல அவர் முகம் மலர்வதை நான் கவனிக்கத் தவறவில்லை. அவர் மறுப்புக் கூறாமற் பணத்தைப் பெற்றுச் சென்று விட்டார். அன்று மாலை சமயலறையிலிருந்து புகை வெளிவந்த போதுதான் எனக்கு மன நிம்மதி ஏற்பட்டது. இத்தனை நாளும் இங்கிருந்தும் இவர்களைக் கவனிக்கவில்லையே என்று என்னையே நான் நொந்து கொண்டேன்.

நான் அவ்வீட்டிலேயே தொடர்ந்து உணவு உண்டு வந்தேன். அவர்கள் வாழ்க்கையும் ஓரளவு மகிழ்வாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. எனக்குங்கூட

மகிழ்ச்சியும், மன அமைதியும் கூடிக்கொண்டே வந்தது. எனக்கு உணவு பரிமாறுவதில் அவர்கள் காட்டிய அன்பும், ஆதரவும் என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. இதுவரை நான் உணர்ந்திராத நிறைவை அங்கே பெற்றேன். எந்தக் குறை என்னை வெகுநாட்களாக வாட்டி வந்ததோ அந்தக் குறை என்னை விட்டு அகல்வதை உணர்ந்தேன்.

தாயில்லாத சமயங்களில் சாந்திதான் எனக்கு உணவு பரிமாறுவாள். அவள் அன்போடும், ஆவலோடும் உணவு பரிமாறும் பொழுதே என் உள்ளம் நிறைந்துவிடும், பசி பறந்து விடும். ஒருவகை இன்பம் என்னை ஆட்கொள்ளும். இனம் புரியாத உணர்ச்சி ஒன்று என் உடல் முழுவதும் பரவும். அதே நேரத்தில் அவளையும் நான் கவனிக்கத் தவறுவதில்லை. அவளுடைய அடக்கமும், பண்பும், நிதானமும், சலனமற்ற பார்வையும் என்றும் ஒருமாதிரித்தான் இருந்தன. ஆனால், அவளின் ஒவ்வொரு செய்கையும் விவரிக்கமுடியாத - சொல்லுளடங்காத - அன்பை உணர்ந்துவதை என்னாற் கவனிக்காமலிருக்க முடியவில்லை. நான் நினைப்பதை நான் சொல்லாமலேயே அவள் செய்துமுடிப்பாள். நான் வாழ்க்கையை முழுமையாக வாழ - அனுபவிக்க வேண்டுமானால் - அவளின் அன்பும் ஆதரவும் அத்தியாவசியம் எனக் காலப்போக்கில் அறிந்து கொண்டேன்.

நீண்ட காலமாக என் மனதில் நீங்கா இடம் பெற்றிருந்த வெறுமையும் சோகமும் மெல்ல மெல்ல என்னிடமிருந்து விடைபெறத் தொடங்கின. புதிதாகக் குடிகொண்ட அன்பும் இன்பமும் அவ்விடத்தை நிறைத்துக் கொண்டன. என்னையறியாமல் நான் ஒரு இன்ப உலகத்திற் பவனிவந்து கொண்டிருந்தேன். கனவிலும் சாந்திதான் என்னை ஆட்கொண்டிருந்தாள். அவள் அருகில் இல்லாத பொழுதுகூட அவள் அருகில் இருப்பது போன்ற ஒரு நினைவு. தனித்திருக்கும் போதே அவளுடன் பேசிக் கொண்டிருப்பது போன்ற ஒரு உள்நுணர்வு. எங்கும் எதிலும் அவளின் அழகிய கருணை முகந்தான் எனக்குத் தெரிந்து கொண்டிருந்தது. அவளுக்குத் தெரியாமலே நான் மனத்தால் அவளுடன் வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தேன். அவள் என்னுடையவள்தான் என்ற எண்ணம் என்னையறியாமலே எப்படியோ என் மனதில் ஆழப் பதிந்துவிட்டது.

தென்றலுக்கிடையே புயல் வருவது இயல்பு. அதே போல் தான் என் இன்ப நினைவுகளைக் குலைப்பதற்கென்றே என் வளர்ப்புத் தந்தையிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் தனது சகோதரியின் மகளுக்கும் எனக்கும் மணம் முடிக்க நிச்சயித்திருப்பதாகவும் என் சம்மதத்தை எழுதும்படியும் கேட்டிருந்தார். அப்பொழுதுதான் நான் சாந்தியின் சம்மதத்தை இதுவரை பெறாதது என்னுடைய தவறு என்பதை உணர்ந்தேன். உடனே அவளுடைய சம்மதத்தைக் கேட்க வேண்டுமென்று என் மனத்துடித்துடித்தது. ஆனால்.....சாந்தியிடம் எப்படி நேரடியாகக்

கேட்பது? நான் கேட்கப்போய் ஒருவேளை சாந்தி மறுத்துவிட்டால்.....! அந்த நினைவே என் மனத்தை என்னவோ செய்தது. ஆனால்.....கேட்காமலும் இருக்க முடியாதே. எப்படியோ மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு அன்று மத்தியானம் சாப்பிடச் சென்றேன். சாந்திதான் உணவு பரிமாறினாள். அவள் அன்போடு பரிமாறும் அழகையே பார்த்து ரசித்துக்கொண்டிருந்தேன். சேற்றிற் பிறந்த செந்தாமரை என்று என்னிதயம் தனக்குட் கூறிக்கொண்டது.

நான் உணவை உண்டு கொண்டிருக்கும் வேளை எனக்கு அடுத்து என்ன போடுவது என்று சாந்தி நான் உண்ணும் இலையையே வைத்தகண் வாங்காமல் நோக்கிக் கொண்டிருந்தாள். நானோ அவளின் அகத்தின் அழகை முகத்தின் வழியாகப் பருகிக்கொண்டிருந்தேன். இவள் என்னுடையவளாகி விட்டால்..... என்று எண்ணும்போதே என் மனம் வானளாவப் பறந்தது. ஏதோ ஒரு துணிவு என்னை உந்தித்தள்ளவே மெதுவாகச் "சாந்தி" என்று கூப்பிட்டேன். அதுவரை நான் அவளுடன் கதைத்ததோ பெயர் சொல்லிக் கூப்பிட்டதோ கிடையாது. அதனால் அவள் திடுக்குற்று என்னை நோக்கினாள். ஒரேயொரு கணம் எங்கள் இருவரின் கண்களும் கலந்தன. அப்பொழுது நான் அனுபவித்த இன்பம்! அந்த ஒரு கணத்தை நினைத்துக் கொண்டே காலமெல்லாம் வாழலாமே! அவளுக்கு என்ன உணர்வு ஏற்பட்டதோ தெரியாது. மறுகணமே தலைகுனிந்தாள்.

"உனக்கு என்மேல் விருப்பமா?" அவளிடம் மெதுவாகக் கேட்டேன். அவள் பதிலெதுவுங் கூறவில்லை. நாணங் கலந்த நகையொன்று அவள் வதனத்தில் ஒளிர்வதைக் கண்டேன். கன்னத்திற் செம்மை படர அதே நாண முறுவலுடன் என்னை மீண்டுமொருமுறை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு ஓடிமறைந்து விட்டாள்.

என்னிதயத்தில் ஒரே இன்பக் கிளுகிளுப்பு. மாலையில் அவள் உணவு பரிமாற வரவில்லை. தாய் தான் வந்திருந்தாள்.

நான் அவளிடம் "என்னை உங்கள் மருமகனாக ஏற்றுக் கொள்வீர்களா?" என்று கேட்டேன்.

அவள் முதலில் ஆச்சரியத்துடன் என்னை நோக்கினாள்.

"என்ன தம்பி, என்னுடன் விளையாடுகிறீர்களா?" என்று கேட்டாள்.

"இல்லை, உண்மையாகத்தான் கேட்கிறேன்".

"நாங்கள் ஏழைகள். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் ஒத்துவருமா?"

“பொருளால் ஒருவன் ஏழையாகலாம். ஆனால், இதயத்தால் ஒருவன் என்றைக்கும் ஏழையாக முடியாதம்மா”.

“உங்களுடைய விருப்பம் அதுவென்றால் நாங்கள் பாக்கியசாலிகள்தான்”.

“உங்களுடைய சம்மதம் மட்டுமிருந்தாற் போதாது. உங்கள் மகளுக்குச் சம்மதமா என்று தெரிய வேண்டும்”.

“அவருக்கு விருப்பமென்றால் சரிதான்மா”.

இனிய நாதமொன்று கதவின் பின்னாலிருந்து எழுந்தது. அப்படியானால்..... சாந்தி இவ்வளவும் இங்கேதான் நின்றாளா? எல்லையில்லாத இன்பத்தில் நான் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

அன்றிரவே, “நான் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து வைத்திருக்கிறேன். உங்கள் ஆவலை நிறைவேற்ற முடியாமலுக்கு வருந்துகிறேன்”. என்று வளர்ப்புத் தந்தையாருக்குக் கடிதமெழுதி மறுநாட் காலை அனுப்பினேன். ஒரு கிழமை கழித்துத் தந்தையிடமிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் நான் தன் எண்ணப்படி மணஞ் செய்ய மறுத்தால், என்னுடைய காணிகள், உடமைகள் யாவற்றையும் என்னை வளர்த்ததற்காகத்தான் எடுத்துக் கொண்டதாகவும், எனது பெற்றோரின் சொத்துக்களில் எந்தவிதப் பங்கும் தரமுடியாது என்றும் எழுதியிருந்தார். எனது பெற்றோர் விட்டுச் சென்ற சொத்துக்கள் லட்சக்கணக்கிற் பெறுமதியானவை. ஆனாலும் நான் வருந்தவில்லை. அந்தப் பொருட்களோடு வாழ்ந்த காலத்தில் எனக்குக் கிடைக்காத இன்பத்தையும் நிறைவையும், எவள் எந்தப் பொருளில்லாமலே எனக்களித்தாளோ, அவளே எனக்கு வேண்டுமென என் மனங்கூறியது.

நன்னாளொன்றிற் சாந்தியைக் கைப்பிடித்து என் நல்வாழ்வைத் தொடங்கினேன். கன்னலும் தேனும் கலந்தோடும் இனிய நீரோடையாக எமது இவ்வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சாந்தியெனும் அன்புத் தோணியில் நான் நிம்மதியாக - உல்லாசமாகப் பவனி வந்து கொண்டிருந்தேன்.

மனைவி என்ற ஒரு உறவுடன் நான் நிறுத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதற்கும் மேல் உறவைப் பெருக்கிக் கொள்ள நினைத்ததுதான் இந்த வேதனைக்குக் காரணமோ? கொஞ்சம் மழலையுடன் எமது இனிய இல்லறம் நல்லறமாய் மாறிவிடுமென்று கனவு கண்டேனே !

அந்த மழலையின் பிரவேசமே என் சாந்திக்கு மரணவாயிலைத் தரிசிக்க வைக்கும் என்று சிறிதும் எண்ணவில்லையே ? ஒவ்வொரு பிரசவமும் பெண்கள் வாழ்வல் ஒவ்வொரு பிரளயந்தானா ?

பெண் என்பவள் இம்மண்ணுக்காக - மக்களுக்காக - எத்தனை வேதனைகளைத் தனியே சுமக்கிறாள் ? இயற்கை கூட அவள் விடயத்தில் இரக்கம் காட்டவில்லையே ! இது இயற்கையின் நியதியா ? இல்லை பாரபட்சமா ? இனிய இரு மழலைகளை ஒரே சூலில் ஈன்றெடுத்த சாந்தி பிரசவத்தின் போது ஏற்பட்ட கரத்தால் - இப்படி மரணப்படுக்கையில்..... அவள் என்னை ஏமாற்றி விட்டுச் சென்று விடுவாளா ? இறைவா ! இது என்ன சோதனை. அவளில்லையேல் எனக்குச் சக்தியே இல்லையே.

இருமழலைகள் என்னைச் சாகவும் விடாமல் - வாழவும் முடியாமல் தர்மசங்கடமான அவலநிலையில் துடிதுடிக்க வைப்பது ஏன், ஆண்டவனே ! எல்லாம் வல்ல நீ ஏதோ ஒரு அதிசயத்தைச் செய்து என் சாந்தியை என்னிடமே.... என்னிடமே... இருக்க விடமாட்டாயா ? என் கண்கள் அருவி சொரிய இதயம் அக்கினிப் பெருமூச்சை வெளிவிடுகின்றது.

ஏதோ ஒரு கரம் என் தலையைத் தடவி ஆதரவளிப்பதை உணர்ந்து கண்விழிக்கிறேன். அது டாக்டர் தான் “பயப்படாதீர்கள். உங்கள் மனைவி பிழைத்து விட்டாள்”.

திரும்பிச் சாந்தியைப் பார்க்கிறேன். அவள் கண்கள் மலர்ந்து பரிவுடன் பல்லாயிரம் கதை பேசுகின்றன.

ஓடிச் சென்று அவள் நெற்றியை முத்தமிடுகிறேன்.

“ஆண்டவனே என் சாந்தியை மீட்டுத்தந்து என் மனதில் நிரந்தர சாந்தியை நிலைக்க வைத்த உனக்குக் கோடி கோடி வணக்கங்கள்.

மெய்ஞானி

செவ்வானம் போர்க்களமாய் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதக்க, அதைக் காணலாற்றாது மாலைக் கதிரவன் மலை வாயினை நண்ண, பகல் முழுவதும் வெயிலுக்காற்றாது ஒளித்திருந்த சந்திரன் புன்னகைவீசிப் பவனிவந்து கொண்டிருந்தான். அந்நேரம்,

ஒரு சிறு வீடு; அங்கே தெய்வப் படங்களுடன் கூடிய ஒரு தனியறை, உள்ளே பளிங்கு போல் துலங்கும் தரை; பன்னீரின் பரிமளகந்தம்; சாம்பிராணியின் நறுமணம்; கற்பூரத்தின் வாசனை எல்லாம் ஒருங்கிணைந்து தெய்வமணம் கமழ்ந்து கொண்டிருந்தது. அறையின் நடுவில் ஒரு குத்துவிளக்கு - மெய்ஞானி ஒருவன் நிட்டையில் கூடியிருப்பது போன்று குத்துவிளக்குப் பிரகாசமாக எரிந்து கொண்டிருந்தது.

ஐம்புலன்களையும் வென்ற மெய்ஞானி ஒருவனுக்கு அதே புலன்கள் வாயிலாக மெய்ஞானம் சுடர்விட்டு ஒளிவீசிக் கொண்டிருப்பது போலக் குத்துவிளக்கிலிருந்து ஐந்து சுடர்கள் ஒளிவிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆம், இதயமே தகளியாக, அன்பே நெய்யாக, ஐம்புலனே ஐந்து திரிகளாக, மெய்ஞானமே செழுஞ்சுடராக, மெய்ஞானி குத்துவிளக்காக வீற்றிருந்தார். நேரம் செல்லச் செல்லத் தவத்தின் வலிமை கூடக்கூட, மெய்ஞானம் ஓங்க ஓங்கச் சுடர் மேலும் மேலும் வளர்ந்து, ஒளி வீசிக் கொண்டேயிருந்தது. அப்பொழுது -

எங்கிருந்தோ இன்னிசை எழுந்தது. மெல்ல மெல்ல இசை ஞானியை அணுகியது. வந்தது யாருமல்ல, ஒரு மங்கை நல்லாள்தான். அவள் வந்த நோக்கம்? ஞானியின் தவத்தைக் குலைக்கத்தான்.

பரமசிவனின் தவத்தைக் குலைக்க ஒரு மன்மதன். விசுவாமித்திரரின் தவத்தைக் குலைக்க ஒரு மேனகை. இங்கும் ஞானியின் தவத்தைக் குலைக்க ஒரு பருவ மங்கையா?

அந்தப் பருவமங்கை யாராயிருக்கலாம். கண்ணன் போன்று கரியநிறம், வீணை போன்று இனிய குரல், கருத்தைக் கவரும் கட்டான உடல் கட்டழகி வேறு யாருமல்ல. அவளின் பெயர் வண்டுதான்.

மங்கை வந்தவுடனேயே ஞானியாரின் தவத்தைக் குலைக்க முயன்றாள். இனிமையாகப் பாடினாள். பக்திப் பாடல்களல்ல; காதற் பாட்டுக்கள்தான். ஞானியாரிலோ எவ்வித மாற்றமுமில்லை. உடனே ஆடத் தொடங்கிவிட்டாள். தனக்குத் தெரிந்த நடனங்கள் அத்தனையையும் ஒன்றுவிடாமல் ஆடினாள். ஆனால் பலன் பூச்சியந்தான்.

ஞானியாரின் தவத்தை எப்படியாயினும் குலைத்துத் தன் மாயவலையில் சிக்கவைக்க வேண்டும் என்பதுதான் அவளின் எண்ணம். உடனே ஞானியாரைச் சுற்றிக் காமத்தைக் கிளறும் வண்ணம் நடனமாடத் தொடங்கினாள். இப்படியே வெகுநேரம் சென்றது. ஞானியார் அசைந்து கொடுப்பதாயில்லை. அவளுக்குத் தோல்வி மேல் தோல்விதான்.

அவளோ தோல்வியை ஒப்புக் கொள்வதாயில்லை. ஞானியாருக்கு முன்னாலேயே வந்து உட்கார்ந்தாள். ஞானியார் முன்போலவே கண்மூடி மெளனியாய் இருந்தார். இவரை எப்படித் தன் வலையில் வீழ்த்தலாம் என்று மேலும் சிந்தித்தாள். அப்பொழுது 'களுக்' என்று சிரிப்பொலி கேட்டது. சிரித்தவர் ஞானியார்தான். அவமானமும் ஆத்திரமும் கொண்ட அவள் ஞானியாரைப் பார்த்தாள். அவர் கண்மூடிய படியே இருந்தார். சுற்றிப் பார்த்தாள் எவரையும் காணவில்லை.

“பெண்ணே!”

யார் கூப்பிடுவது, ஞானியார் தான். அவளால் ஆச்சரியத்தை அடக்க முடியவில்லை. வெற்றி கிட்டுகிறதா?

“என்ன ஞானியாரே! என்வழிக்கு வந்துவிட்டீரோ?”

அவள் குரலில் ஆனந்தமும் அகங்காரமும் இழையோடின.

“கட கட” வென்று ஞானியார் மீண்டும் நகைத்தார்.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்?”

“உன் பேதமையைப் பார்த்துத்தான்”.

“யாரை என்னையா அப்வாறு கூறினீர்?”

“ஆம்,”

“உன்னையேதான். முற்றும் துறந்த முனிவனான என்னை உன் மாயவலையில் மயக்கலாம் என்றெண்ணிய உன்னைப் பேதை என்னாமல் வேறெப்படி அழைப்பேன்?”

“ஏன் உம்மை மயங்கச் செய்யமாட்டேன் என்று நினைக்கிறீரா?”

“ஆமாம்”.

“முனிவர் விக்ரமித்திரர் மேனகையின் காதல் வலையில் சிக்கியது அறியீரோ”.

“அறிவேன் பெண்ணே. ஆனால், மலர்க்கணை தொடுத்த மன்மதனைப் பரமசிவன் நீறாக்கியதை அறியாய் போலும்”.

“அவர் கடவுள். நீர் புலன் வயப்பட்டவன்”.

“தவறு, ஐம்பொறிகளையும் வென்ற ஞானி”.

“உம்மைக் காதல் வயப்படுத்த என்னால் முடியும்”.

“என்றுமே நடக்க முடியாதது”.

“நடக்கும்படி செய்துவிட்டால்?”

“எங்கே முடியுமானால் முயன்றுபார். ஆனால் ஒன்று, என் மேனியில் தொட்டாயானால் மெய் ஞானத்தால் உடனே அழிந்து விடுவாய். ஜாக்கிரதை”.

ஞானியார் மௌனியானார். மங்கையோ ஆணவமுனைப்பால் வேள்வித் தீயில் குதிக்கத் தயாரானாள். எழுந்தாள். ஞானியாரைச் சுற்றி நடன மாடினாள். ஞானியாரின் உடலிற்றொட்டு உணர்ச்சிகளைக் கிளறிக் காமத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பது அவளது வேண்டி. ஞானியாரை நெருங்கினாள். அதோ, தொட்டும்விட்டாள். ஆனால் ‘ஆ’ என்று அலறிக் கொண்டே நிலத்தில் ‘பொத்’ என வீழ்ந்தாள். ஞானியார் கூறியது உண்மைதானா? அவரின் மெய்ஞான ஒளி அவளைச் சுட்டுவிட்டதா?

சிறிது நேரம் கழிந்தபின் மெல்லத் தலையைத் தூக்கினாள். முடியவில்லை.

“சுவாமி!” தீனக்குரலில் அழைத்தாள்.

“குழந்தாய்!” ஞானியின் குரலில் பரிவு நிறைந்திருந்தது.

“நான் செய்த தவறைப் பொறுத்தருளுங்கள்”.

“அப்படியே ஆகட்டும், குழந்தாய்”.

“சுவாமி! நான் இப்பொழுது உண்மையை உணர்ந்து விட்டேன்”.

“நீ உணர வேண்டும் என்றுதான் நான் விரும்பினேன். அதனால்தான் உன்னை அழிக்காமல் உயிருடன் விட்டேன்”.

“சுவாமி! எனக்கு அருள்புரிய மாட்டீர்களா? நான் இப்படியே அசையாமல் நெடுகிலும் இருக்க வேண்டுமா?”

“நீ விரும்பிய வரமொன்று கேள்”.

“நான் நன் மனத்தினளாய் மீண்டும் முன்போல் பறந்து திரியவேண்டும் சுவாமி!”

“அப்படியே வரம் ஈந்தேன் குழந்தாய். மகிழ்வுடன் சென்றுவா”.

மங்கை எழுந்தாள். அவளிடம் இப்பொழுது ஆணவச் சுவடே கிடையாது. இதயத்தில் பக்தி கவிந்திருந்தது. ஞானியாரைச் சுற்றி வலம் வந்தாள். அவர் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கிவிட்டு ‘விரீ’ரென்று பறந்து சென்று விட்டாள்.

ஞானியாரின் வதனத்தில் அமைதி குடிகொண்டது. மீண்டும் மௌனியாய் யோக நிர்வாயில் ஆழ்ந்துவிட்டார். மெய்ஞான ஒளி பன்மடங்காய் அவரின் பஞ்ச புலன்களினின்றும் சுடர்விட்டுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

என் எண்ணமெல்லாம் அவரைச் சுற்றியே வலைபோட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒரு ஆசிரியரைப்பற்றி இப்படியெல்லாம் நினைக்கலாமோ என்று விட்டுவிட்டேன்.

இயல்பாகவே கெட்டிக்காரியான என்னை அவருக்கு வந்த அன்றே பிடித்துவிட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் நான்தான் முதலில் கணக்குகளைப் போட்டுக்கொண்டு போய்க் காண்பிப்பேன். அனேகமாக நான் கணக்குகளில் பிழை விடுவதில்லை. இதனால் அவருக்கு என்மேல் ஒரு விதமான பிரியம் ஏற்பட்டது. மற்றவர்களுக்கு விளங்காத கணக்குகள் இருந்தால் என்னையே கரும்பலகையில் போட்டுக்காட்டச் சொல்வார். நான் மகிழ்ச்சியுடன் சென்று போட்டுக்காட்டுவேன்.

அவர் கணக்குகள் விளங்கப்படுத்தும்பொழுது பெரும்பாலும் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு சொல்லுவார். அவருடைய பார்வை வெறும் பார்வையல்ல. ஏதோ பொருள் பொதிந்த பார்வையாகத்தான் அது இருக்கும். அந்தப் பார்வைக்கு என்ன அர்த்தம் இருந்ததோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அதில் ஒரு வகையான அன்புக்கனிவு இருந்ததை மட்டும் என்னால் நன்றாக உணர முடிந்தது.

அவருடைய பாடமென்றால் எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. எனக்குப் பிடித்த பாடம், அதையும் எனக்குப் பிடித்தவர் படிப்பித்தால் சொல்லவும் வேண்டுமா?

நாளடைவில் எனக்கு அவரிடம் என்னை அறியாமலே அன்பு வளரத் தொடங்கியது. என்னால் அவரைத் காணாமலே இருக்கமுடியவில்லை. ஒரு நாள் அவர் வராவிட்டாலும் பதறிவிடுவேன்.

தவணை முடிந்து விடுதலை விடும்பொழுது நான் அவரைக் காணமுடியாதே என்று வருந்தும் துன்பம், அப்பப்பா ! அது என் உயிரையே வாட்டிவிடும்.

பாடசாலை தொடங்குகிற அன்று என் கண்கள் அவரையே தேடித்திரியும். அவரைக் கண்டு அவருடன் கதைத்த பின்தான் எனக்கு நிம்மதி ஏற்படும்.

அவருக்கும் என் நிலைதான். பாடசாலைக்கு வந்ததும் என்னுடன் கதைக்காமல் அல்லது ஒரு புன்முறுவலாவது செய்யாமல் வேறெங்கும் செல்லமாட்டார்.

அவரிடம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த அன்பு உச்ச நிலையை அடைந்தது. நான் தினந்தோறும் இறைவனை வணங்கும்பொழுது அவரையும் மனதால் நினைத்து வணங்கி வரலானேன்.

அண்ணா!

குமுதினி

நீரின் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் பயின்று கொண்டிருந்த காலம் அது. பள்ளிப்பருவத்தைப்போல் வாழ்க்கையில் இனிக்கக்கூடிய சுவையான பகுதி வேறு ஏதாவது இருக்கமுடியுமா?

பயிற்சிக் கலாசாலைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டதையே நான் பெரிய அதிர்ஷ்டமாகக் கருதினேன். கலாசாலை வாழ்க்கையும் இன்பமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு மாதந்தான் கழிந்திருக்கும். ஒரு நாள் - அன்று திங்கட்கிழமை - எனக்கு இப்பொழுதும் ஞாபகம் இருக்கிறது. அன்றுதான் 'எங்கிருந்தோ வந்தான்' என்றபடி அவரும் வந்து சேர்ந்தார். யார்வர்? அவர்தான் நந்தகுமார். ஆம். நந்தகுமார் வேறு யாரும்ல்ல. எமது புதிய கணித ஆசிரியர்தான்.

அவரின் சிறந்த முகமும், சுருண்ட கேசமும், அரும்பு மீசையும், குறும்புப் பார்வையும்..... அவரை எங்கேயோ பார்த்ததுபோல் இருக்கிறதே.

அவரைத்தான் நான் இதற்கு முன்பு எங்கேயும் பார்த்ததில்லையே! அப்போ அவரை நான் எங்கே பார்த்திருக்கமுடியும்?

ஒருவேளை..... நான் இவரை முந்தின பிறவியில் சந்தித்திருக்கலாமோ? இதைத்தான் பிறவித் தொடர்பு என்று சொல்கிறார்களோ?

சே! இது என்ன பைத்தியக்கார எண்ணம்.

இவ்வளவும் நடைபெற்ற பின்பும் நாங்கள் எமது அன்பைப்பற்றி - காதலைப்பற்றி - ஒரு வார்த்தைகூட வாயால் பேசியது கிடையாது.

ஆனால் அவருக்கு என்மேல் உண்மையான அன்பு இருந்தது என்பதை நிரூபிப்பதற்கு மட்டும் பல சம்பவங்கள் நடைபெற்றன. அவற்றை எல்லாம் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியாது. ஒன்றை மட்டும் சொல்கின்றோன்.

அன்று ஒரு நாள் பரீட்சை நடைபெற்றக்கொண்டிருந்தது. அதுவும் கணித பாடம். எனக்கோ பொறுக்க முடியாத தலைவலி. என்னால் கணக்கு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. ஒருவகையாய்ச் செய்து முடித்தேன். ஒவ்வொரு முறையும் முதலாவதாகப் புள்ளியெடுக்கும் நான் அந்த முறை இரண்டாவதாகத்தான் புள்ளியெடுத்தேன். அதற்காக நான் வருந்தியதிலும் பார்க்கக்கூட வருந்தியவர் அவர்தான். அவர் வாடிய முகத்துடன் என்னை அழைத்து “குமுதா! இந்த முறை ஏன் கணக்கில் குறைந்துவிட்டாய்? சுகமில்லையா?” என்று கேட்டார். நான் தலையாட்டியதும் “வருகிறமுறை முதலாவதாக வரவேண்டும்” என்று கூறினார். அவரின் அன்பு ததும்பிய வார்த்தைகள் என் நெஞ்சையே ஈர்த்துவிட்டன. நான் மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளுநடை போட்டுக்கொண்டு சற்றுத் தூரம் சென்று திரும்பிப் பார்த்தேன். அப்பொழுதும் அவர் என்னையே விழுங்கிவிடுவதுபோல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கலாசாலை இரண்டாமாண்டும் இன்னும் சில நாட்களில் முடிவடையப் போகின்றது. ஆம். இறுதிப் பரீட்சை தொடங்க இன்னும் சில நாட்கள்தான் இருக்கின்றன. எனது மனம் ஒரே போராட்டத்தில் நிறைந்திருந்தது. ஒரு பக்கம் பரீட்சைக்குப் படிக்கவேண்டும். இன்னொரு பக்கம் அவரிடம் இன்னும் ஒரு முடிவையும் கேட்கவில்லையே. கலாசாலையை விட்டுச் சென்றதும் நான் என்ன செய்வேன் என்று மனம் குழம்பிக்கொண்டு இருந்தது.

இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள்.

இன்று எப்படியாவது அவரிடம் கேட்டுவிடுவது என்று எண்ணிக்கொண்டு பாடசாலைக்குச் சென்றேன். அங்கே!

ஆம்; அன்று அவர் என்னிடம் ஒரு கவரைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்.

நான் மனத்துடன் போராடிக்கொண்டிருந்ததுபோல் அவரும் போராடி அதற்கொரு முடிவு கண்டுவிட்டார் போலும், அதைத்தான் இதில் எழுதியிருப்பார் என்று எண்ணியவளாய் ஆவலுடன் கவரைப் பிரித்தேன். உள்ளே..... ஐயோ!.....

என்னால் சொல்லவும் முடியவில்லை..... ஆம். அவரின் திருமண அழைப்பிதழ் இருந்தது. வானமே என் தலையில் இடிந்து விழுந்துவிட்டதா? இல்லை - பூவுலகின் மலைகளெல்லாவற்றையும் யாராவது என் தலைமேல் தூக்கிப் போட்டுவிட்டார்களா? என்னால் தலை நிமிரவே முடியவில்லை.

பீறிட்டு வந்த கண்ணீரை அடக்கிக்கொண்டு ஒருவாறு அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

அவருடைய முகம் என்றும் போலவே புன்னகையோடு விளங்கியது. “இவர் என்ன கல்நெஞ்சனா! இல்லை ஏமாற்றுக்காரனா?” என்று என் மனம் உள்ளே கூவியது. “மிக்க மகிழ்ச்சி” என்று எப்படியோ கஷ்டப்பட்டுக் கூறிவிட்டு அவ்விடம் விட்டகன்றேன்.

அன்று சுகமில்லை என்று கூறிவிட்டு விடுதியில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டேன். எல்லாரும் பாடசாலைக்குச் சென்று விட்டார்கள். ஆதலால் தனியே இருந்து என் துன்பம் முழுவதையும் அழுது தீர்த்தேன். படுக்கை முள்ளாகக் குத்தியது. உணவும் உட்செல்ல மறுத்துவிட்டது.

மாலை வந்தது. சாந்தி தேடிப் பாடசாலையிலிருந்து ஆலயத்திற்குச் சென்றேன். சற்று நேரம் அழுதேன். இறைவன் திருவருவத்தையே உற்றுப் பார்த்தேன். ஒருகரம் என்னை நோக்கி நீளுவதுபோல் தெரிந்தது.

ஆம், அவரின் அபயகரம் அஞ்சேல் என்று கூறுவது போல் இருந்தது.

“காத்தவர் காப்பார் கவலைப்படாதே” என்று என் மனம் கூறியது.

எனக்கு எங்கிருந்தோ ஒரு அசாதத்தியத் துணிவு பிறந்தது. உள்ளத்தில் ஒரு தெளிவு. வதனத்தில் என்றும் மங்காத ஒளி தோன்றியது. நான் இனி விவாகமே செய்வதில்லை என்று அதிலேயே உறுதி செய்தேன். வணக்கத்தை முடித்துக்கொண்டு நேரே விடுதிக்குச் சென்றேன்.

கடிதில் ஒரு கடிதம் வரைந்தேன்.

மறுநாள் அவர் - நந்தகுமார் வந்ததும் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் படிக்கச் சென்றுவிட்டேன்.

ஆம், எனது எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு இனி உறுதுணையாக உள்ளது படிப்பு ஒன்றுதான். அதையும் கைவிட்டால் என் கதி! அதனால்தான் படிப்பில் மும்முரமாக ஈடுபட்டேன்.

உலகத்தில் ஆசைதான் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம். ஆசை நிறைவேறாதபோது துன்பம் அதிகரிக்கின்றது. ஆனால் ஒவ்வொரு துன்பமும் மனிதனைப் புடம்போட்டு அவனின் சக்தியை அதிகரிக்கச் செய்கின்றது.

நந்தகுமார் :

இன்று காலை குமுதா என்னிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தாள். நான் எதிர்பாராத கடிதந்தான். இருந்தாலும் என்னவாக இருக்கும் என்று உடைத்துப் பார்த்தேன்.

அன்புள்ள அண்ணாவுக்கு,

தாங்கள் எனக்கு ஆசிரியராக இருந்தாலும் தங்களை நான் இன்று அண்ணாவாக நினைப்பதனால்தான் இன்று இதை வரைகின்றேன். அண்ணா! உண்மையில் சென்ற இரண்டு வருடமாக நான் தங்களைக் காதலித்து வந்தேன். தாங்களும் என்னைக் காதலிப்பது போல்தான் நடந்துகொண்டீர்கள். ஆனால், இன்று நான் அடைந்தது பெருந்த ஏமாற்றம்.

இன்று நான் கவலைப்படவில்லை. தனியே வாழத் துணிந்துவிட்டேன். தங்களுையன்றி வேறு எவரையும் என்னால் நினைக்கவும் முடியாது. தாங்கள் என்னை விட்டுப் பிரிந்தாலும், தங்களின் உருவம் - நான் மனதால் காதலித்த அந்தத் தெய்வீக உருவம் எனக்குள் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கும்.

இறுதியாக ஒரு ஆவல். தாங்களும் என்னை உண்மையாகக் காதலித்தீர்களா? அப்படியாயின் ஏன் இப்படி என்னை.....? தங்கை என்ற முறையில் பதில் கொடுங்கள்.

அன்பு நிறை தங்கை,
குமுதினி.

கடிதத்தை வாசித்த என்னால் எதுவுமே செய்யமுடியவில்லை. குமுதினியின் தோற்றம் என் முன் காட்சியளித்தது.

பூரண சந்திரன் போன்று ஒளியுள்ள பொலிவான வதனம். சிவந்த மேனி, கருகரு என்று அடர்ந்து வளர்ந்த கூந்தல். எப்போதும் மென்னகை குன்றாத தோற்றம். அளவானதும் அழகானதுமான தேகக்கட்டு. இவற்றை எண்ணியபொழுது என்னை அறியாமலே ஒரு பெருமூச்சு வெளிவந்தது.

குமுதா எழுதியிருந்ததுபோல் நான் அவளைக் காதலித்தது முற்றிலும் உண்மை. அவளையே எனது வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று எத்தனை முறை எனக்குள் உறுதி செய்துகொண்டிருந்தேன். எத்தனை மனக்கோட்டைகள் கட்டினேன்.

ஆனால் அவளும் என்னைக் காதலித்தாளா என்பதை என்னால் சரியாக அறியமுடியவில்லை. என்னுடைய காதலை அவளிடம் நேராக வெளியிடும் துணிவு என்னிடம் இருக்கவில்லை. மற்றப் பெண்களைப்போல் அவளும் இருந்திருந்தால் அவளிடம் நேராகவே கேட்டிருப்பேன். ஆனால் அவளின் நேரிய ஒழுக்கமும், கூரிய

அறிவும், அதற்கும் மேலாக அவளிடம் குடிகொண்டிருந்த தன்னடக்கமும் எனக்கே அவளிடம் ஒரு பயம் ஏற்படச் செய்துவிட்டிருந்தன. எத்தனை நாள் நான் மனத்துடன் போராடியிருக்கிறேன். ஆ! குமுதா நான்தான் இப்படியென்றால் நீயாகுதல் "நான் உங்களை விரும்புகின்றேன்" என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கக்கூடாதா? சொல்லியிருந்தால் இன்று நீயே எனது..... சே, நான் ஆணாக இருந்தே அந்தத் துணிவு வரவில்லை. நீ - ஒரு பெண்ணுக்கு எப்படித் துணிவு ஏற்படும்?

ஆ! கடவுளே! "கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனும் இல்" என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியிருக்கிறாரே. இது எங்களுக்கு மட்டும் விதிவிலக்காக இருக்க வேண்டுமா? அந்த வாய்ச்சொற்கள் இல்லாத காரணத்தால்தானே எங்களது காதல் கைகூடாமல் போய்விட்டது.

எனக்கு அந்தத் துணிவு ஏற்பட்டிருந்தால் இன்று.....! இனி சிந்தித்துப் பலன் என்ன? அப்பா பெண்ணும் பார்த்துத் திருமண அழைப்பிதழும் வெளியிடடுவிட்டார். எனக்குத் திருமணம் நடைபெறப்போகிறது. நான் இன்பமாயோ துன்பமாயோ வாழப்போகிறேன். ஆனால் ஒரு பெண், என்னை மனதால் நினைத்ததையன்றி வேறெதுவுமே செய்யாத - அதாவது ஒரேயொரு காதல் வார்த்தைகூடப் பேசியறியாத ஒரு பெண் - தன் வாழ்வு முழுவதையுமே பலியிடுவதா?

அவளை எப்படியும் வாழச் செய்யவேண்டும்.

உடனே ஒரு கடிதம் எழுதினேன்.

அன்புள்ள தங்கை குமுதாவுக்கு,

என்னை மன்னித்துவிடு. நான் எல்லோரிடமும் சகஜமாகப் பழகுவதுபோல்தான் உன்னிடமும் சகோதர பாசத்துடன் இதுவரை நடந்துவந்தேன். நீ தப்பர்த்தம் கொண்டதற்கு நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். உனது திருமண அழைப்பிதழை எனக்கு அனுப்ப மறக்கவேண்டாம்.

அன்புள்ள நந்தகுமார்.

கடிதத்தை வாசித்த என்னை மனச்சாட்சி குத்தியது. எனினும் ஒரு பெண்ணை வாழவைக்கக்கூடியதல்லவா இக்கடிதம். கடிதத்தைக் குமுதாவிடம் சேர்த்தபின்ன்தான் எனக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது.

குமுதினி :

நான் ஆசிரியையாகி ஐந்து வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. இன்று அமைதியும் தெளிவும் நிறைந்த வாழ்க்கை வாழுகிறேன். அவரைப் பற்றிய நினைவெல்லாம் நாட்செல்ல நாட்செல்ல வெட்டவெறும் பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கற்பனையாய் மெல்லப்போய் மறைந்துவிட்டன.

துன்பங்களும், தோல்விகளும், கஷ்டநஷ்டங்களும் ஏற்படும்போதெல்லாம் என் இதயத்திலிருந்து உறுதிமிக்க ஒரு தெய்வீகக் குரல் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது. “நீ தோல்லியைக் கண்டு தயங்காதே! வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துன்பங்கள் யாவற்றையும் வெற்றிகொள்ளப் பிறந்தவள் நீ! துன்பங்கள் உன் மனப்பலத்தை - சக்தியை அதிகரிக்கச் செய்யப்போகின்றன. தொல்லைகளையும் துன்பங்களையும் பார்த்தும், அனுபவித்தும் உன் அகக்கண்கள் ஒளிபெறப் போகின்றன. தனிமையே உன் உள்ளத்துக்கு உரம் கொடுத்து உன்னை மணம் வீசச் செய்யப்போகின்றது. காலவெள்ளத்தின் அலைக் கரங்கட்குக் கட்டுப்பட்டு இழுபட்டுச் செல்லும் பெண் அல்லள் நீ. என்றைக்கும் தனியே ஒரு புதுவழியில் வாழப்போகிற தனிப்பெண் நீ. காலவெள்ளத்துடன் ஓடிவிடாதே. எதிர்நீச்சுப் போடு. உனக்கென வகுத்துக்கொண்ட வழிகளில் துணிவுடன் செல். உன் லட்சியத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்று”.

இதே இதய ஒலிதான் என் வாழ்க்கையில் உறுதியையும் மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கின்றது.

இன்று நான் பாடசாலைக்கு லீவு எழுதியனுப்பி விட்டேன். காரணம், இன்று, அவர் - நந்தகுமார் வருவதாகக் கூறியிருந்தார்.

நேற்று நான் றயிலில் வரும்பொழுது நந்தகுமாரையும், அவரது ஐந்து வயது மகனையும் சந்தித்தேன். அவரும் இந்த ஊரில்தான் இப்பொழுது படிப்பிக்கின்றாராம், சென்ற மாதந்தான் மாற்றலாகி வந்தவராம். அதனால் இன்று காலை அவர்கள் எல்லாரையும் இங்கு விருந்துக்கு வரும்படி அழைத்திருந்தேன்.

அவர்களும் வரும் நேரமாகிவிட்டது. விருந்துக்கு உணவுகளும் தயாராகிவிட்டன. நான் கும்பிடவேண்டியதுதான் பாக்கி. மலர்த்தட்டையும் எடுத்துக்கொண்டு பூசையறைக்குள் சென்றேன்.

நந்தகுமார் :

நான் குமுதாவின் வீட்டிற்கு விருந்துக்குச் செல்ல வேண்டும். அதனால் சற்றுக் கெதியாகவே எழுந்து விட்டேன். குளித்துவிட்டு வந்த என்னை மகனின் கேள்விகள் தடுத்து நிறுத்தின.

“அப்பா நேற்று றயிலில் கண்டோமே அது யாரப்பா?”

“.....”

“அப்பா, ஒன்று சொல்லுறேன் கோபிக்கப்படாது”.

“என்னடா கண்ணே?”

“நேற்றுக் கண்டோமே அவவைப்போல் எனக்கு ஒரு அம்மா இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது. அவ என்னோடு எவ்வளவு அன்பாய்ப் பழகினா!”

என்னால் எதுவுமே சொல்ல முடியவில்லை.

“ஏனப்பா போசாமல் நிக்கிறியள். நீங்கள் இண்டைக்கு அவ வீட்டை போவியளல்லே. அப்ப என்னையும் கூட்டிக்கொண்டு போங்கப்பா”.

ஒன்றுமறியாத பிஞ்சு உள்ளம். தனது ஆசைகளை மறைக்க முடியாமல் கூறியது. அந்த மழலைச் சொற்கள் என்னை அம்புபோல் துளைத்துப் புண்படுத்துகின்றன என்று அவன் என்ன கனவு கண்டானோ?

அவனையும் விருந்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோக எனக்கு விருப்பந்தான். ஆனால் அவன் அங்கே ஏதும் அசம்பாவிதமாகச் சொல்லிவிட்டால்.....

“இல்லையடா கண்ணே! நான் இன்றைக்கு அங்கே போகவில்லை. நீ இன்றைக்குப் பாடசாலைக்குப் போ, இன்னொரு நாளைக்கு அங்கே போவேன், அப்போது உன்னையும் கூட்டிச் செல்கிறேன்”. அவன் அடங்கி விட்டான்.

நான் அவனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு குமுதா கொடுத்த விலாசமுள்ள வீட்டிற்கு நேரே சென்றேன். போகும்போதே குமுதாவைப் பற்றிய சிந்தனை எழுந்தது.

நான் நேற்று குமுதாவைச் சந்தித்தபொழுது அவளின் கழுத்தில் எவ்வித நகையும் இல்லை.

ஒருவேளை..... அவள் தான் கூறியபடியே கன்னியாகவே இருக்கிறாளா!

குமுதாவின் வீட்டையடைந்தேன். வெளியில் ஒருவருமில்லை. வீடு பளிச்சென்று துலங்கிக்கொண்டிருந்தது. அடியெடுத்து வைக்கும்போதே கோவிலுக்குள் செல்வதுபோன்ற ஒருவித தெய்விக உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. பக்கத்தில் இருந்த ஒரு அறையின் கதவு மெதுவாகத் திறந்திருந்தது. மெல்ல அங்கே சென்று எட்டிப் பார்த்தேன்.

ஒரு பக்கத்தில் பிள்ளையாரின் உருவச்சிலை ஒன்றிருந்தது. அதன்மேல் மலர்கள் தூவப்பட்டிருந்தன. அறை முழுவதும் சாம்பிராணி கமழ்ந்தது.

சற்றுத் தள்ளிப் பார்வையைச் செலுத்தினேன். அங்கே குமுதா கைகூப்பி வணங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு முன்னால்..... யார் அது..... நானா..... என்னைப்போல வேறு யாரோ இருக்கிறார்களா? எனக்குத் திகைப்பாக இருந்தது.

சற்றுக் கூர்மையாகப் பார்வையைச் செலுத்தினேன். அது ஒரு உருவச்சிலை. அது சரியாக ஐந்து வருடங்கட்கு முன்பு இருந்த எனது தோற்றத்தைப் போல் தத்ருபமாக அமைந்திருந்தது. எனக்குப் பேராச்சரியமாக இருந்தது. குமுதா என்னிடம் இவ்வளவு தூரம் காதல் கொண்டிருந்தாளா! அப்படியிருந்தும் என்னிடம் அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமல் இருந்தாளே! அவளுடைய பண்பை என்னால் வியக்காமல் இருக்கமுடியவில்லை.

கணீரென்று வீணையின் நாதம் கேட்டது.

*“கரையா எனது மனக்கல்லும் கரைந்தது
கலந்து கொளற்கு என் கருத்தும் விரைந்தது
புரையா நிலையில் என் புந்தியுந் தங்கிற்று
பொய்ப்படாக் காதல் ததும்பிமேற் பொங்கிற்று”*

குமுதாதான் பாடினாள், தேன்மாரி பொழிந்தது போல் இருந்தது. அவளின் பொய்ப்படாக் காதலை எண்ணி என் கண்கள் என்னை அறியாமலே நீரைச்சொரிந்தன.

குமுதா வெளியே வருவதைக் கண்ட நான் விலகி நின்றேன். அவள் முகத்தில் அசாதாரண ஒளி வீசிக்கொண்டிருந்தது.

“நீங்கள் வந்து அதிக நேரமாகிவிட்டதா?”

“இல்லை, இப்பொழுதுதான் வந்தேன்”.

“எங்கே மற்றவர்கள் வரவில்லையா?”

“மற்றவர்கள் என்றால்.....”

“உங்கள் மகன், மனைவி”

“மகனைப் பாடசாலையில் விட்டுவந்துவிட்டேன்”.

“மனைவி”

“அவளா.....ம்ம்..... அவள் அவன் பிறந்தவுடனேயே போய்விட்டாள்”.

“என்ன சொல்கிறீர்கள்” வியப்பு மேலிட்டுக் கேட்டாள் குமுதா.

“ஆம்..... அவள் என்னை நிரந்தரமாக விட்டுச் சென்றுவிட்டாள்”.

சற்று நேரம் மௌனம். யார் முதலில் கதைப்பது என்று தெரியவில்லை. நான் ஒருவாறு கதையைத் தொடங்கினேன்.

“குமுதா! இப்பொழுது உனக்குக் கடவுள் பக்தி கூடியிருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது”.

“எனக்கு எப்போதுமே கடவுள் பக்தி அதிகந்தான். அதுவும் பிள்ளையார் என்றால் எனக்கு ஒரே பிரியம்”.

“ஏன் உன்னைப்போல் அவரும் விவாகம் செய்யாமல் இருக்கிறார் என்றா?”

சற்று மௌனம். பின் “ஆம். அதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்”.

“அது சரி. உள்ளே வேறொரு உருவச்சிலையும் இருந்ததே. அது எப்படி உனக்குக் கிடைத்தது?”

“ம்ம்.....அதுவா! நான் ஒருவரைக் காதலித்தேன். உயிருக்கும் மேலாகக் காதலித்தேன். ஆனால் விதி அவரை என்னிடமிருந்து பிரித்துவிட்டது. அவரைக் காணாமல் என்னால் இருக்கமுடியவில்லை. பின் மனக்கண்ணாலேயே அவரைப் பூசித்து வந்தேன். பின்பு ஒரு சிற்பியின் மகளுடன் எனக்கு நட்பு உண்டாகியது. அவளின் தந்தையிடம் சொல்லி அவரின் உருவத்தைப்போல் ஒன்று செய்வித்தால் என்ன என்ற எண்ணம் தோன்றியது. ஆனால் அவரிடம் கொடுப்பதற்கு ஒரு படம் கூட என்னிடம் இருக்கவில்லை. எனவே நானாகவே சிற்பக் கலையைப் பழகி அவரைப் போன்ற இந்த உருவத்தைச் செய்து வணங்கி வருகிறேன். இந்தப் பிள்ளையாரின் உருவங்கூட நான் செய்ததுதான்”.

நான் அவள் சொன்னதைக் கேட்டு வியப்படைத்தேன்.

“உங்கள் வாழ்க்கை இவ்வளவு விரைவில் முடிவடைந்ததை எண்ணும்பொழுதுதான் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது”.

“குமுதா”

“உம்”

“நீ நினைத்தால் என்னை வாழவைக்க முடியும்”.

“நானா! எப்படி?”

“குமுதா”

“உம்”

“நீ ஏன் இப்படி சிலையை வணங்கவேண்டும், என்னையே.....”

“உங்களையே விவாகம் செய்தால் என்ன என்று தானே கேட்கிறீர்கள்”.

“ஆமாம்”.

“நீங்கள்தானே என்னுடன் சகோதரிபோல் நடந்து கொண்டதாகக் கடிதம் எழுதினீர்கள்”.

“குமுதா! உண்மையில் நான் உன்னைக் காதலித்தேன். ஆனால் என் காதலை உன்னிடம் வெளியிடும் தைரியம் எனக்கு இருக்கவில்லை. விடயம் முற்றிய பின் தான் நீயும் என்னிடம் காதல் கொண்டிருப்பதை வெளியிட்டாய். நீ வாழவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் உனக்கு அப்படிக் கடிதம் எழுதினேன். இப்பொழுது.....”

“மன்னித்துவிடுங்கள். நீங்கள் சொல்வது காலங்கடந்த வார்த்தையாகிவிட்டது. நான் என்று உங்களுக்கு ‘அண்ணா’ என்று கடிதம் எழுதினேனோ அன்றே நீங்கள் என் அண்ணனாகிவிட்டீர்கள். நான் உங்களிடம் கதைத்துக் காதல் கொள்ளவில்லையே! நான் மனத்தால் மட்டுமே உங்களை-உங்கள் உயிரை - காதலித்து வந்தேன். தெய்வமாக வணங்கி வந்தேன். என்னிதயத்தில் அவரை - அந்த உருவத்தை - என் தெய்வத்தைத் தவிர வேறெவருக்கும் என்றைக்கும் இடம் இல்லை. என் தெய்வத்தின் இதயத்திலும் என்னைத் தவிர வேறெவருக்கும் இடமில்லை. ஆனால், நீங்களோ, வேறொரு பெண்ணை மணந்தவர். ஆம், நீங்கள் எனது அண்ணன். எப்பொழுதும், என்றைக்கும் நீங்கள் எனது அண்ணன் தான்”.

அவள் உள்ளே சென்றுவிட்டாள். நான் அப்படியே அதிர்ந்துபோய் உட்கார்ந்துவிட்டேன்.

“விருந்து தயார்; சாப்பிட வாருங்கள் அண்ணா”.

உள்ளேயிருந்து குமுதாவின் குரல் எவ்வித சலனமு மற்று உறுதியாக ஒலித்தது.

“அண்ணா! அண்ணா! அண்ணா! ஏக்காலத்தில் பல திசைகளில் இருந்தும் இந்த வார்த்தை என்னைச் சுற்றி ரீர்காரமிட்ட வண்ணம் இருக்கின்றது.

கல்லறை

“சினித்தால் சிரிப்பு வரும் மனம் நொந்தால் அழுகை வரும்” எங்கிருந்தோ வானொலியில் சன்னமாக கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் பாடல் இறுகிப் போன என் இதயத்தை இதமாக வருடிக் கொடுக்கிறது. வெறுப்பா வைராக்கியமா என்று இனம் புரியாத வகையில் அர்த்தமற்ற சிரிப்பொன்று என்னிதழ்களில் துளிர் விடுகிறது. இன்னும் எத்தனை அவமானம் என்னைக் காத்திருக்கிறதோ! உச்சந்தலை வெடித்துப் பூமி பிளந்து கீழே கீழே அதாள பாதாளத்திற் செல்வது போன்ற ஒரு உணர்வு.

“மங்களா யார்? அடுத்த விசாரணைக்கு ரெடியாய் இரு” பெண் குரல் கேட்டு மலைத்து விழித்து நிமிர்கிறேன்.

நீ?..... நீயா? என் தோள்களைத் தொட்டுலுப்பிய காவற்றுறைப் பெண்ணை உற்று நோக்குகிறேன்..... ஓ! அவள் என் உயிர்த்தோழி சுகந்தா.

“மங்களா நீ... நீயா இந்தத் தவற்றைச் செய்தாய். என்னால் நம்பவே முடியவில்லை. எங்கோ பிழை நடந்து இருக்கிறது. உண்மையைச் சொல்”.

வாய் பேச முடியாத நான் எதுவுமே என் தவறல்ல என்று கைளால் சைகை செய்கிறேன் என்ன புரிந்ததோ “உன்னால் இப்போ பேச முடியாதில்லையா? இரு வருகிறேன்” என்று உள்ளே செல்கிறாள்.

அவளுடன் கொள்வென்றில் படித்த இனிய நாட்கள், கல கல வெணச் சிரித்தபடி கைகோத்துப் பாடித்திரிந்த நாட்கள், பேச்சில், பாட்டில், எழுத்தில், ஒழுக்கத்தில் பாடசாலையில் முதன்மை மாணவியாக நான் பரிசெடுத்த நாட்கள்

பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கனவாய்த் தெரிகிறது. ஓ. எல். முதல் தரத்தில் சித்தியடைந்து ஏ. எல். படிக்கும்போது காரைநகரிலுள்ள என் வீட்டிற்குச் சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்த பொழுது விமானத்திலிருந்து கலிபர் தாக்குதலால் ஏற்பட்ட காயம் ஒரு கிழமை கழித்து யாழ் போதனா வைத்தியசாலையில் கண் விழித்தபோது என் அக்காவும், அத்தானும் மட்டும் நின்ற காட்சி, அம்மா அப்பாவைக் கண்களாற் தேடிய பொழுது அவர்களும் மற்றச் சகோதரர்களும் உயிருடன் எரிக்கக்கூடாதாக அறிந்த செய்தி, மீண்டும் ஒரு கிழமை மீனா மயக்கத்திலிருந்த பரிதாப நிலை எல்லாமே நினைவில் பிலிம் றோலாகச் சுழல்கின்றன. அடுத்து நடந்தவையும் நினைவுக்கு வருகின்றன. இழப்பிலும் ஒரு பிடிப்பு, அக்காவும் கணவரும் நான் அனாதையில்லை எனத் தந்த தென்பு. எனினும் குரல்வலையில் ஏற்பட்ட காயத்தால் என் குரல் போய்விட்டதே என்ற தவிப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது. ஊமைக் காயம் மட்டுமல்ல, காயம் என்னையே ஊமையாக்கி விட்ட கொடுமை ஆதங்கம், அதனால் நினைவிழந்து, மனமழிந்து, பேசும் திறமிழந்து நான்பட்ட துன்பம், வீடற்ற எமக்கு அகதி முகாமுக்கருகில் மானிப்பாயில் சிறு ஓலைக்குடிசை கட்டித்தந்தார்கள். வாய் பேசமுடியாத நான் பகலில் குடிவை விட்டு வெளிப்படுவதே இல்லை.

ஒரு நாள் இருள் புலருமுன் வழக்கம் போல் அருகிலுள்ள வீட்டில் குளித்து விட்டுத் திரும்புகையில் ஒரு முரட்டுக் கரம் என்வாயைக் பொத்த இன்னொரு கரம் என்னைத் தரையில் விழுத்தியது. வாயினால் கத்திக் குரல் எழுப்ப முடியாத நிலையும் ஏற்கனவே பலவீனப்பட்டிருந்த உடலும் அயோக்கியன் ஒருவனின் அநியாயத்திற்கு அடிமையாயின. அந்நிலையிலும் போராடிய என் கைகளில் அவன் தலைமயிரும் பற்களுக்கிடையில் சதைத்துண்டமும் எஞ்சியும் கண்ட பயன்.....! அந்த அசம்பாவிதம் எஞ்சியிருந்த என் வாழ்வின் நிம்மதியையும் குலைத்தது. மயக்கம் தெளிந்து குடிசைக்குத் திரும்பிக் கண்ணீர் வற்று மட்டும் அழுதேன். காரணம் புரியாமல் அக்கா விழித்தாள் என்னை வற்புறுத்தினாள் அழுவதைத் தவிர எப்படி அந்த அநியாயத்தை அவளிடம் சொல்வேன் யார் எவன் என்று எனக்கே தெரியாதபோது எப்படி அவளிடம் சொல்லமுடியும். சொன்னாற்றான் நம்புவாளா? என்னுயர் என்னுடன் போகட்டும் என்று மனம் வெந்து வெந்து நாட்கணக்காய் அழுதேன். அழுவதைத் தவிர வேறு என்ன செய்ய முடியும்?

விதி என்னை விடவில்லை சிறிது சிறிதாக என் வயிறும் பருத்தது, அதன் பின் தான் அக்காவிற்கு என்மேல் சந்தேகம் ஏற்பட்டது 'யாரடி சொல்' என்றாள். எனக்குத் தெரியாது என்று கையை விரித்து நடந்ததைச் சைகையால் உணர்த்தினேன். அக்கா நம்பவில்லை. அத்தானும் நம்பவில்லை தொடந்து நச்சரிப்பு.

“இதென்ன அவமானம் இதனை அழித்து விடுவோம் வா” அக்கா பேச்சை நான் மறுக்கிறேன்.

“இருக்க இடமில்லை உண்ண உணவில்லை இது ஒரு கூத்தா? இந்த அவமானத்தை நீ வளர்த்தால் நானும் அத்தானும் தூக்கில் தொங்க வேண்டியது தான்” வசவுமேல் வசவு அக்கா பொழிகிறாள்.

பல நாள் அழுது நான் இந்தப் பிள்ளையைப் பெற்றெடுப்பது என்ற முடிவிற்கு வந்துவிட்ட பின் என் முடிவை மாற்ற முடியுமா? இனி நான் ஒரு நிரந்தர ஊமையே எனக்கு வாழ்வழிக்க இனி எவருமே முன்வரமாட்டார்கள். எனவே, எந்த வன்செயல் மூலமோ, பலாத்கார மூலமோ நான் விரும்பாமலே இறைவன் எனக்களித்த குழந்தையை, என் உதிரத்தில் மலரப் போகும் மலரை நான் பெற்று வளர்த்தால் அந்தக் குழந்தை என் எதிர்காலத்தை மலர வைக்காதா என்ற நப்பாசை.

காரை நகரில் சகல வசதியும் கொண்ட எங்கள் வீட்டில் இருந்தவேளை பார்த்த தொலைக்காட்சி நாடகம் ஒன்று நினைவிற்கு வந்தது. அதிலேயும் என்னைப்போல ஒரு ஊமைப்பெண் காழகன் ஒருவனால் சூறையாடப்படுகின்றாள் அவளுக்கும் அவனைக் கெடுத்தவனைத் தெரியாது தற்கொலை செய்யச் சென்றவளை ஒருவன் காப்பாற்றுகிறான். குழந்தையை பெற்று வளர்க்கிறாள். அப்போது ஒரு இனிய அர்த்தமுள்ள பாடலை வீணையை மீட்டியபடியே பாடுகிறாள்.

“இந்த வீணைக்குத் தெரியாது இதைச் செய்தவன் யார் என்று. இந்தப் பிள்ளைக்குத் தெரியாது இதன் தந்தையை யாரென்று” அப்பொழுது வீடியோவில் அதைப் பார்த்து மெய்யுருகிய எனக்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா? இறைவா இதுவா உன் சோதனை ?

எப்படியும் குழந்தையைப் பெற்று வளர்ப்பதென்று முடிவு செய்தேன். ஆனால் நடந்தது.... உயிரைப் பிழிந் தெடுப்பது போன்ற இடுப்பு வலி வந்ததும் நான் நிலத்தில் சாய்ந்து துடித்துத் துவண்டு மயங்கியது ஞாபகம் இருக்கிறது. அப்புறம் நடந்த தென்ன.....? கண்விழித்த பொழுது யாருமே அருகிலில்லை. என்ன நடந்ததென்று புரியாதநிலை. எங்குமே சூனியவெறுமை. சற்று நேரத்தில் அக்கா வருவது தெரிந்தது. அவள் முகத்தில் நிம்மதிக் கோடுகள் இழையோடின.

“மங்களா! பெண் குழந்தை செத்துப் பிறந்தது.” என் உதரத்தில் மலர்ந்த மலரைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அங்குமிங்கும் ஆவலுடன் பார்க்கிறேன். “அத்தான் புதைக்கக் கொண்டுவாய் விட்டார்.” அக்கா தொடர்கிறாள். என்னுடல் எங்கும் நெருப்பாய் பற்றி எரிகிறது. என்னையறியாமல் கண்கள் பெருக் கெடுக்கின்றன. இறைவா இதிலுமா உன் சோதனை. என்னுதிரத்தில் மலர்ந்த புஷ்பத்தை ஒரு கணம் கூட நான் பார்க்க முடியாமற் செய்து விட்டாயே! என் உதிர

மலர் புதைக்கப்பட்டது கல்லறையா அல்லது என் இனிய நினைவுகள் உணர்வுகள் புதைக்கப்பட்ட இவ்வுடல் கல்லறையா? என்னை நான் கேட்கிறேன். பிழிவது போன்ற வேதனையில் நாட்கள் கழிகின்றன.

பத்து நாட்களின் பின் இரு இளம் பெண்கள் என் குடிசையில் வந்து அக்காவையும் அத்தானையும் ஏதோ விசாரிக்கின்றார்கள். பின் என்னை உலுக்கி எடுக்கிறார்கள்.

“நாங்கள் பொண்ணுரிமைக்காகப் பாடுபடுபவர்கள். பெண்களுக்கு நேரிடும் அநீதியை அலவங்களைத் துடைப்பவர்கள். அதனால் உன்னிடம் ஒரு விசாரணை செய்ய வேண்டும். பதில் சொல்வியா?” நான் சம்மதத்திற்கறிகுறியாகத் தலையை அசைக்கிறேன். உனக்குப் பேச வராதா?

வராதெனத் தலையை அசைக்கிறேன்.

“உன்னை கெடுத்தவன் யார்?”

நான் கையை விரிக்கிறேன்.

“ஏன் உனக்குப் பிறந்த பிள்ளையை மதகினுள் போட்டாய்?” என் பிள்ளை உயிருடன் இருக்கிறதா? இவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? மீண்டும் தெரியாதெனக் கையை விரிக்கிறேன். கூடவே என் குழந்தை இறக்கவில்லையா? என்ற கேள்வியும் மனக் கொதிப்பும் எனக்குள் எழுகிறது. அக்கா பொய் சொல்லி என்னை ஏமாற்றிவிட்டாளா? அக்காவைப் பார்வையால் எரிக்கிறேன். அக்கா திரு திருவென்று விழிக்கிறாள். வந்த பெண்கள் இருவரும் அக்காவிடமும் விசாரணை செய்கிறார்கள் மீண்டும் என்னிடம் வந்து, “உண்மையைச் சொல், “உன்னை ஏமாற்றியவன் யார்? ஏன் குழந்தையை எறிந்தாய். உண்மை சொன்னால் அவனை உன்னுடன் சேர்த்து வைப்போம்.” நான் எதுவுமே தெரியாதெனத் தலையையும் கையையும் ஆட்டினேன்.

“உண்மை சொல்லாவிடின் உனக்குத் தான் தண்டனை” நான் பேசாமல் நிற்கிறேன்.

“நயமாய்க் கேட்டால் சொல்ல மாட்டாய் உன் போன்றோரால்தான் நம் பெண்குலத்திற்கே அவமானம். உண்மை சொல்கிறாயா இல்லை காவல் துறைக்கு வருகிறாயா?”

எவ்வித உணர்ச்சியையும் வெளிப்படுத்தாத என் கண்கள் அவர்களை வெறித்து நோக்குகின்றன.

சினமுற்ற அவர்கள் “கட்டளை அனுப்புகிறோம் வா” என்று கூறிவிட்டுச் சென்று விட்டார்கள். கட்டளை வந்தது.

நானும் வந்து நிற்கிறேன். காவந்துறையில் அதிலும் என் தோழிமுன் குற்றவாளியாய், வேதனைகளும், சோதனைகளும், கொடுமைகளும் நிறைந்த கல்லறையாய் செய்யாத தவறுகளும் குற்றங்களும் சுமத்தப்பட்ட கல்லறையாய், உணர்வுபிழந்த உடல்கள் சடலங்களாகப் புதைக்கப்படும் பொழுது பூமி கல்லறையாகிறது. உணர்வுகள் அனைத்தும் சிதைக்கப்படும் பொழுது உணர்வுபிழந்த உடலே ஒரு கல்லறைதானே ஆண்மை பெண்மையை மதிக்காமல் மிதிக்கும் வரை பெண்ணும் கல்லறைதான் அதற்கு நானே உதாரணம்.—

“மங்களா விசாரணைக்கு வா” அதோ சுகந்தா வேதனை பளிச்சிட வருகிறாள்.

இந்த உணர்ச்சியற்ற கல்லறையும் அவளை நோக்கி நகர்கிறது.

“என்ன நடந்ததென்று இதில் எழுதித்தா” அவள் ஒரு பேனாவையும் பேப்பரையும் நீட்டுகிறாள். நான் அவற்றை விரக்திப் புன்னகையுடன் வாங்குகிறேன்.

“சுகந்தா! இருளில் என்னைக் கெடுத்தவனைச் சத்தியமாக எனக்குத் தெரியாது. அவனை அடையாளம் காண அவன் தலைமயிர் மட்டும் என்னிடமுண்டு. சேற்றில் மலர்ந்தாலும் செந்தாமரையெனக் குழந்தையை வளர்ப்போமென எண்ணினேன். மயக்கத்திற் பிறந்த குழந்தை இறந்தே பிறந்தது என்று அக்காவும் அத்தானும் உண்மையை மறைத்துவிட்டார்கள். சிசுவைக் கொல்ல மனமின்றி அவர்கள் இவ்வாறு செய்திருக்கலாம். அவர்களுக்கு எவ்விதத் தண்டனையும் கொடுக்க வேண்டாம். கொடுத்தால் எனக்கிருக்கும் ஒரே ஆதரவும் அற்றுவிடும். ஆதலால் நானே முழுக் குற்றத்தையும் செய்ததாக விசாரணையை எழுதிவிடு, உலகமும் அவ்வாறே நினைக்கட்டும். என்ன தண்டனை என்றாலும் நான் ஏற்க எப்பவோ தயாராகி விட்டேன். ஏனெனில் என் மனதின் அழகிய நினைவுகளும் மகிழ்ச்சியும் என்னைக்கோ உறைபனியாய் உறைந்து இறுகி விட்ட கல்லறை நான். முடியுமானால் அந்தக் குழந்தையை எனக்கு மீட்டுத்தா.”

என் வாசகங்களைப் படித்த சுகந்தாவின் கண்களிலிருந்து அருவி சொரிகிறது. ஒரு கணந்தான் பின் அவளும் அதே இடத்தில் சிலையாகி விட்டாள்.

உடைகளை மாற்றி விட்டு உணவருந்தச் செல்கிறேன். உணவருந்திக் கொண்டே மனம் பத்து வருடத்துக்கு முன் தவளைப் பாய்ச்சலாகப் பாய்கிறது. எனக்குப் பிறப்புப் பத்திரம் இல்லை என்ற காரணத்தால் படிப்பைத் தொடர முடியாமலும், அரசாங்க வேலை ஏதும் எடுக்க முடியாமலும் நான் பட்ட வேதனை. என்னைப் பெற்ற அப்பனிடமே நான் உங்கள் பிள்ளை என்று ஒரு கையெழுத்துப் போடுங்கள் என்று கேட்ட அவலநிலை, எதற்குமே அசையாத தந்தையின் கல்மனம், தன் மகனை முன்னுக்குக் கொண்டுவர முடியவில்லையே என்று உடைந்துபோன அம்மாவின் தாயுள்ளம். அதனால் நிரந்தர நெஞ்சு நோயாளியாகப் படுக்கையில் கிடந்த அவலம் எல்லாமே வெள்ளித் திரையிற் படம் போலத் தெரிகிறது.

உருமாறும் கருவறைகள்

“ஏன் பள்ளிக்கூடத்தாலை திரும்பி வருகின்றாய்?”

“அம்மா சேர் ஸ்கொலசிப் பாஸ் பண்ணினவர்களை போத் சேட்டிபிக்கற் கொண்டு வரட்டாம். அதுதான் வந்தனான்”.

மகன் வருவது யன்னல் வழியே தெரிகிறது.

“ஏன் உன்னைப் பாடசாலையிலே சேர்க்கேக்கிள்ளையே கொடுத்ததுதானே”.

“அது சின்ன சேட்டிபிக்கற்றாம். இப்ப பெரிய பள்ளியில் சேரப் பெரிய சேட்டிபிக்கற் வேணுமாம்”. நான் அலுமாரியைத் திறந்து அவனின் பிறப்புப்பத்திரத்தை எடுக்கின்றேன்.

“மேகலா! இதை மோகனிடம் கொடுத்துவிடு”.

ஒடி வந்து மகனே கையில் பெற்றுக்கொள்கிறான்.

“ஹாய்! அப்பா! இன்னும் போகவில்லையா?”

என்னை இறுக அணைத்துக் கொள்கிறான்.

உச்சி முகராவிட்டால் அவன் பிடி தளராதது “ராஜா நல்லாய்ப் படித்து அப்பாவைப் போல வரவேணும்”.

எட்டு மணியாயிட்டுது சாப்பிட வாருங்கோ”.

அம்மாவின் தாம்பத்திய வாழ்க்கை மூன்றே மூன்று நாட்கள்தானாம். ஓ! கடவுள் நான் பிறக்கவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் அந்தத் திருமணத்தை நிச்சயித்திருந்தாரோ! சமயாசாரப்படி கோவிலில் அம்மாவுக்கு அப்பா பெற்றோர், உற்றார் முன்னிலையில் தாலி கட்டினாராம். அப்பா கேட்ட சீதனம் நாலாம்நாள் கொடுத்த பின்னர்தான் கலியாண எழுத்து என்று பேச்சு. என் பாட்டனாருக்கு இடையில் ஏற்பட்ட பணக்கஷ்டம் நாலாம்நாள் பணம் கொடுக்க முடியவில்லை. அம்மாவும் பாட்டனாரும் எத்தனை கெஞ்சிக் கதறியும் அப்பாவின் பெற்றோர் நாலாம்நாளே அப்பாவைக் கூட்டிச் சென்றுவிட்டார்கள்.

பாவம் அம்மா கர்ப்பமுற்றிருந்ததால் பிள்ளை பிறக்கும்போதாவது அப்பா வருவார் என்று எதிர்பார்த்து ஏமாந்தாள். யார் சொல்லியும் அவர் வரவில்லை. வேறு விவாகமும் செய்துவிட்டார். நல்ல பணக்காரப் பெண்ணாகப் பார்த்து. அம்மாவுக்கு எவ்வித வருமானமும் இல்லை. யாரிடமும் பிச்சை எடுக்க விரும்பாமல் தானே ஒரு தையல் மெசின் வாங்கித் தைப்பதன் மூலம் என்னை வளர்த்ததால் வயிற்றிலிருந்தபோது மட்டுமல்ல வெளியே வந்த பின்பும் அம்மா தன் உதிரத்தைக் கொடுத்தே என்னை வளர்த்தார். தன்னை ஒறுத்தார். என்னை வெறுக்கவில்லை. என் தேவைகள் எதனையும் மறுக்கவில்லை.

அம்மாதான் என் தெய்வம். பெரியவனாகி அம்மாவுக்கு உழைத்துக் கொடுக்கும் நாள் எப்போ வரும் என்று காத்திருந்தேன். அயராது படித்தேன். அப்போதுதான் அந்தச் சோகம் வாழ்வில் எவருக்குமே ஏற்படாத சோகம் ஏற்பட்டது.

நான் உயர்தர வகுப்புப் பரீட்சை எடுப்பதற்குப் பிறப்பு அத்தாட்சிப்பத்திரம் தேவைப்பட்டது. ஒரு நாள் அதிபர் என்னை அழைத்தார். அன்பாக முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தார். எப்போதுமே - ஏன் எந்த நிகழ்ச்சியிலும் முதல் மாணவன் என்ற வகையில் எனக்கு ஒரு மதிப்பு இருந்தது.

“ரகு பரீட்சை எடுப்பதற்கு பிறப்புப் பத்திரம் வேணும்ப்பா”.

“ஏன் சேர் என் பிறப்புப் பத்திரம் இருக்கின்றது தானே”.

“ஓம்! இருக்கிறது. ஆனால்.....”

“ஆனால்.....”

“அதில் தந்தையின் பெயர் போடப்படவில்லையா”.

“என்ன சேர் சொல்லிறியள்”.

“நான் சொல்வது உண்மைதான் ரகு”.

“ஏன் சேர் எங்கம்மா திருமணம் பெரியவர்கள் நிச்சயித்துத் செய்தது தானே, பிறப்புப் பத்திரம் எப்படி இல்லாமற்போகும்”.

“நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன் உம் அம்மா வைக்கூட விசாரித்தேன். அவ சொன்னா.....”

“என்ன சொன்னா சேர்” நான் பதட்டத்துடன் கேட்கிறேன்.

“ரகு! நீ திடமாக மனதைத் தேற்றிக்கொள்ள வேண்டுமப்பா. நீ யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையிற் பிறந்த பொழுது விவாகப் பதிவுப் பத்திரம் இல்லாமல் தந்தை பெயர் எழுத மறுத்து விட்டார்களாம். உன் தந்தை நேரில் வந்து கையெழுத்துப் போட வேண்டும் என்றார்களாம். உன் தந்தையிடம் அறிவித்த போது அவர். உந்தக் குழந்தை யாருக்குப் பிறந்ததோ எனக்குத் தெரியாது. நான் கையெழுத்துப் போட மாட்டேன் என்றாராம்”.

“ஆ! அப்படியா?” நான் என்னையுமறியாமல் அலறிவிட்டேன். அட பாதகா! என்னைப் பெற்ற அப்பன் இவ்வளவு கொடியவரா? அதுதான் அம்மா அவரின் கதையெடுத்தாலே வெறுப்படைகிறாளோ?

“இப்ப நான் என்ன சேர் செய்யவேண்டும்?”

“நீ எப்படியாவது உன் தந்தையிடம் சென்று அவர்தான் உன் தந்தையென்று ஒரு கடிதம் வாங்கி வந்தால் இப்போதும் பதியலாம்”.

“சேர் என்னையா போகச் சொல்கிறீர்கள். அம்மா இதை அறிந்தாலே உயிரை விட்டுவிடுவார்”.

“நீ படிப்பைத் தொடராவிட்டாலும் உயிரை விட்டுவிடுவாளே”.

“உண்மை சேர். இப்ப என்ன செய்யலாம். எனக்கு அவரின் முகமோ நிறமோ தெரியாதே”.

“உன் நண்பன் ரஞ்சனையும் கூட்டிக்கொண்டு ஒருமுறை போய்வா ரகு. எதிர்காலந்தான் உனக்கு முக்கியம்”.

ரஞ்சனும் நானுமாகப் பலரிடம் விசாரித்து அவர் இருக்கும் இடமறிந்து சந்தித்து விசயத்தைக் கூறினோம். அங்கே அவரின் பணக்காரர் சம்பந்தத்தில் மூன்று பிள்ளைகள் வசதியாக வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். ரஞ்சன் அவரைத் தனியே அழைத்து வந்தான். பெற்ற தந்தையை அன்னியனைப்போல எட்டி நின்று சந்திக்கும் அவல நிலை எனக்கு. நிலைமையைக் கூறினோம். அவர் கடிதம் தராதது மட்டுமல்ல.

“கொம்மா பெரிய கற்பரசியோ. வேணுமென்றால் அவளை வந்துகாலில் விழச்சொல்”. என்றார். சீ! இவனும் ஒரு மனிதனா என்று நினைத்துக்கொண்டே நான் வீடு திரும்பினேன்.

எப்படியோ நடந்தவை அம்மாவின் காதுக்கு எட்டியது. பலன் முதலாவது “ஹாட் அற்றாக்” தன் கனவு நிறைவேற முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம். பாடசாலை அதிபர் சம்மாவிருக்கவில்லை. ரெஜிஸ்ட்ராள் ஒருவரைச் சந்தித்து உரையாடினார். அதன் பயன் அம்மாவிற்குச் சமயாசாரப்படி திருமணம் நடந்தது என்று கோயில் பூசகர் ஒருவர் கடிதம் தந்தார். என் பிறப்புப் பத்திரத்தில் தந்தையின் பெயர் இடம் பெற்றது. அன்று எடுத்துக்கொண்ட உறுதிதான் இன்று நான் “ரெஜிஸ்ட்ராள்” பதவி வகிப்பது. இவ்வத்தியோகம் ஏற்றபின் நான் முதற் செய்தவேலை திருமணப்பதிவு செய்யாத தம்பதியரைத் தேடிப்பிடித்துப் பதிவு செய்வித்ததுதான். எனக்கு ஏற்பட்ட துன்பம், அவலம், சோகம் வேறு யாருக்குமே ஏற்படக்கூடாது என்பது எனது விரதம்.

“ரகு சேர் இருக்கிறாரா” பழக்கமான குரல் கேட்டுக் கையைக் கழுவிவிட்டு வாசல் பக்கம் வருகிறேன்.

“ரஞ்சனா! வா வா! என்ன சேர் போட்டு என்ன கிண்டலா.....”

“இல்லை சேர் பெரிய மனிசன்களை அப்படித்தானே.....” மீண்டும் சீண்டுகிறான்.

“வாடாப்பா உள்ளே, ரஞ்சன் வந்திருக்கிறான். கோப்பி கொண்டாப்பா”

“உஷ்ஷ்..... மெதுவாகக் கதையடா, ஒரு புதினம் சொல்லப்போறன்”.

“அப்படியென்ன புதினம்”.

“எங்களோடு படித்த மாலினி தெரியுமெல்லே”

“ஓம் மாலினிக்கு என்ன.....”

“அவ புருஷன் இருக்கத் தக்கதாக இன்னொரு பொடியனைக் கலியாணம் செய்திட்டாவாம். நான்கூட இருவரையும் சைக்கிளில் ஒன்றாய்க் கண்டனான்”.

“ஆ..... உண்மையாகவோ?” எனக்கு அதிர்ச்சியுடன் கூடிய ஆனந்தம். அம்மாவையும் யாரும் இரண்டாம் தரம் கலியாணம் செய்திருந்தால் இவ்வளவு வேதனைகள் அனுபவிக்க நேர்ந்திராதோ. என் உள்ளுணர்வு வினாவெழுப்புகிறது.

“பொடியனுக்கு அவ்வைவிட மூன்று வயது குறைவாம்”.

“அட..... அதல்ல முக்கியம். அவனுக்கு மாலினிக்கு இரு குழந்தைகள் இருக்கிற விடயம் தெரியுமா”.

“தெரியுமாம். தான் எல்லாரையும் வைத்துப் பார்க்கிறேன் என்றானாம். மாடும் கன்றுகளுமாய்த் தான் அவிட்டிருக்கிறான்” அவன் கிண்டல் எனக்கு எரிச்சலூட்டுகிறது.

திடீரென்று ஒரு நாள் மாலினியின் விருப்பமில்லாமலே வெளிநாட்டில் வேலைபார்க்கும் ஒருவனுக்கு கழுத்தை நீட்டியதும் ஒரு கிழமையிலேயே அவன் வெளிநாடு சென்றதும் மாலினியின் தந்தையால் ஏற்பட்ட அசம்பாவிதங்கள். சென்றவன் திரும்பவேயில்லை. ஆனால் மாலினிக்கு ஒரே சூலில் இரு குழந்தைகள். அதுவும் பெண் குழந்தைகள். ஒரே பெண்ணைச் சுமையாக நினைத்த தந்தைக்கு மூன்று பெண்கள் சுமையாக்கி அழுத்தியதில் அவர் உயிர் பிரிந்தது. ஆதரவற்ற மாலினிக்குத் தந்தையிடம் பாடம் படிக்க வந்தவன் கைகொடுத்தது வரவேற்கத் தக்கது தானே.

“நான் அந்தப் பெடியனை ஒருமுறை சந்தித்துப் பாராட்டவேண்டும் ரஞ்சன்”.

“என்ன சுயநினைவுடன் தான் கூறுகிறாயா?”

“ஆமாம், பொறுப்பற்ற ஆண்களால் எத்தனை பெண்கள் கதியற்றுக் கண்கலங்கி, நடுத்தெருவில் நிற்கிறார்கள். இப்படி ஒரு சில ஆண்களாவது பொறுப்புணர்ந்தவர்களாக இருப்பது நல்ல காரியந்தானே”.

“நீயொன்று ஊரெல்லாம் அவளை இகழ்கிறது”.

“ரஞ்சன் உலகம் வாழ்ந்தாலும் ஏசும். தாழ்ந்தாலும் ஏசும் யாரும் காற்றைக் குடித்துக் கொண்டு ரசவாதவித்தை செய்து வாழ்வதென்பது பொய்க்கதை. உணர்ச்சிகளை வேணுமென்றால் அடக்கலாம். உண்ணாமல் எத்தனை நாளைக்கு உயிர் வாழ முடியும். என்னை வளர்ப்பதற்கு அம்மா இராப்பகலாகப்பட்ட கஷ்டம் எனக்குத்தான் தெரியும். எத்தனை நாட்கள்தான் பச்சைத் தண்ணீரைக் குடித்துக் கொண்டு என்னை மட்டும் உண்ண வைத்திருப்பா. வயது வந்தபின் நான் அம்மாவைவிட்டு எதனையும் உண்டதில்லை எந்தப் பெண்ணுக்கும் அப்படியொரு நிலை வரக்கூடாது.”

“நான் என்னவோ சொல்ல வந்தேன்.....”

“என்னதான் சொல்லேன்”

“நான் அந்நாளில் மாலினியை விரும்பியது உனக்குத் தெரியும். அப்போதே நான் அவளைக் கடத்திக்கொண்டு போயிருந்தால்.....”

“சீ இந்த இராவணப் புத்தி உங்களையெல்லாம் விட்டுப் போகாதா..... நீ மாலினியை மட்டுமா விரும்பினாய்.... உங்களுக்கெல்லாம் இதயம் என்பதே இல்லை.....”

“என்னை இராவணன் ஆக்கிவிட்டாய். பரவாயில்லை இராவணன் நல்லவனாக இருந்த படியாற்றானே சீதை இராமர் முன் தீக்குளிக்க முடிந்தது” என்னையறியாமல் சிரிப்பெழுகிறது.

“ரகு! அந்தக் காலத்தில் அப்படி பெண்கள் இருந்தார்களோ இல்லையோ இந்தக் காலத்திலும் அப்படியிருக்கின்றார்கள் என்று நீ நம்புறாயா?”

“ஏன் இல்லை, பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் கோயில் கருவறையில் வைக்கப்பட வேண்டிய தெய்வங்களாடா. ஒவ்வொரு பெண்ணும் அம்மா என்னும் தெய்வ நிலையை அடைவதை ஏன் உணர மறுக்கிறீர்கள்? சமுதாயத்தின் விளை நிலங்களான - கருவறைகளான பெண்களை முன்னர் மதித்துப் பாதுகாத்து வந்த சமுதாயம் இன்று மிதித்து இழி நிலையை ஏற்படுத்திவிட்டது. அவ்வாறு மிதிக்கப்பட்ட பெண்களில் ஒருத்திதான் என் அம்மா. மாலினியும் ஒருத்திதான். அம்மா தனியே துடித்தாள். மாலினி துணையைத் தேடினாள் ஆண் வர்க்கத்தால் மிதிக்கப்பட்ட எத்தனையோ பெண்கள் வாழும் வகையற்று சமூகத்தைப் பழிவாங்க விபச்சாரத்தில் ஈடுபட்டால்கூட ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. அவ்வளவு தூரத்திற்கு ஆண் சமூகம் பெண்களை வெறும் கறவைப் பசுவாக, கேட்டதெல்லாம் தரும் கற்பதருவாக, கைக்கூலியுடன் வந்த போகப் பொருளாகச் சுருக்கமாகச் சொல்லப்போனால் மனித உணர்வுகளற்ற அஃறிணைப் பொருளாக ஒடுக்கி, நசித்து, மிதிக்கிறார்கள். நான் ஆணாக இருந்தும் என் அம்மா என்னும் தெய்வத்துடன் வாழ்ந்த காரணத்தால் இதனை உணர்கிறேன். இந்நிலை விரைவில் மாறவேண்டும். இல்லையெல் பூசிக்கப்படவேண்டிய கருவறைகள் எல்லாம் உணர்ச்சியற்ற பிணங்களடங்கிய கல்லறைகளாக உருமாறிவிடும். உணர்ச்சிவசப்பட்டு விம்முகிறேன்.

“ரகு! ரகு! என்னை மன்னித்துவிடு”. நண்பன் என் தோள்களை அழுத்துகிறான்.

“கோப்பி இந்தாருங்கோ”. மனைவி தேவதை போல் வருகிறாள்.

எரியகம்

“மிதிலா! கொஞ்சம் கண்ணை திறவம்மா”.

“.....”

“என்றை குஞ்செல்லே எழும்பம்மா”

“என்னாலை முடியலையம்மா”

“என்றை ராசாத்தி எழும்பி இந்தக் குளிசையைப் போட்டிட்டுப் படம்மா”

“எனக்கு வேண்டாம்மா”

“அச்சாப்பிள்ளை எழும்பிக்குடி”

“எனக்குப் பயமாயிருக்கம்மா”

“ஏன்மமா பயப்படுகிறாய்?”

“எனக்குத் தெரியலையம்மா”

ஆண்டவனே எனக்கேன் இந்தச் சோதனை

இந்தப் பச்சைமண் பட்டமரம்போலாகிவிட்டதே, மனவேதனை என்னைத் தகிக்கிறது. “ம் ம் ம் ம் ம் ம்” மிதிலா குலங்கிக் குலங்கி அழும் குரல். என் பெற்ற வயிறு தானாகவே பற்றியெரிகிறது. என்னையுமறியாமல் வந்த விம்மலை எனக்குள் மென்று விழுங்குகிறேன்”.

“ஏன்மமா அழுகிறாய், உனக்கு என்ன குறை விட்டேன். எது வேணுமானாலும் சொல்லம்மா”.

“எனக்கு நல்லாய் அழவேணும் போல இருக்கம்மா. காரணம் தெரியவில்லை” விம்மி விம்மி அழுகிறாள்.

“இங்கே பார் என்னுடைய செல்வம் என்றைக்கும் சந்தோசமாய் இருக்க வேணும். சந்தோசமாய் இருந்தால்தான் நாளைக்குப் பிள்ளைக்கு வடிவாய்க் கலியாணம் நடக்கும்”.

“என்னை ஒருத்தரும் கலியாணம் செய்யமாட்டினம் அம்மா”

“ஏன் செல்வம் அப்படிச் சொல்கிறாய்?”

“எனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதம்மா”

“அப்படிச் சொல்லாதையம்மா, நீ பள்ளிக்கூடத்திலை எவ்வளவு கெட்டிக்கரியாகப் படிச்சனி” ஓ எல்லை கூட எட்டு டி எடுத்தனிதானே, உன்னுடைய பாடசாலை அதிபர்கூட உன்னைப் பாராட்டிப் பரிசுத் தந்திருக்கிறார்தானே”.

“ஓம் அம்மா அப்ப எப்படித் சோதினை எழுதினனான். எப்படி எட்டு டி யள் கிடைச்சதெண்டு எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கேல்லை.”

இப்போ எதையுமே விளங்கக்கூடிய மனநிலையில் அவள் இல்லை என்பது எனக்குத் தெரியும்.

“எல்லாம் விளங்கவேண்டுமென்றால் இந்தக் குளிசையைப் போடம்மா”.

“என்னம்மா இந்த ஆட்டெயின், ஸ்ரெலாசின், லாகற்றில் இந்தக் குளிசையைத் தானே தரப்போறியள். எத்தனை வருசமாய் இந்தக் குளிசைகளை விழுங்கிவாறன். சும்மாய் என்னை நிம்மதியாய் இருக்க விடுங்கோம்மா”.

நிம்மதி இல்லாததாற்றானே இந்த மனக்குழப்பம். மல்லிகைப் பூவாய் மலர்ந்திருந்த பிள்ளை இன்று காய்ந்த சருகாகிவிட்டதே. என் நெஞ்சில் எரியும் தீயிலிருந்து எரிமூச்சு வெளியேறுகிறது.

“நிம்மதியாய்த் தூங்கத்தானம்மா இந்தக் குளிசைகள்” அவளை வற்புறுத்தி ஒருவாறு குளிசைகளை விழுங்கச் செய்கின்றேன். மெதுவாகத் தலையை வருடிக்கொடுத்து அவளை உறக்கவைக்கின்றேன். என் மனமோ உறங்கவில்லை. கொந்தளித்துத் குமுறியெழும் பேரலைகளாய் கடந்த கால நினைவலைகள் இதயத்தில் முட்டிமோதுகின்றன. அலைகள் என்றைக்குமே ஓய்வதில்லை என் மனமும் என்றைக்குமே அமைதியுறாதோ.....!

சகல சௌபாக்கியங்களுடன், கண்நிறைந்த கணவருடன், கண்மணிகளாம் இரு பெண் குழந்தைகளுடன் இனிமையாக வாழ்ந்த அந்நாள் வெறும் வசந்தகால நினைவுதானோ! என்னுள் எழுந்த ஏக்கப்பெருமூச்சு எழுந்த வேகத்தில் உள்ளடங்குகின்றது.

ஓ! அந்தப் பாடசாலையில் பேச்சென்றால் மிதிலா, பாட்டு என்றால் மிதிலா, 'ஸ்போட்ஸ்' என்றால் மிதிலா, படிப்பிலும் முதல் மிதிலா, பாடசாலைக்குப் பெருமை தேடித்தருவதில் முதல் மாணவி மிதிலா. அந்தப் பாடசாலையில் நானும் ஆசிரியையானதால் எனக்கு இவை புரியாமலில்லை. ஒருநாள் அதிபர் என்னையழைத்து "ரீச்சர் மிதிலாவால் நம்ம பாடசாலைக்குப் பெருமை".

"மிதிலாவைப் பெற்றதால் உங்களுக்குப் பெருமை". என்று கூறியதும் என் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால்வரை 'கறன்ற' பாய்ந்தது போன்ற ஒரு குளிர் தாக்கியதும் நிஜம். நான் மகிழ்ச்சியால் பரவசமடைந்ததும் நிஜம். அந்த மிதிலா இன்று....! நினைத்துப் பார்க்கவே நெஞ்சு மட்டுமல்ல உடம்பெல்லாம் பற்றி எரிகிறது.

பாலைவனத்தில் மீண்டும் வசந்தம் வருமா ? என் மிதிலா பழையபடி கலகலவென வாய் விட்டுச் சிரிப்பாளா ? ஆண்டவனே ஓ எல் பரீட்சை எழுதியபின் அவளின் சாதகத்தை மாற்றி எழுதிவிட்டாயா ? எட்டு 'டி' எடுத்ததால் ஏற்பட்ட கண்ணாறுதானோ ! என் மனம் பேதலிக்கிறது.

இராணுவம் யாழ்ப்பாணம் வந்ததும் போதும். இங்கு யாவரினதும் அமைதி போய்விட்டதே. அது மிதிலா பரீட்சை எழுதி முடிந்த சமயம். நான் பாடசாலைக்குச் செல்லும்வேளை அவளே வீட்டில் தனித்து இருந்து சகல காரியங்களையும் செய்து வந்தாள். எனக்குப் பாதிப்பளவு குறைந்தது மாதிரி. அவளின் செயல்களில் எத்தனை விரைவு, எத்தனை, சுறுசுறுப்பு, எத்தனை பவ்யம். ஒவ்வொருநாளும் விதம்விதமான சமையல், இவற்றை எங்கே கற்றாளோ ? எனக்கே ஆச்சரியம். ஆனால்....

ஒருநாள் பாடசாலையிலிருந்து திரும்பிய நான் கண்டது....?

வழக்கத்திற்கு மாறான இறுகிய முகம்... உன்மத்தமான கண்கள்... என்னை வெறித்து நோக்கிய நோக்கில் ஏதோ ஒருவகை விகற்பம், ஏன் இந்த மாறுதல்? என்ன நடந்திருக்கும் ? அவளைத் தனிய வீட்டில் விட்டது யிழையோ? ஏதாவது அசம்பாவிதம் நடந்திருக்குமோ..... வீடுதான் பூட்டியிருந்ததே "என்னுள் கேள்விகள் சிறகடிக்கின்றன".

"என்னமா என்ன நடந்தது" பரிவோடு அவளைத் தடவிக் கொண்டே கேட்கின்றேன்". அவளுடைய பார்வை எங்கேயோ பார்த்தபடி நிலைத்து நிற்கின்றது. என் வாழ்விலே இருண்ட காலம் முதற்காலம் வரைந்தது. தற்செயலாகக் கீழே கிடந்த பத்திரிகையில் என் பார்வை சென்றது. வீட்டில் தனித்திருந்த வயோதிய மாதின்மீது வீட்டிற்குள் இராணுவம் வன்செயல். அப்பெண்ணின் வயது எழுபது. அதை வாசித்த என்னியத்தில் "சொக்" அடித்தது போன்ற உணர்வு. மிதிலாவைப் பார்த்தேன். அவளும் அதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஓ! அதுதான் காரணமா? அதைப் பார்த்தால் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியா? மனப்பாதிப்பா?" காரணம் புரிந்தது. இனி அவளைத் தனியேவிடக்கூடாது. பாடசாலைக்கே செல்லடும். எத்தனை ஆறுதல் கூறியும் மிதிலா அன்று வாய்திறக்கவே இல்லை. அன்று எல்லோரும் பட்டினிதான். மெனம், பட்டினி, பசி, கண்களும் உறங்கவில்லை. மறுநாள் விடிய அவளே கூறினாள்.

"அம்மா! எனக்குத் தனித்திருக்கப் பயமாய் இருக்கம்மா என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போங்கோ" பாடசாலைக்கு மட்டுமல்ல, வைத்தியரிடமும் கூட்டிச் சென்றேன். நோய் எதுவுமில்லை. மன அதிர்ச்சிதான் காரணம். மனநல வைத்தியரிடம் செல்லுங்கள் அங்கு சென்றேன். அவர் ஊசி போட்டார். மருந்து எழுதித் தந்தார். தவறாமல் மருந்து கொடுத்தேன் பயன்? மிதிலாவிற்கு ஏற்பட்ட பயம் இம்மியளவும் குறையவில்லை. அவள் புன்னகை போன இடம் குறையவில்லை. அவள் வரையாத சோகச் சித்திரமாவாள். அவள் மனதைப் படிப்பில் ஈடுபடுத்த முயன்றேன். அவ்வால் முன்போல் படிக்க முடியவில்லை. படியென்றால் ஒரே அழகைதான் வைத்தியரும் கூடுதலாக வற்புறுத்த வேண்டாம் என்றார்.

மூன்று வருடம் கழிந்த பின் அம்மா நான் "ஓப்பின் யூனிவேசிறிற்றியிலை சேர்ந்து படிக்கப் போறேன்மா" என்றாள். நானும் மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக்கொண்டேன். பரீட்சை எழுதும் காலம் நெருங்கியது. தானாகவே அழைத் தொடங்கினாள். காரணமற்ற அழகை இரவும் பகலும் தொடந்தது. படிக்கப் போக மாட்டேன் என்ற பிடிவாதம் வேறு.

"மிதிலா! படித்துப் பரீட்சை எழுதினாற்றானேம்மா ஒரு தொழிலாவது எடுக்கலாம். ஒவ்வொரு பெண்ணும் தன்னுடைய காலிலை நிற்கவேணும்மா".

"எனக்குப் பயமாய் இருக்கம்மா. நான் படிக்கப் போனால் என்னைக் கடத்திக் கொண்டு போய் விடுவார்களம்மா".

“எல்லாரும் படிக்கிறார்கள் தானே மகள். பிடிவாதம் பிடியாமல் படியம்மா”.

“என்னம்மா! உங்களுக்கொண்டும் தெரியாது.”

“அன்றைக்கு நான் தனிய வரேக்கிள்ளை எனக்குப் பக்கத்திலை ஒரு கார் வந்து நின்றுது. என்னைக் கடத்தப்போகினம் என்று பயந்துபோனன்.”

“என்ன மிதிலா இத்தனை பேர் போற பாதையிலை கடத்துவினமே”.

“ஏன் கடத்தமாட்டினம். நேற்றைப் பேப்பரைப் பார்த்தயளே. செம்மணி ரோட்டில் சென்று கொண்டிருந்த பல்கலைக்கழக மாணவி கடத்தப்பட்டு கொலை, பரந்தனில் சைக்கிளும் உடலும் கண்டுபிடிப்பு எனப் போட்டிருந்தது, நான் இனிப் படிக்கப்போக மாட்டேன். “விம்மி விம்மி அழுவது பார்க்கப் பரிதாபமாகவும் வேதனையாகவும் இருந்தது. அன்று தொடங்கிய அழுகை இன்னும் நிறுத்தப்படவில்லை. வைத்தியரும் எத்தனையோ முயற்சி செய்து பார்த்து விட்டார். எவ்வித முன்னேற்றமும் இல்லை.

“இந்தப் பிள்ளை தன்னுள்ளேயே வெந்து வெந்து பிறருக்கு நடந்ததெல்லாம் தனக்கு நடந்தது போல் நினைக்கிறா. இந்நிலையை மாற்றவேண்டு மென்றால் ஏதாவது நல்ல கதைப் புத்தகங்கள் வாசிக்கக் கொடுங்கோ. அதில் வரும் கதாபாத்திரங்களைப் பார்த்து மனம் மாறலாம் அல்லது தேறலாம்”.

டாக்டர் ஆலோசனைப்படி தேடி நல்ல கதைப் புத்தகங்களாக வாசிக்கக் கொடுத்தேன். சிலவேளை வாசிப்பாள் அதிகம் ஆர்வம் இல்லை. வாசித்தாலும் நித்திரை கொள்வதில்லை.

எப்படிப் படித்த பிள்ளையின் மூளை எத்தனை பலவீனமடைந்துவிட்டது. வைத்தியசாலையில் வைத்திருந்து களைத்து வீட்டுக்குக் கொண்டு வந்துவிட்டேன். என் மகள் இனிவெறும் நடைப்பிணம் தானா? எண்ணவே என் மனம் எரிகிறதே.

“இதுதான் வீடு வாங்கோ அக்கா.” குரல் கேட்டு வெளியே பார்க்கிறேன். சூட்டியும் சுதாவும் வருகிறார்கள். சுதா மிதிலாவுடன் ஒன்றாகப் படித்தவள். சிநேகிதி. ஓ எல் லில் அவளுக்கு நான்கு சீ தான் கிடைத்தது. என்றாலும் இன்று அவள் ஒரு டாக்டர். ஐந்து வருடம் படிப்பு முடிந்து மனோதத்துவ வைத்தியரின் கீழ் உள்ளக வைத்தியராகக் கடமையாற்றுகிறாள்”.

“மிதிலாவின் மேல் இரக்கப்பட்டு வைத்தியசாலைக்கு அடிக்கடி வந்து செல்கிறாள். இன்று வீட்டிற்கும் வந்திருக்கிறாள். மிதிலாவுக்கு எப்படியிருக்கம்மா”.

“ஓரே அழுகைதான் எந்நேரமும் எதையோ கண்டது போல் பயந்து நடுங்கினாள். இனம் புரியாத ஏதோ பயம் அவளை வாட்டுது”.

“யோசிக்கவிடாமல் நல்ல கதைப்புத்தகம் வாசிக்கக் கொடுங்கம்மா. திருவிழா, கலைவிழாக்களுக்குக் கூட்டிக் செல்லுங்கோ”

“கதைப்புத்தகம் வாசித்தாலும் தலைசுத்துது. கண்குத்துது என்கிறாள்”

“மூளைக்கு நல்ல வேலை வேணும்மா. கதைப் புத்தகம் வாசிக்காவிட்டால் மனநலத்தை விளக்கிற நல்ல படங்களைப் பார்க்க வையுங்கோம்மா. மன உணர்ச்சிகளுக்கும் ஒரு வடிகால் வேணும். உணர்ச்சிகளை அடக்க அடக்க அது உள்ளே அமுங்க - அமுக்கம் ஒரு நாளைக்குப் பூகம்பம் போல வெடிக்கத்தான் செய்யும். அம்மா கதவிலை பிணைச்சல் துருப்பிடித்தால் அது இறுக்கமாய் இருக்கும். கதவு திறபடாது. பிணைச்சலுக்கு எண்ணெய் பூசினால் அல்லது “அன்றிகொரொசில் பூசினால் பிணைச்சல் இறுக்கம் நீங்கக் கதவும் லேசாக, லேசாகத் திறபடும். மனிதனின் மனமும் சிலவேளை துருப்பிடித்து இறுகிப் போகிறது. அந்த இறுக்கத்தைக் குறைக்க இலேசாக நல்ல சமூக நாவல்கள், நல்ல சமூகப் படங்களும் நல்ல ரொனிக்காக நல்ல வடிகால்களாக அமைகின்றது. நீங்கள் ரீச்சர் உங்களுக்கு நான் புத்தி சொல்கிறேன் பாருங்கோ”.

“இல்லை சுதா. நீ சொல்வதிலும் உண்மையிருக்கிறது. ஆனால் இப்போ மின்சாரம் அற்றநிலையில் எப்படி..... எப்படி அவளுக்கு நல்ல படங்களைக் காட்ட முடியும். எப்படி இருந்த என் மகளின் வாழ்க்கை இப்படி ஆகிவிட்டதே என்று நினைக்கும் பொழுது என் அடிவயிறு பற்றி எரிகிறதே”.

“எனக்கே மிதிலாவைப் பார்க்கும்பொழுது மனம் எரிந்து போகிதென்றால் உங்கள் பெற்றவயிறு எரியாமலிருக்க முடியுமா?”

“அம்மா! இரவுக்குச் சமையல் செய்ய வேண்டாம். நான் வெதுப்பி வேண்டி வந்திருக்கின்றேன்”.

“என்னடியது வெதுப்பி”

“கண்டு பிடியுங்கோ பாப்பம்” இளம் கன்று போல் துள்ளுகிறாள். ஒன்பது வயதே நிறைந்திருந்த அவள் மகாகுறும்புக்காரி. எதிலுமே சுட்டித்தனம். அதனாலயே கீதா என்று அவள் பெயர் மறைந்து சூட்டியானாள் அவளும் இல்லாதிருந்தால் எனக்கு விசரே பிடித்திருக்கும்.

சுதா மெதுவாகச் சிரிக்கிறாள்.

“பாணுக்குத்தான் அம்மா இப்போ அந்தப் பெயர்”

“என்னது பாணுக்கோ பாணும் வெதும்புகிறதா? அல்லது வெம்புகிறதா? வரவரச் செந்தமிழ் கர்ணகரூமாக கொடுந் தமிழாக மாறிக் கொண்டு போகிறது போல் இருக்கு”.

“அம்மா நான் வெதுப்பகத்திற்குப் போகேக்க வழியிலை ஒட்டகத்தையும் கண்டனான்”. என்னை எப்படியாவது சிரித்து மகிழ்ச்சியாக வைத்திருக்க வேண்டும் என்று இந்தச் சின்ன வயதிலேயே ஏதாவது குறும்பாகக் கூறுவது வழக்கம்.

“என்னது ஒட்டகமா? யாழ்ப்பாணம் என்ன சகாராய் பாலைவனமா?”

“உண்மையாய் அம்மா சைக்கிள் பாஸ்கற்றில் இரண்டு கம்பிகள் உடைந்து போயிற்றுது. ஒட்டப் போன இடத்தில் ஒட்டகத்தைக் கண்டனான்”. எனக்கு இன்னமும் புரியவில்லை.

“ஒட்டுகிற இடத்திற்கு ஒட்டகம் என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள் அம்மா”. சுதா விளக்கியதும் என்னை அறியாமல் வாய்விட்டுச் சிரித்தேன்.

“அப்படியா ஒரு கிழமைக்குப் பிறகு அம்மா ஒருக்கால் சிரிச்சிருக்கிறா”.

“சூட்டி நீ கொஞ்சம் சும்மாயிரு நான் என்னென்னவோ வேதனையில் இருக்கிறன். நீ விளையாடுகிறாய். எனக்கு மனம் எரிகிறது. எனக்கு ஒன்று நடந்தால் மிதிலா என்ன செய்வாள் என்று அடிக்கடி என் மனது துடிக்கிறது”.

“கவலைப்படாதேயுங்கோம்மா. கடந்த கிழமை உடுவில் “வாழ்வகம்” என்ற ஒரு இல்லத்திற்குச் சென்றிருந்தேன். அங்கே கண் ஊனமுற்றவர்களை வைத்துப் பராமரிக்கிறார்கள். அதே போல மனநலம் பாதிக்கப்பட்டவர்களையும் வைத்துப் பாதுகாக்க ஒரு இல்லம் அமைப்பது நல்லதென எனக்குத் தோன்றுகிறது”.

“ஓம் சுதா. அவர்கள் உடல் ஊனமுற்றவர்கள். இவர்கள் மனம் ஊனமுற்றவர்கள். அவர்கள் கண் தெரியாவிட்டாலும் சொன்னதைச் செய்வார்கள். இவர்கள்..... மனம் இறுகி, உடைந்து, அமைதி, அழிந்து போனவர்களை வைத்துப் பராமரிப்பது என்பது இலேசான விடயமல்ல. அதற்கு அசாத்தியப் பொறுமை வேண்டும்”.

“இல்லை யம்மா அப்படி ஒரு இல்லம் அமைத்தால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தம்மைப் போல் இன்னு பலர் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதை உணர்ந்து ஆறுதலடையக்கூடும். அமைதி பெற்றுச் சமநிலைக்குத் திரும்பவும் கூடும்.

“டாக்டர் அக்கா நல்ல யோசனை. கெதியாய் அப்படி ஒரு இல்லம் அமையுங்கோ. போற போக்கிலை நானும் எப்படியாவேனோ தெரியாது. யாழ்ப்பாணத்திலை உள்ள எல்லோருக்கும் மூளையிலை தட்டிப்போட்டுது. “டிகிரி” தான் வித்தியாசம் என்று வெளியிலை கதைக்கினமாம், அந்த இல்லத்துக்கு அக்கா நான் ஒரு பெயர் சொல்லட்டுமே?

“எங்க சொல்லு பாப்போம், ஒளியகம் என்று வைக்கலாமென்றுதான் நான் நினைத்தனான்”.

“எரியகம் என்று வையுங்கோ அக்கா”.

“என்ன..... இதிலையும் பகிடியா?” நான் அவளைப் பார்த்து முறைக்கிறேன்.

“என்னம்மா நீங்கள் தானே இப்ப கொஞ்சம் முந்தித் சொன்னீங்கள். உங்களுக்கு அக்காவைப் பார்க்க வயிறு எரியுது என்று. சுதாக்காவும் தனக்கும் மனம் எரியுதென்தா. அக்காவும் மனம் எரிஞ்சதாலையேனே கண்ணீரலை குளிச்சக் கொண்டு இருக்கிறா. மனம் எரிஞ்சவளை வைத்திருக்கிற இல்லத்தை “எரியகம்” என்று அழைத்தால் என்ன?

“சூட்டி! நீ உள்ளே போ தான்தோன்றித்தனமாக இப்படியெல்லாம் கதைக்கக் கூடாது.” அவளை ஏசுகிறேன். உன் மனம் அவள் கூறியதிலும் அர்த்தம் உள்ளதை உணர்கிறது. சின்னப்பெண் எப்படியெல்லாம் சிந்திக்கிறாள். நான் எப்படி யெல்லாம் தினமும் வெந்து வெந்து செத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். என்போல என் மகள் போல எத்தனை பெண்கள் மனதாலும், நினைவாலும் எரிவைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களோ! எப்படியிருந்த என் குடும்பம் இப்படியாகிவிட்டது. எனது கடந்த கால இன்பநினைவுகள் பழங்கதையாய்,

கனவாய்விட்டனவே. வெளிநாடு சென்றதற்காக நிரந்தர வேலையையும் விட்டு, வீட்டுக் காணியையும் ஈடுவைத்துச் சென்ற என் கணவன் குவைத் சண்டையால் கைப்பொருளையும் கைவிட்டு உடன் திரும்பி வந்து பிரமை பிடித்தவர் போல் இருப்பதும், மிதிலாவைத் தனியே வீட்டில் விட முடியாமல் பாதுகாப்புக்காக நான் 44/90ம் சுற்று நிருபத்தின்படி வயதுவராமலே “பென்சன்” எடுத்ததும்..... எதனை நினைத்து நான் ஆறுதலடைய முடியும்? என் மகள் மிதிலா அடிக்கடி நெஞ்செரியுதம்மா “மனசுக்குள்ளே ஏதோ ஏதோ நெருப்பாய் சுடுதம்மா” என்றெல்லாம் கூறுவாள். அவளுக்கு மட்டுமா? எனக்குள் எத்தனை வேதனை தொடர் சங்கிலியாய்..... “உடலை, ஊனை, உள்ளத்தை உருக்கி உருக்கி உள்ளத்துள் அணையாது எரிகிறதே. அந்நாளில் படிக்கும் பொழுது பரிசோதனைக் கூடத்தில் “எரியகம்” என்ற இரசாயனப் பொருளை நீருக்குள் வைத்திருந்ததும் - இதனை நீரைவிட்டு வெளியே எடுத்தால் தானாகவே எரியும் என்று ஆசிரியர் கூறியதும் நினைவு வருகிறது. ஓ எங்கள் மனம் ஒருவகை எரியகம் தானே. இந்த உடலென்ற நீர்க் கவசத்துள் இருப்பதானால் அதன் வெக்கை வெளியே யாருக்கும் தெரியவில்லையோ ஒருநாளைக்கு இது தானாகவே பற்றி எரியக் கூடுமே - சூட்டி சொன்ன எரியகம் வேறு, நான் நினைக்கும் எரியகம் வேறு. எப்படியோ நான் நினைக்கும் மனம் சமநிலை குலைந்தவர்கள் எல்லாம் அதிலும் பெண்கள் ஒவ்வொரு வரும் எரியகங்களே! அவர்களுக்குள்ளே எரியும் நெருப்பை யாரால் அணைக்க முடியும்.

“ரீச்சர் நான் போட்டு வாறன். சூட்டி குறும்பாகச் சொன்னதைப்பற்றி அதிகம் யோசியாதேங்கோ”

அடிக்கடி வந்து போ சுதா”. வாய்கூற என்னிதயம் எரிவாயுவை வெளியேற்றுகிறது.

(1995)

அக்கினி குண்டம்

“சுகன்யா நீயா நீயா இப்படிச் சொல்கிறாய்”

“ஆம். நானே நானேதான் இப்படிச் சொல்கிறேன்.”

“நீ நினைத்தால் இதனை மாற்றலாம்.”

“நான் சரியாக நினைத்ததாற்றான் இதனை மாற்ற முடியாதெனக் கூறுகிறேன்.”

“நீ ரொம்பத்தான் இப்போ மாறிவிட்டாய்.”

“நான் மாறவில்லை. காலம் என்னை மாற்றிவிட்டது.”

“அந்நாளில் நீ பெண்ணுரிமை பற்றிப் பேசியதெல்லாம் வெறும் பேச்சுத்தானா?”

கருணா கேட்ட கேள்வி என்னிதயத்தை ஈட்டியாற் தைக்கின்றது. ஒரு கணம் தயங்கி நின்று அவளின் தோளை என் வலது கையாற் தொட்டு அழுத்துகின்றேன்.

“கருணா நான் எதைச் செய்தாலும் நன்கு சிந்தித்துத்தான் செய்வேன் என்பது உனக்குத் தெரியுந்தானே. நீயுமா என்னைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை.”

“புரிந்து கொள்ளத்தான் முடியவில்லை. ஒருவேளை பணக்காரப் புகுந்தகம் உன்னையும் மாற்றிவிட்டதோ?”

நான் கசப்பை விழுங்கிக் கொண்டு அவள் முன் சிரிப்பை உமிழ்கின்றேன்.

என்னிதயத்திலிருந்து எழுந்த அக்கினிக் குழம்பு பெருமூச்சாக எழுந்து புகையைக் கக்கிவிட்டு உள்ளடங்கியது.

“சுகன்யா, பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணாக நீ வாழ்ந்து காட்டுவேள் என்றாயே. பெண்ணுரிமை, சீதனக்கொடுமை பற்றி மேடைகளில் முழங்குவாயே அவையெல்லாம் பொய்தானா? ஊருக்குபதேசந்தானா?”

என் கண்கள் பல்கலைக்கழகப் பசுமை நினைவுகளை நோக்கி விரிகின்றது. ஆணும் பெண்ணும் சரிநகர் சமாதானமாக வாழுவோம் என்ற பாரதியின் பாடற் பொருளை வைத்து எத்தனை விவாதமேடைகள், கவியரங்கங்கள் ஏறியிருப்பேன். அந்நாளை நினைத்தால் எத்தனை பரவசம், எத்தனை பூரிப்பு, எத்தனை இனிய உணர்வுகள் அந்நாள் இனிவருமோ? மீண்டும் வசந்தமா? இன்ப உணர்வுகளும், சோர்வும், கவலையும் என்னுள் மாறிமாறி அலைமோதுகின்றன. ஒருகணம் இவ்வுலகே மறந்து போய்விட்டது.

“சுகன்யா”

நண்பியின் குரல்கேட்டு மீண்டும் சுயவுணர்வு பெறுகிறேன். “கருணா, நான் பேசியபடி வாழ்ந்து காட்டவில்லை என்று கூறுகிறாயா?”

“இன்றைய உன் சொல்லும் செயலும் அப்படித்தான் நினைக்கத் தோன்றுகின்றது.”

“நான் என்ன தவறாகச் சொல்லிவிட்டேன் அல்லது செய்துவிட்டேன்.”

“இன்னும் வெளிப்படையாகச் சொல்கிறாயா? அல்லது தெரியாததுபோல் நடிக்கிறாயா? சற்றுமுன்னர் நீ கூறிய வார்த்தைகள் உனக்கு ஞாபகமில்லையா?”

“நீ எதைச் சொல்கிறாய்?”

“உன் ஒரே மகன் வசந்த் எனது சகோதரியின் பெண்ணான ராதிகாவைக் காதலித்தான், என்பது உனக்குத் தெரிந்தும் அவள் அவனைத் திருமணம் செய்ய வேண்டுமென்றால் அவள் பெயரில் ஒருலட்சம் பணம் வங்கியில் போடவேண்டும். என்றாயே, இது நியாயமா? தந்தையற்றுத் தாயால் வளர்க்கப்படும் பெண். உத்தியோகம் பார்க்கும் பெண் அப்படியிருந்தும் நீ இப்படிக்கேட்பது எந்தளவுக்கு நியாயம்?”

“என் அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? நான் பணத்தை எனக்குத் தரும்படி கேட்டேனா? இல்லை. மகனிற்குச் சீதனமாகக் கொடு என்று கேட்டேனா?”

“உனக்குப் பணம் தேவையில்லை என்று எனக்குத் தெரியும். நீ பணத்துக்காக என்றைக்குமே ஆசைப்பட்டவருமல்ல. இன்றுமட்டும் ஏன் இந்த நிபந்தனை? இதனால் இணைந்த இரண்டு உள்ளங்கள் வாழ்வில் இணைய முடியாமற் துடிப்பதை ஏன் உணராமட்டேன் என்கிறாய்.”

“நான் அதனை உணராமல் இல்லை. எனினும் அவர்கள் மகிழ்வாக வாழ வேண்டுமென்பதாற்றான் இந்த நிபந்தனையை விதித்தேன்.”

“உண்மையில் என்னால் உன்னைப் புரிந்து கொள்ளவே முடியவில்லை. உன் கணவர் கூடப் பணம் வேண்டாமென்று கூறிவிட்டாராமே. நீ மட்டும் ஏன் வீண் பிடிவாதம் பிடிக்கிறாய்.”

“ஓ, ஆண்கள் எல்லாரும் அப்படித்தான் கூறி வெளியே நல்ல பெயரைத் தட்டிக் கொண்டு போய்விடுவார்கள். ஆனால், நிஜத்தில்.....” என்னையறியாமலே நெடுமூச்செழுகிறது.

“கருணா, என்னை உனக்குச் சிறுவயதிலிருந்தே தெரியும்.”

“தெரியும்.”

“அப்போதிருந்தே நான் ஆடம்பரமெதிலும் நாட்டமில்லாதவள்.”

“தெரியும்.”

“பெண்ணுரிமைக்காகக் குரல் எழும்பியவள்,”

“மறுக்கவில்லை”.

“சீதனம் கொடுத்து மணம் செய்யக் கூடாது என்ற கொள்கையுடையவள். அப்படியே திருமணம் செய்தவள்.”

“ஒத்துக்கொள்கிறேன். அப்படிப்பட்ட நீ இன்று உன் மகனுக்குமட்டும் ஏன் சீதனம் கேட்கிறாய்?”

“நீ நினைப்பது தவறு. நான் மகனிற்குச் சீதனம் கேட்கவில்லை.”

“பெண்ணிற்குப் பெண்ணின் பெயரில் காசு போடச் சொல்கிறேன்..”

“அதுதான் ஏனென்று எனக்குப் புரியவில்லை. திருமணம் இனிது நடைபெற, இனிய வாழ்வைத் தொடர இரண்டு அன்புள்ளங்கள் போதாதா?”

“போதுந்தான், ஆனால் நிஜ வாழ்வில் போதாது. நிஜங்கள் எப்பொழுதும் கசப்பாகத்தான் இருக்கும்.”

“என்ன புதிர் போடுகிறாய்?”

“புதிர் ஒன்றுமில்லை. வேண்டுமானால் நீ என்னையே பார். நான் என்ன சாறி கட்டியிருக்கிறேன்.”

“விலை உயர்ந்த காஞ்சிபுரம்பட்டு அதற்கேற்ப நகைகள்.”

“என்னைப் பார்த்தால் ஆனந்தப் யூரிப்பில் மிதப்பவள் போல் தெரிகிறதில்லையா?”

“ஏன் இல்லை. கண்நிறைந்த கணவன், கைநிறையச் சொத்து, கண்குளிர ஒரேமகன்” வேறு எப்படிச் சொல்ல முடியும்.

“உண்மைதான் எனக்கு எந்தக்குறையுமே வைக்கவில்லை. ஆண்டவன் ஆனால்.....” என் வார்த்தைகளிற் சிறிது தடுமாற்றம் சொல்வோமா என்ற போராட்டம்.

“ஆனால் என்ன சுகன்யா. நீண்டகாலநண்பியாகிய என்னிடம் கூடவா நீ சொல்லக்கூடாது.”

“சொல்லத்தான் நினைக்கிறேன். ஆனால் முடியவில்லை.....”

“முடியவில்லையா இல்லை விரும்பவில்லையா?”

“இரண்டுந்தான் என்று எடுத்துக் கொள்ளேன்.”

“சரி சொல்லவேண்டாம். ஒரு ஏழைப்பெண்ணுக்கு வாழ்வளிக்க நீ விரும்பவில்லை. ஆனால் உன் அன்புகளின் எதிர்காலம் என்னாகும் என்று நினைத்துப் பார்த்தாயா?”

“அவன் தானே என் வாழ்வின் ஒளி அவனின் நல்வாழ்வைப் பற்றி நினைக்காமல் இருப்பேனா?”

“நிலைத்துமா இத்தனை பிடிவாதமாக இருக்கிறாய்?”

“கருணா, நீ என்னைத் தவறாகப் புரிந்துவிட்டாய். என் மகனைவிட அவனைக் காதலித்து மணம்புரியப் போகும் பெண்ணின் எதிர்காலத்தைப் பற்றித்தான் நான் சிந்திக்கின்றேன்.”

“சுகன்யா, உண்மையாக நீ புதிர்போடுவது எனக்குப் புரியவேயில்லை. உன் சொல்லும் செயலும் முன்னுக்குப் பின் முரணாக இருக்கின்றனவே..”

“மேலோட்டமாகப் பார்த்தால் அப்படித்தான் தெரியும். நம் சமுதாய நீரோட்டத்தில் பெண்களைப் பொறுத்தவரை தலைமுறைகள் மாறினாலும் தலைமுறைக்கிடையே உள்ள இடைவெளி இன்னும் குறையவே இல்லை.”

கருணா என்னை ஆச்சரியத்தோடு நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள்.

“என்ன பார்க்கிறாய்” நான் அர்த்தமுடன் முறுவலிக்கிறேன். அவளுக்கு ஏதும் புரிந்ததோ இல்லை ஒன்றுமே புரியவில்லையே....?”

“சுகன்யா, நீ என்னைக்குமே தனிப்பிறவிதான்.”

“உனக்கு என்னால் என்னைக்குமே ஈடுகொடுக்க முடியாது. ஏதோ ஒரு மர்மம் அல்லது விரக்தி அல்லது தீவிரம் உன்னுள் அடங்கியிருக்கிறது என்பதை மட்டும் என்னால் உணரமுடிகிறது.”

“அந்தளவில் என்னைப் புரிந்து கொண்டதில் நீ கெட்டிக்காரிதான். இதுவரை நான் யாரும் உணராத வகையில் எனக்குள் நானாகவே வெந்து கொண்டே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். சொல்லப்போனால் என் வாழ்க்கை ஒரு அக்கினி குண்டம் மாதிரி. கோயில்களிலே லட்சார்ச்சனை செய்வதற்கு யாககுண்டம் அல்லது அக்கினி குண்டம் வளர்ப்பார்களே. அதற்குள் சகல சௌபாக்யத்திற்குரிய சர்வமங்களமான சகல பொருட்களையும் போடுவார்கள் அல்லது அர்ப்பணிப்பார்கள். ஏன் தாம் சகல சௌபாக்யமும் பெறவேண்டித்தான் வெளிப்பார்வைக்கு அக்கினி குண்டம் வெகுநேர்த்தியாயும். அழகாயும் மங்கலமாயும், வணங்கக்கூடியதாயும் காட்சிதரும். ஆனால் அதன் உள்ளே எப்பொழுதும் செழுந்தீ தெரிந்தும் தெரியாமலும் கனன்று கொண்டிருக்கும் வெளியே இருந்து பார்ப்பவர்களுக்கு நிறுத்த செந்தழல் தெரிவதேயில்லை. அதேபோலத்தான் என் வாழ்க்கையும். என்னிதயம் ஒரு அக்கினிகுண்டம். அங்கே பெண்ணுரிமை என்ற யாகாக்கினி என்னைக்குமே அணைந்ததில்லை. மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்த்தால் நான் சமூகத்தில் உயர்ந்த அந்தஸ்தில் சாதாரண அபிலாசைகளோடு நடமாடும் பெண். என்னுள் எரியும் செழுந்தீ என்னையன்றி யாருக்குத் தெரியும்....?”

“கருணா, இப்படி என் அறைக்கு வா மற்றவர்கள் திரும்புமுன் உன்னிடமட்டும் எவருக்குமே சொல்லாத எந்தனிப்பட்ட விடயங்களைக் கூறுகிறேன்.” அவளை என் அறைக்கு அழைத்துச் செல்கிறேன்.

“கருணா, அந்த நாளை நினைத்துப்பார். நான் பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணாக வாழவேண்டுமென்று கூறியது. சீதனம், கொடுத்துக் கலியாணம் செய்யக் கூடாதென்று சபதமெடுத்தது, ஆண்களுடன் எந்தத் துறையிலும் சமமாகப் பதவிகிக்க முடியும் என்று உறுதி கூறியது இப்படியெல்லாம் செய்ததால் என்னை என் துணிச்சலைப் பாராட்டி ஆண்குட்டி என்றும் தம்பி என்றும் எல்லோரும்

அழைத்தது, என்னைத் திருமணம் செய்ய வந்தவர்களை நான் மறுத்துத் தனியே வாழ்வதென முடிவு செய்தது..... இவையெல்லாம் உனக்குக் தெரியும். எனக்கும் கனவாய்த் தெரிகின்றன.”

“ஆமாம், நீ நரேந்திரனை மணம்புரிய ஒப்புக் கொண்டதை எங்களால் நம்பமுடியவில்லை. அது எப்படி நடந்தது.”

“அவருடன் தொழில் ரீதியாக நான்கைந்து வருடங்கள் பழகநேரிட்டது. அவரிடம் என்னால் ஒரு குறையும் காண முடியவில்லை. அதுமட்டுமல்ல அவர் என் கொள்கைகட்கு முக்கியமாகப் பெண்களின் உரிமைகள் பற்றிய கொள்கைகட்கு, எழுத்துக்கு, பேச்சுக்குத் தூயம் போட்டு வளர்த்தார். இடையிடையே புதுக்கருத்துக்களும் கூறி என்னை உற்சாகப்படுத்துவார். அவரின் பெருந்தன்மையைக் கண்டு என் கொள்கைகள் பறிபோகாதென்ற வகையில் நானும் அவருக்குக் கழுத்தை நீட்டினேன். எங்கள் திருமணத்திற்கு இருவீட்டாரின் பூரண சம்மதம் கிடைக்கவில்லை. அவரின் தாயாருக்குச் சீதனம் வாங்காத கவலை. என் வீட்டாருக்குச் சொந்த மைத்துனன் இருக்க வேறொருவனைச் செய்த மனக்குறை, என்றாலும் இருபகுதியும் பகைக்கவுமில்லை.

வெளியூரிற்றான் நானும் அவரும் தொழில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம். அந்தநாள் மறக்கமுடியாத பொன்னாள்தான். இருவரும் அதிகாலை எழுந்து ஒன்றாகச் சமைத்து ஒன்றாக உண்டு ஒன்றாகத் தொழிலுக்குப் புறப்பட்டு, இடையில் பிரிந்து மாலையில் திரும்பும் பொழுதும் ஒன்றாகச் சேர்ந்துவந்து மீண்டும் ஒன்றாகச் சினிமா, பூங்கா என்று செல்வோம். அல்லது நூல்களை வாங்கி வாசித்துச் சுவாரஸ்யமாக விவாதிப்போம். புதுப்புதுக் கவிதைகள், கட்டுரைகள் எழுதுவதும், அவற்றை விமர்சிப்பதும் மேடைகளிலும், வானொலியிலும் பங்குபற்றுவதும் - இருவருக்கும் பிடித்தமான இனிய உணவுகளை அடிக்கடி சமைத்து உண்பதும், நண்பர்களுடன் உரையாடுவதும் அப்பப்பா நினைத்தாலே இனிக்கும் அந்நாட்கள் இனித் திரும்பி வருமா?”

ஒரு கணம் கண்மூடி மெளனித்து என்னுள் நானே இனிய கிளர்ச்சியில் திளைக்கிறேன். திருமணவாழ்வில் இவ்வளவு இனிய பக்கங்களும் இருந்ததே, இன்று என்னால் நம்மபவே முடியவில்லையே.

“கருணா நான் நினைத்தப்படி புதுமைப் பெண்ணாக வாழ ஆண்டவன் எனக்கு நல்ல இனிய கணவனைத் தந்து விட்டார் என மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தவேளை தீரென எமக்கு யாழ்ப்பாணத்திற்கு மாற்றலாகி வந்தது. ஊரில் எங்கே தங்குவது என்ற பிரச்சினை ஏற்பட்டது. சிறிது நாள் என் கணவரின் தாயார் வீட்டில் தங்கினோம். அங்கே அவரின் தங்கையும் பிள்ளைகளும் இருந்தார்கள். சிலநாள் மகிழ்வாக இருந்தோம். போகப் போக இவரில்- இவரின் கதைகளில்

மாற்றங்கள் ஏற்படுவதை உணர்ந்தேன். இருந்தும் நாசுக்காக நாம் வேறு வாடைவீட்டில் இருந்தால் தொழிலுக்குச் செல்லவசதியாய் இருக்கும் என்றேன். அவரும் அதற்குச் சம்மதித்தார். வாடைவீட்டில் இருந்து தொழிலுக்குச் சென்றோம். இடையிடையே மாமியார் வீடு சென்று வந்தோம். என்னுடன் வேலை பார்த்த தோழியர் வங்கியிலும் தேசிய வீடமைப்புச் சபையிலும் கடன்எடுத்துத் தமக்கென வீடுகட்டியதை அறிந்தேன். எனக்கும் ஏன் ஒரு வீடுகட்டக் கூடாது என ஆசை ஏற்பட்டது.

“நாங்களும் கடன் எடுத்து ஒரு வீடு கட்டலாமே”. என்று கேட்ட பொழுது கணவரும் சம்மதித்தார். காணி இருந்தால் தானே வீடு கட்ட முடியும். காணிக்கு எங்கே போவது? எனவே, முதலில் ஒரு சிறிய காணி வாங்க விரும்பினேன். இதை அறிந்த என் கணவரின் சகோதரி “ஏன் அண்ணா என்னுடைய காணியில் ஒரு பரப்புத் தருகிறேன். அதிலேயே வீடு கட்டுங்கோ” என்றாள். கணவர் என்னை கேட்டபொழுது நான் மறுத்துவிட்டேன். எனக்கு ஆண்டவன் தந்த கையும், காலும், தொழிலும் இருக்கும்வரை நானே தான் உழைத்துச் செலவழிப்பேன். யாருக்கும் கடமைப்பட மாட்டேன் என்றேன்.

எனக்கு வங்கிமூலம் கடன் கிடைத்தது. நானும் கணவரும் சென்று தொழிலகத்திற்கு அண்மையில் ஒரு காணி பார்த்தோம். காணி யார் பெயரில் எழுதுவது நல்லது என்ற சட்டத்தரணியிடம் கேட்டேன். “நீங்கள் பணம் கொடுப்பதால் உங்கள் பெயரிலேயே எழுதுவது நல்லது. “எனினும் திருமணம் செய்தபின் யார் வாங்கினாலும் கணவன், மனைவி இருவருக்கும் சமயங்கு உண்டு என்றார். காணி எழுதும் நல்ல நாள் வந்தது. யார் பெயரில் எழுதுவது என்று சட்டத்தரணி கேட்டபொழுது அவரின் பெயரிலேயே எழுதுங்கோ என்று கணவர் கூறினார். இருவரும் சந்தோசமாக வீடு திரும்பினோம். ஏனெனில் நாம் குடும்பமாகி முதன் முதலிற் சேர்த்த சொத்து அதுதான். கடன்மூலம் என்றாலும் அது என்னைப் பொறுத்தவரையில் என்காலில் சுயமாக நிற்பதற்கான ஒரு ஊன்றுகோல்.

ஆனால்அதன் பின் நடந்தவை தான் என் இதயத்தில் கணலைழுட்டின.

அவரின் தங்கைக்கு நான்கு குழந்தைகள். “நீ சீதனம் வாங்கித் தங்கைச்சிக்கு எதுவும் கொடுக்கவில்லை. உன் மனைவி உழைக்கிறாள் தானே. உன்சம்பளத்தைப் பிள்ளைகள் வளரும் மட்டும் உன் தங்கைக்கு கொடு”. மாமியாரின் பேச்சிற்கு மறுபேச்சு இன்றி கணவர் தன் உழைப்பைத் தங்கைக்கே கொடுத்தார். நான் எதுவும் பேசவில்லை, வீடு கட்டவேண்டும் என்ற எண்ணினைவு உறுதியாயிற்று. எந்தேவைகளை ஒறுத்தேன். தேசிய வீடமைப்புச் சபையின் உதவியினால் சிறுவீடு ஒன்று கட்டமுடிந்தது. என்கனவு நனவாகியது இட்டு மகிழ்ந்திருந்த வேளையில் கணவரின் செயல்கள் இடிபோல் விழுந்தன.

“காணியை உன்பெயரில் தானே எழுதினாய். எனக்கு இதிற்பங்கு இல்லை. நான் இதில் இருக்கமாட்டேன்” என் உச்சந்தலையை யாரோ உலக்கையால் அடித்தது போல் இருந்தது.

“நீங்கள் படித்தவர்கள் சட்டம் தெரிந்தவர்கள். திருமணம் செய்த பின் காணி வாங்கினால் அதில் கணவன், மனைவிக்கு இருவருக்கும் சம பங்குண்டு என்று உங்களுக்குத் தெரியாதா?” என்று நான் மிகவும் பவ்யமாகக் கூறினேன்.

“உதை நான் நம்பமாட்டேன். உந்த வீட்டில் எனக்கு எந்தவித உரிமையும் இல்லை, என்று என் நண்பனும், அம்மாவும், தங்கச்சியும் கூறுகிறார்கள். எனக்கு உரிமையில்லாத வீட்டில் நான் இருக்கமாட்டேன்.” பிரச்சினைக்கு யார் மூலகாரணம் என்பதனை நான் அறிந்துகொண்டேன். அதனை மறைத்துக்கொண்டு,

“காணி எழுதிய அன்று நீங்களும் கூட வந்தீர்களே, நீங்கள் தானே என் பெயரில் எழுதச் சொன்னீர்கள்”. என்று கேட்டேன்.

“நான் சொன்னேன் நீ மறுத்து அவரின் பெயரில் எழுந்துங்கோ என்று செல்லியிருக்கலாம் தானே.” அவர் ஆவேசமாக கூறுகிறார்.

எனக்கு சிரிப்பதா, அழுவதா என்ற நிலை,

“என் பெயரில் கடன் எடுத்துக்கொண்டு உங்கள் பெயரில் எப்படி காணி எழுத முடியும் கடன் தருவார்களா?”. என்று கேட்டேன்.

“நான் கல்யாணம் செய்யமுன் சீதனம் கேட்டு இருந்தால் இப்படி நடந்திருக்காது”.

“நீங்கள் சீதனம் கேட்டிருந்தால் நான் உங்களை திருமணமே செய்து இருக்கமாட்டேன்”

இருவரிடையேயும் காரசாரமான வாக்கு வாதம். எப்படி இருந்த கணவர் எப்படி மாறிவிட்டார். அவரின் தங்கையும், தாயும் எப்படி எல்லாம் அவரை மாற்றிவிட்டார்கள். சீ! அவருக்கென்றொரு இலட்சியம், அவருக்கென்றொரு இதயம் இருந்திருந்தால் அவரால் இப்படி மாறியிருக்க முடியுமா.? அப்படியானால் அவர் என்னை நேசித்தது என் கொள்கைக்கு உதவியது எல்லாம் வெறும் பசப்பு வார்த்தைதானா? என்னைத் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக அவர் போட்ட வெளிவேசம் தானா? சீ! ஆண்களே எல்லாரும் காசுப்பிசாசுகள் தானா?

தேனாகப் பாய்ந்த என் வாழ்வில் தீ நாகம், ஒன்று உட்புகுந்தது. அது என் இதயத்தில் முதன் முதலாக நெருப்புப் பொறியைக் கக்கியது. அந்தப் பொறி அணையாது கணலாகக் கன்னறுவந்ததேயொழிய அணைவதற்கு வாய்ப்பேகிடவில்லை.

எனது புதிய வீட்டில் குடிபுகுந்த போது பொறாமை காரணமாகக் கணவரின் தாயோ, தங்கையோ வரவில்லை. அவர் மட்டும் ஏனோ தானோ என்றுகூடமைகளைச் செய்து முடித்தார். நாளடைவில் எம்மிடம் பொருள் தேடும் நோக்கில் அவர்களும் வந்தார்கள். அவர்களுக்குப் போதியளவு காணி, பூமி, சொத்து, வீடு, நகை எல்லாமே இருந்தன. இருந்தும் அவரின் சம்பளத்தை எப்படியாவது சுரண்டவேண்டும் என்று புடவையோ, நகையோ வேண்டுமென்று நிதமும் கேட்பார்கள். அவர்களின் ஆசைக்கோ தேவைக்கோ அளவேயில்லை. போதாக்குறைக்குத் தங்களுடன் திருவிழா, கல்யாணம் போன்ற நிகழ்ச்சிக்கு வரும் போது நானும் காஞ்சிபுரம் தான் கட்ட வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். கணவரும் ஒத்தாதினார். எரிமையில் நாட்டமுள்ள எனக்கு இவையெல்லாம் நஞ்சாய் கசந்தது. விருப்பற்ற சமையாகின. நெஞ்சில் மூண்ட தீ, கொழுந்து விட்டு அணையவும் முடியாமல் வெளியில் எரியவும் முடியாமல் உள்ளே அடங்கித் தவித்துக்கொண்டு இருந்தது.

குழந்தையொன்று பிறந்தாலாவது சற்று ஆறுதலாக இருக்கலாம். என்று நினைத்தேன். வேலைச்சமையும், அலைச்சலும், மன அழுத்தங்களும் கர்ப்பம் தங்கும் பொழுது எல்லாம் அழிவைத் தந்தன. அதனால் அடிக்கடி குறைப் பிரசவம். பத்து வருடங்கள் இவ்வாறு கழிந்தன. இவரின் தாய்க்கும், சகோதரிக்கும் எனக்கு குழந்தை பிறக்காததில் பெரும் மகிழ்ச்சி. இதனை தற்செயலாக என்னால் உணரமுடிந்தது. ஒரு நாள் இவரும் தங்கையும் கதைத்துக்கொண்டு இருந்தது எனக்குக் கேட்டது. “அண்ணா சுதாவுக்கு நல்ல இடத்தில் சம்பந்தம் வந்திருக்கின்றது, என் வீடு பழையது. உனக்கும் பிள்ளைக்குட்டி இல்லை தானே உனது வீட்டை அவளுக்கு எழுதிக்கொடேன்.”

அன்று மாலையே கணவர் என்னிடம் கேட்டார். “சுகன்யா! இந்த வீட்டை சுதாவுக்கு எழுதி கொடுத்தால் என்ன?”

“நீங்கள் சுய உணர்வுடன் தான் பேசுகிறீர்களா? எனக்கென்ன 35 வயது தானே ஆகிறது. இன்னும் பிள்ளை பிறக்காது என்பது என்ன நிச்சயம்” என்றேன் நான்.

“உனக்கு ஒருநாளும் பிள்ளை பிறக்காது”. என்று சாபமிடுவது போல் கூறிக்கொண்டே அவரின் தாயார் அல்விடத்துக்கு வந்தார். அப்பொழுது தான் அவர்களின் மனோ நிலையை என்னால் உணர முடிந்தது.

“இங்கே பாருங்கோ யார் செலவிலோ, யார் தயவிலோ நான் இந்த வீட்டைக் கட்டவில்லை. நான் கடன் எடுத்து எனது சுய சம்பாத்தியத்தில் தான் கட்டினேன். நான் உயிருடன் இருக்கும் வரை வேறு யார் பெயருக்கும் நான் இதனை மாற்றமாட்டேன். நான் இறந்தபின் இதனை என்னவேண்டுமானாலும் செய்யுங்கள். இப்போதே வேண்டும் என்றால் என்னைக் கொன்றுவிட்டு நீங்கள் எடுக்கலாம்.”

அவ்விடத்தில் நிற்க விருப்பமில்லாமல் நான் சென்றுவிட்டேன். சீ! இவர்கள் இத்தனை நயவஞ்சகர்களா? என் கணவருக்குச் சொந்த புத்தி என்பதே கிடையாதா?. ஆண்கள் எல்லாரும் கேள்விச் செவியர்கள் தானா? சொந்தமாக உழைக்க, சொந்தமாக தன் குடும்பத்தைக் காக்க திராணி அற்றவர்கள், ஆண் என்று வீம்பு பேசுவதில் மட்டும் குறைச்சல் இல்லை. பெண்கள் தான் பெண்களுக்கு எதிரிகள். போகட்டும் இந்த ஆண்கள் ஏன் பெண்களின் சேலை மூடிச்சில் கட்டுண்டு கிடக்கவேண்டும்? இவர்கள் சுயமாகச் சிந்தித்தால் சமுதாயத்தில் எத்தனை பிரச்சினைகளை மிக இலகுவாக தீர்த்துக்கொள்ளலாம். திருமணத்துக்கு முன் என்னிடம் நயமாகவும் மிக நாணயமாகவும் பேசிய கணவர், திருமணத்தின் பின் எத்தனை தடவை “நீ கொண்டு வந்த சீதனத்தில் அப்படிச் செய்தாயா? இப்படிச் செய்தாயா?” என்று எத்தனை தடவைகள் என்னை சுடுகணையால் துளைத்தெடுத்திருப்பார். நானே உழைத்து என் தேவைகளை நானாகவே பூர்த்தி செய்து கொள்ளும் எனக்கே இந்தக் கதியானால் சமுதாயத்தில் வாழும் மற்ற சாதாரண பெண்களின் நிலை எப்படியிருக்கும் என்று நான் பல தடவை சிந்தித்துப் பார்த்திருக்கின்றேன்.

எனக்குக் குழந்தை வேண்டுமென்ற ஆவல் இவருக்கும் இருந்ததில்லை. தன் சகோதரிகளின் பிள்ளைகளே போதும் என்ற நினைப்பு இவருக்கு, நான் பல தடவை வைத்தியரிடம் தொடர்பு கொண்டதன் பயனாக நல்லகாலம் வசந்த் பிறந்தான். என் மனம் அவனில் லயித்தது. அவனை நல்ல முறையில் வளர்ப்பதில், அவனுக்கு எதிர் காலம் பற்றி இலட்சிய வெறியை ஊட்டுவதில் என் பொழுது கழிந்தது. கணவரின் அன்பு இருந்த போதும் அவரால் மூண்ட கணலை என்னால் அணைக்கவே முடியவில்லை. அவர் என்னை அடையவேண்டும் என்பதற்காக என்னை வஞ்சித்து விட்டார். இல்லை, நானே அவரிடம் ஏமாந்துவிட்டேனா என்று கூட அடிக்கடி நினைத்துக்கொள்வேன். என் மகன் அப்படியொரு பணப் பிசாசாக மாறக் கூடாது என்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தேன். அதேவேளை எனக்கு நேர்ந்த கதி இன்னொரு பெண்ணுக்கும் நேர விடக்கூடாது என உறுதி கொண்டேன். என் மகன் இன்று படித்து டாக்டராகி விட்டான். இதுவரை அவனிடம் எந்தக் கெட்டகுணமும் இல்லை. அவன் தன்னுடன் படித்த பெண்ணைக் காதலித்துக் கைப்பிடிக்கக் கேட்கிறான். இதுவரை அவனது எந்த விருப்பத்தையும் நான் தடை செய்ததே இல்லை. முதன் முதலாக இந்த விடயத்தைத் தான் எதிர்கின்றேன். எம்மிடம் வீடு இருக்கின்றது. போதிய பணம் இருக்கின்றது, மற்றும் வசதிகளும் இருக்கின்றன. அவனை மணமகனாக ஆக்கப் பலர் போட்டி போடுகிறார்கள். ஆனால், அவன் விரும்பிய பொண்ணை மணந்தாற்றான் அவனின் எதிர் காலம் சிறக்கும் என்பது எனது நம்பிக்கை. ஆனால்..... “என்னை ஆசுவாசப்படுத்திக்கொண்டு நிறுத்துகிறேன்.

கருணா, என் கைவிரல்களை பிடித்து அழுத்துகிறாள். “ஆனால்..... என்ன சுகன்யா? இருவரும் காதலிப்பதை விரும்புகிறாய் ஒன்று சேர்வதையும் விரும்புகிறாய், பிறகு ஏன் தடை விதிக்கிறாய்”.

“அதுதான் சென்னேனே, பெண்ணின் பெயரில் ஒரு லட்சம் பணம் வங்கியில் போட வேண்டும். வேறு ஏதும் செய்ய வேண்டாம். கல்யாணவீட்டுச் செலவைக்கூட நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்”.

“சுகன்யா! ஏன் இந்தப் பிடிவாதம்”.

“இது பிடிவாதம் அல்ல, சுகவாதம்”.

“அதுதான் ஏன் என்று கேட்கிறேன்”.

“பெண் எதிர் காலத்தில் சந்தோசமாக வாழ”.

“அதுதான் எப்படி என்று கேட்கிறேன்”.

“என் மகனை நான் இலட்சியவாதியாகத் தான் வளர்த்திருக்கின்றேன். என்றாலும் என் கணவரைப் போல வாழ்வின் நடுவில் அவன் பணப் பிசாசாக மாறக் கூடாதல்லவா? மாறி அப்பெண்ணின் இதயத்தைக் குத்திக்குதறி ரணகளமாக்கக் கூடாதல்லவா? தந்தையின் குணம் மகனுக்கு வராதென்று என்ன நிச்சயம்?”

“சுகன்யா! பெண்கள் சீதனம் கொடுக்கும் வழக்கத்தை ஒழிக்க வேண்டும் என்று பிரசாரம் செய்த நீயா, இவ்வாறு சொல்கிறாய்”.

“இது சீதனம் அல்ல மணப்பெண்ணின் பெயரில் ஒரு வைப்பு நிதி. அப்படித் தான் ஆண்களும், ஆண்களைப் பெற்றவர்களும் சொல்கிறார்கள்”.

நான் விரக்தியுடன் சொல்கிறேன்.

“நீயும் அதனை ஆதரிக்கிறாயா?”

“நான் அதனை ஆதரிக்கவில்லை. ஆனால் எனது வாழ்வின் அனுபவம் புகட்டிய அறிவால் நான் பட்ட துன்பத்தை இன்னொரு பெண் அனுபவிக்கக்கூடாது என்று விரும்புகிறேன்”.

“நீ என்றைக்குமே வித்தியாசமானவள் தான் சுகன்யா! நீயும் ஒரு பெண் பாவம் அந்த ஏழைப் பெண்ணுக்கு என்னதான் வழி சொல்கிறாய்”.

நான் பெரிதாக நகைக்கின்றேன். அவளும் ஒரு பெண் நான் மறுக்கவில்லை. ஆனால் அவளும் இன்றைய பெண்களின் நிலை என்ன

என்பதைப் புரிய வேண்டாமா?. ஏறும்பு தேனை வெளியே இருந்து சுவைக்கும் பொழுது அது இனிப்பாகத்தான் இருக்கும். தேனுக்குள் ஏறும்பே விழுந்துவிட்டால்..... ஏறும்பின் கதியென்ன? ஆண்களும் அப்படித்தான், பெண் வெளியே இருக்கும் பொழுது தன் கைப்பிடிக்குள் அடங்காத போது ஆண்கள், பெண்களுக்கு இனிமை உணர்வை ஊட்டுகிறார்கள். கலியாண பந்தத்துள் மூழ்கிவிட்டபின் பெண்ணே, ஆணினால் வெளிப்படையாகவோ அன்றி அந்தரங்கமாகவோ தன்னை அழித்துக் கொள்ள வேண்டிய அவல நிலைக்கு உள்ளாகிறாள். இதனாற்றான் எந்தப் பெண்ணும் கலியாணத்துக்கு முன்பே தன்னை, தன் நிலையை, தன் எதிர்காலத்தைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நான் விரும்புகின்றேன். ஏன் என்றால் ஆண்கள் பெரும்பாலும் என்றைக்குமே தங்களைத் - தங்கள் வசதிகளைப் பற்றி சிந்திக்கிறார்களே தவிரப் பெண்களுக்கும் இதயம் இருக்கின்றது, அதில் உணர்ச்சிகளும் இருக்கின்றன என்பதனைச் சிந்தித்துப் பார்பதேயில்லை.

“முடிவாக நீ என்னதான் செய்யப் போகிறாய்?”

“கருணா! உன் கேள்விக்குக் காலம்தான் பதில் சொல்ல வேண்டும். அவர்களின் அன்பை நான் என்றைக்கும் பிரிக்கமாட்டேன். என் திருமண வாழ்வில் நான் சகல சௌபாக்கியவதியாக வெளிப்பார்வைக்கும் - தினமும் அணையாத தணலாக கனன்று கொண்டு இருக்கும் அக்கினி குண்டமாக அகத்திலும் அந்தரங்கத்திலும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை போதும். என் மகன் நல்லவன் தான். அவனுக்கும் அப்பாவின் குணம் வராது என்பது என்ன நிச்சயம்.....”

“நிச்சயமாக நான் அப்படி இருக்கமாட்டேன். அம்மா”.

மகனின் குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு நிமிர்கிறேன். தந்தையும், மகனும் நிற்கிறார்கள். கணவரின் கண்கள் கலங்கியிருக்கின்றன.

“சுகன்யா! என்னை மன்னித்து விடு, நான் செய்த தவறுகளை இன்று உணர்கிறேன். என்னை மன்னித்து விடு, அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக வசந்த விரும்பும் பெண்ணுக்கு நானே அவள் பெயரில் ஒரு லட்சம் போடுகிறேன். அவர்களின் திருமணத்திற்குச் சம்மதம் தானே”.

நான் மௌனித்து நிற்கிறேன். கருணா, சம்மதிக்குமாறு தலையசைக்கிறாள். பெண்ணே உன் நிலை மாறுமா?. என்னையே நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

என்ன தவறு செய்தேன்?.

எனக்குக் கதை எழுதத் தெரியாது. என்னுடைய வாழ்க்கையை யாரிடமாவது கூறி அதனை ஒரு கதையாக எழுதச் செய்ய வேண்டும். என்று ஒரு நப்பாசை இடையிடையே என்மனதில் அரும்புவிடும். இந்த எனது பைத்தியக்காரத் தனத்தை எண்ணி நானே எனக்குள் வெட்கத்துடன் சிரித்துக்கொள்வதும் உண்டு. இதனாலே என்னுடைய எண்ண அரும்பு இன்றுவரை மலராமலே போய்விட்டது. இந்த ஏமாற்றத்தால் என்னுடைய வாழ்க்கைக்குக் கைதேர்ந்த எழுத்தாளர் ஒருவர் எழுத்து வடிவில் உருவங் கொடுத்தால் எப்படியிருக்கும் என்று நானாகவே எண்ணிப் பார்க்கிறேன். எனக்கு எழுதும் ஆற்றலிருந்தால் இதுதான் நான் எழுதும் முதற் கதையாக இருக்கும். துரதிர்ஷ்டவசமாக அதுவே என் இறுதிக் கதையாகவும் அமைந்துவிடும்.

நான் என்ன தவறு செய்தேன்? அதுதான் எனக்கும் புரியவில்லை. உண்மையில் நான் தவறு செய்யவிருப்பது இனிமேற்றான். என்னுடைய இந்த உயிரை - கடவுள் எனக்கென்று தந்த இந்த அருமையான உடலினின்றும் - ஏன் உலகத்திலிருந்தும் பிரிக்கப்போகின்றேனே. அதுதான் நான் செய்யப்போகும் தவறு இதைத்தவிர என் மனமறிய - உள்மனமறிய நான் எந்தத் தவறும் செய்யவில்லை. ஆனால் அதோ அந்த உலகம் என்னைக் கொடிய குற்றவாளியைப்போல் நோக்குகின்றதே. அதன் கொடிய பார்வை என் இதயத்தையே எரிக்கிறதே. அது காறிஉமிழும் சத்தங்கூட நன்றாகக் கேட்கிறதே. இதோ இந்தப் பொன்னம்மா பார்வையாலே என்னைப் பொசுக்குகிறாள். பக்கவாட்டில் பரிமளத்தின் பார்வை ஏளனத்தை உமிழ்கிறது. முன்னாலே போகும் மூர்த்தியின் கண்கள் மூர்க்கத்தனமாகக் கனல் வீசுகின்றன. ஐயோ என்னைச் சுற்றி எரிபந்தங்கள் எரிவது போலல்லவா இருக்கிறது. ஆண்டவனே இந்த இரு கண்களினால்

என்னைச் சூழவுள்ள ஆயிரமாயிரம் எரிபந்தங்கள் கக்கும் கனல்களை என்னாற் தாங்க முடியவில்லையே. இவற்றைத் தாங்குகிற சக்தியை எனக்குத் தரமாட்டாயா? என்னைப் பற்றி மற்றவர்களைவிட எனக்கு நல்லாகத் தெரியும் யாரும் என்னைப் பற்றி எப்படி வேண்டுமானாலும் நினைக்கட்டும். நான் செய்யாததை அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுச் சகித்துத் தாங்கும் சக்தியைமட்டும் எனக்குத் தா . அது ஒன்றே எனக்குப் போதும்.

அதோ யாரோ வரும்காலடியோசை கேட்கிறதே. எனது குடிசையை மிகவும் அண்மிவிட்டார்கள். யாராயிருக்கலாம்? பட்டப்பகலில் என்வீட்டை நாடிவருந் துணிவந் தயவும் இவ்வூரில் யாருக்குமே கிடையாதே. யாராவது அயலூர்வாசிகளாக இருக்குமோ? யாராயிருந்தாலென்ன? எட்டிப் பார்க்கிறேன். நான் கைந்து பேர் கிட்ட வந்துவிட்டார்கள். என்னைக் கண்டதுதான் தாமதம் மறுபக்கம் முகத்தைத் திருப்பிச் செல்கிறார்கள்.

நான் அவ்வளவு பார்க்கக்கூடத் தகுதியில்லாதவளா? ஆண்டவனே, எனக்கேன் இந்த இழிநிலையைக் கொடுத்தாய்? ஐயோ அம்மா நீயிருந்திருந்தால் எனக்கு இந்தக் கதி நேர்ந்து இருக்குமா? நீ உயிருடன் இருந்தபொழுது என்னை யாவரும் "அழகி" என்று பார்ப்பதற்குக் கூட்டம் கூடுவார்களே, நான் பள்ளிக்கூடம் போகும் பொழுதும் வரும் பொழுதும் வாலிபர்களும் ஏன் பெண்களுக்கூட என்னை அசையாமல் நின்று பார்த்து ரசிப்பார்களே. பார்வையாலேயே விழுங்கி ருசிப்பார்களே, நீயும் ஓயாமல் எனக்குத் திருஷ்டி கழிப்பாயே. அம்மா, அன்றொரு நாள் நீ சொன்னது எனக்கு இன்னமும் ஞாபகமாக இருக்கிறது.

"அழகும், பணமும் பாதுகாப்பான இடத்தில் இருக்க வேண்டியவை அவை வெளியில் இருந்தால் என்றும் ஆபத்துதான்". நீ சொன்னது என்னைப் பொறுத்தவரை அப்படியே உண்மையாகி விட்டது. நீ போய்விட்ட பிறகு என்னுடைய அழகுக்கு ஒரு பாதுகாப்பான இடம் கிடைக்கவேயில்லை. அதனாற்றான் இந்த அவலநிலை எனக்கு ஏற்பட்டது. அழகு கெட்டுப் போவதற்கும் தீயவழியிற் செல்வதற்கும் பணந்தான் காரணம் என்கிறார்கள். அழகைப் பாதுகாப்பதற்கும் பணந்தானே வேண்டியிருக்கிறது. அந்தப் பணம் இல்லாததால் - பாதுகாப்பு இல்லாததால் நான் படும்பாடு.....!

அம்மா, என்னுடைய கவலைகளை - இதயப் பொருமல்களை - வெடிக்கும் நினைவுகளைச் சொல்லி அழுவதற்குக் கூட இவ்வலகில் எனக்கு யாருமே இல்லையம்மா. என்னுடைய ஏக்கங்களைப் பகிர்வதற்கு இங்கு எவருமே இல்லை. இன்றுவரை நீருற்றாகப் பெருக்கெடுக்கும் என் கண்ணீரைத் துடைக்க எந்தக் கையுமே முன்வரவில்லை, அம்மா. அதனாற்றான் உன்னை அழைக்கிறேன். உன்னிடமென்றாலும் என்கதையைக் கூறத் துடிக்கிறேன். அம்மா, நீ பெற்ற மகளின்

துன்பக்கதையை நீயென்றாலும் ஆவிவடிவில் வந்து கேட்கமாட்டாயா? ஒருவேளை நீயும் என்னை வெறுத்து விடுவாயோ? இல்லை. நிச்சயமாக இல்லை. நீ என்னை வெறுக்கவே மாட்டாய் நான் அறிய இந்த உலகில் என்மீது அன்பு வைத்திருந்த ஒரு உயிர் நீதானே. ஆதலால் என்னுடைய கதையை நீ நிச்சயம் கேட்பாய்.

சற்றுமுன்னர் இந்தக் குடிசையின் முன்னால் சிலர் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு சென்றதை நீ பார்த்திருக்கலாம். அவர்களது பாராமுகத்தைக் கண்டு நீயே அதிசயப்படலாம். உயிருடன் இருந்தபொழுது அவர்கள் எத்தனை தடவை இந்த வீட்டிற்கு வந்து சென்றிருந்தார்கள் "அப்பக்கார அன்னம்" என்றால் இந்த ஊரே உன்னைப்பற்றிக் கதைகதையாகக் கூறுமே. உன்னிடம் அப்பம் வாங்குவதற்குக் காலையிலும் மாலையிலும் கியூ வரிசையில் நிற்பார்களே. நீ கூடும் அப்பத்துக்கு அத்தனை கிராக்கி இருந்தது. அந்த ஊரில் "அன்னம் சுடாத அப்பம் என்ன அப்பமோ" என்று பாட்டுக்கூடப் பாடுவார்களே. ஊரில் உனக்கும், நீ கூடும் அப்பத்திற்கும் அத்தனைமதிப்பு இருந்தது. சிலவேளை நானும் அப்பக்கடைக்கு வருவேன். அப்போது சிலர் "அன்னத்தின் அப்பம்போலத்தான் மகனும் இருக்கிறா" என்று கேலி செய்வார்கள். அப்போது நீ என்னை அப்பக்கடைக்கு வரக்கூடாது குடிசைக்குள்ளேயே இரு என்று தூரத்துவாயே. மற்றவர்களின் கண் படக்கூடாது, என்பதாற்றானே என்னுடைய படிப்பையும் நிறுத்தி விட்டில் இருத்தினாய். ஒவ்வொரு நாளும் அப்பம் விற்பதாற் சேரும்பணத்தை எண்ணிப் பெட்டியிற் சேர்த்து வைத்தாயே.

உனக்கு அழகழகாக நகையெல்லாம் செய்துபோட்டு அடக்கமாக ஒருவன் கையிற் பிடித்துக் கொடுத்தபின் தான் எனக்கு நிம்மதி என்று அடிக்கடி கூறுவாயே. நீ எத்தனை மனக்கோட்டைகள் கட்டினாய். என்னுடைய பாலும் விதி நீ எண்ணியதைச் செய்து முடிக்காமலேயே போய்விட்டாய். ஆம், எந்த அப்பக் கடையைக் கொண்டு பணம் சேர்க்க முனைந்தாயோ, அந்த அப்பக்கடையின் நெருப்பே உன் நெஞ்சில் வலியை ஏற்படுத்தி உன்னைக் கொன்றுவிட்டது.

அன்றொருநாள் நெஞ்சை வலிக்குது என்று படுத்தாய் பூரண ஓய்வும் நல்ல உணவும் வேண்டுமென்றார் வைத்தியர். நீ சேர்த்து வைத்த பணத்தையெல்லாம் நீ வாழவேண்டுமெனச் செலவழித்தேன். ஆனால் நீ என்னை ஏமாற்றிவிட்டாய். என்னைத் தனியே விட்டுச் சென்றுவிட்டாய். இவ்வளவும் நீ அறிந்த கதைதான். இதற்குப் பின் நடந்ததுதான் உனக்குத் தெரியாதது. அதைத்தான் நான் கூறப்போகிறேன். போர்க்காலச் சூழலில் செல்பட்டு இறந்தவர்களின் பிள்ளைகளுக்கு ஐம்பதினாயிரம் ரூபாய் அரசாங்கம் வழங்கியது. உன் திடீர்மரணத்தால் என் கைப்பொருளும் செலவாயிற்றொழிய வேறு உதவி எதுவும் கிட்டவில்லை.

நீ இறந்துவிட்டபிறகு நான் ஏழையாய் - அதிலும் பெண்ணாய் இருந்துவிட்ட காரணத்தினால் யாரும் என்னை வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்று

ஆதரிக்க விரும்பவில்லை. என்னைக் கூட்டிச்சென்றால் தங்களுக்குப் பொறுப்பு வந்துவிடும் என்று பயந்தார்கள். நான் இளம்பெண், அதனால் தனித்திருக்கப் பயந்தேன். அதனால் எனக்கு ஒன்றுவிட்ட மாமியென்று சொல்வாயே அந்தப் பொன்னம்மா வீட்டிற்குச் சென்று “உங்களுக்கு வீட்டுவேலைகள் செய்து தருகின்றேன். எனக்கு ஒருநேர உணவும், படுப்பதற்குப் பாதுகாப்பான இடமும் தந்தாற் போதும் என்று இரந்தேன். அவர் முதலில் மறுத்தார். பின் சம்பளமின்றிக் கிடைத்த வேலைக்காரி என்று நினைத்தாரோ என்னவோ என்னை வைத்துக் கொள்ள ஒப்புக் கொண்டார்.

ஒருமாதமாக அங்கேயே தொழில் செய்து பிழைத்து வந்தேன். எப்படி முறிய முறிய வேலை செய்தாலும் அங்கு நன்மை கேட்க முடியாது. சம்பளமற்ற வேலைக்காரி என்று எண்ணியோ அல்லது கேட்பதற்கு யாருமில்லை என்ற துணியோ அந்த அம்மாள் இரவு பதினொன்று பன்னிரண்டு மணிவரை வேலை வாங்குவாள். விடியவும் நான்கு மணிக்கே எழும்பி விட வேண்டும். அலுப்பென்றோ நோய் நொடியென்றோ சிறிது நேரமும் ஓய்வெடுக்க முடியாது. எப்படியோ என் தலைவிதியை நொந்துகொண்டு ஒருமாதத்தை அவ்விடம் கழித்தேன். அதன்பின்தான் நடக்கக் கூடாதது நடந்தது.

பென்னம்மாவின் மூத்த மகன் மூர்த்தி விடுதலைக்கு வந்திருந்தார். நான் சமையலறைக்குள்ளேயே அடைந்து இருந்தாலும் அவரின் கழுக்குக் கண்கள் எப்படியோ என்னைக் கண்டுகொண்டன. கண்டிருக்க வேண்டுமென்பதைப் பின்தான் உணர்ந்தேன். அன்று மூர்த்தியின் பிறந்த நாளாம். ஏகதடல்புலாக விருந்தினர்கள் எல்லாரும் வந்து கொண்டாடினார்கள். அவர்கள் பாடு கொண்டாட்டம் என்பாடுதான் திண்டாட்டம் ஆக இருந்தது. விருந்து முடிய இரவு ஒருமணியாகிவிட்டது. அதன்பின் பாத்திரங்களைக் கழுவி வைத்துவிட்டுப் படுத்தேன். எனக்குப் படுப்பதற்கென்று வீட்டின் பின் விறாந்தையில் ஒரு இடம் ஒதுக்கித் தந்திருந்தார்கள். உடம்பெல்லாம் அடித்துப் போட்டது போன்ற நோவு. என்னை மீறி ஏற்பட்ட அசதியினால் ஆழ்ந்து தூங்கிவிட்டேன். யாரும் என்னை வெட்டிப் போட்டாலும் உணர்முடியாத அயர்வு. எவ்வளவு நேரம் இப்படித் தூங்கினேனோ தெரியாது யாரோ என்னை அணைப்பது போன்ற பிரமை. வெறும் பிரமை தானா? இது பிரமையாய் இருக்க முடியாதே. ஆ... என்று அலறுகிறேன். அதற்குமேல் கத்துவதற்கும் சக்தியற்ற நிலை முரட்டுக் கரமொன்று என்வாயைப் பொத்துகிறது. என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை ஊகிக்க முடியாதளவு சோர்வு. ஆனாலும் எதுவோ இழக்கக் கூடாத ஒன்றை இழந்துவிட்டது போன்ற உள்நுணர்வு. ‘தையுமோ பார்க்க முடியாதிருந்த காரிருள் என் வாழ்வையே அழிக்க வந்த பேரரசுகளாகத் தெரிகிறது. என்னிதயத்திற் தீ மூண்டெரிகிறது.

திடீரென்று ஒருமின்னல் அவன் முகம் தெரிகிறது. “மூர்த்தி நீயா?” என்மனம் அலறுகிறது. கைகள் முறுக்கேறுகின்றன. என்னையும் மீறியெழுந்த ஆவேசத்தில் இருகரங்களாலும் அவனது கழுத்தை அழுத்த நெரிக்கிறேன். ஒரு கணந்தான் அவனையும் உதறிவிட்டுத் திமிறிக் கொண்டெழுந்து கிணற்றை நோக்கி ஓடுகிறேன்.

“நான் ஏன் இனி இவ்வுலகில் வாழவேண்டும்?” மனத்தால் அழுது கொண்டே கிணத்துட் குதிக்கத் தாவுகிறேன். மூர்த்தி பிறகே ஓடிவந்து என் கையைப் பிடித்துத் தடுக்கிறார். “நீங்கள் பணக்கார வீட்டுப் பிள்ளையாக இருக்கலாம். நான் உங்களுக்கு என்ன பாவம் செய்தேன்? ஏன் இப்படி என்னைக் கெடுத்தீர்கள்? இனி இவ்வுலகில் நான் வாழவே தகுதியற்றவன். நான் சாகப்போகிறேன். விடுங்கள்” என்று கைகளைப் பறித்தபடி அலறுகிறேன்.

“நீ.....நீ..... சாகாதே நான் அம்மாவிடம் கேட்டு உன்னை எப்படியும் கலியாணம் செய்கிறேன். இது சத்தியம்”. என் தலையிலடித்துச் சத்தியம் செய்கிறார். சாவதா வாழ்வதா என்ற போராட்டத்திற் துடிக்கிறேன். அதற்குள் பொழுது விடிய ஆரம்பிக்கிறது. பொன்னம்மாள் எழுந்து வருகிறாள். நான் உள்ளே செல்கிறேன். மூர்த்தியின் செயல்களைக் கவனித்தேன். அவர் என்னிடம் பேசமுயன்றாரே யொழியத் தாயிடம் எதுவுமே கேட்கத் துணிவின்றி இருந்தார். எனக்கோ உயிரைவிட மேலான மானத்தைப் பற்றிய கவலை. ஒவ்வொரு வினாடியும் மூர்த்தியின் பதிலுக்காகக் காத்திருந்தேன். மூர்த்திதனிமையில் என்னுடன் கதைக்க முற்பட்டாரே தவிர தாயிடம் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. நான் பயந்தேன், பயந்தது போலவே ஒருநாள் நடந்துவிட்டது.

மூர்த்தி என்னுடன் ஒருநாள் கதைக்க வந்தார். அந்தப்பக்கம் வந்த பொன்னம்மா அதைக் கண்டுவிட்டாள். “அடியே எத்தனை நாளாக இந்த நாடகம் நடக்குது? என்று கேட்டபடியே என்னை வசைச் சொற்களால் அர்ச்சனை செய்யத் தொடங்கிவிட்டாள். “உங்கள் மகன்தான்.....” என்று இழுத்துக் கொண்டே மூர்த்தியைப் பார்த்தேன். அவர் இப்பொழுது என்றாலும் உண்மையைச் சொல்ல மாட்டாரா என்ற ஆதங்கம்.

“என்னடா மூர்த்தி. நீ ஏன்இங்கு வந்தாய்?” என்று மகனை அட்டினாள் தாய். “ஒன்றுமில்லையம்மா நீங்கள் இருக்கிறீர்களா, என்று பார்க்க வந்தேன்”. அவர் குனிந்தபடி சொற்களை விழுங்குகிறார். “சரி நீ போ சமையலறையில் உனக்கென்ன வேலை” மகனை அட்டியவள் தொடர்ந்து என்னைத் திட்டிகிறாள். மடியில் நெருப்பைக்கட்டி வைத்திருப்பவள் போலத் தூக்கமின்றிப் பல இரவுகளைக் கழிக்கிறேன். மாதம் மூன்று கழிகிறது. மூர்த்தியை நம்பி ஏமாந்ததுதான் மிச்சம்.

நான் செய்யாத தவறின் தண்டனை என்வயிற்றில் வளர்கிறது. அன்றே சாகாமற் போனேனே என்று மனதுள் குமுறுகிறேன். உண்மையை எத்தனை நாளைக்கு மறைப்பது. பொன்னம்மா எப்படியோ என்னிலையை உணர்ந்து என்னை வீட்டினின்றும் தூரத்திவிட முயன்றாள்.

“என்னை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கியது உங்கள் மகன்தான்” என்று துணிந்து கூறினேன். தாய் மகனைப் பார்த்தாள். மகன் தனக்கு ஒன்றும் தெரியாதென்று அடித்துக் கூறிவிட்டுத் தான் சத்தியம் செய்ததையும் மறந்து வெளியே சென்று விட்டார். “நீ கெட்டதுடன் என் மகனின் பெயரையும் கெடச் செய்கிறாயா?” என ஏசினாள் தாய். இந்த ஏழை சொல் அம்பலம் ஏறுமா? அதனால் நான் எதுவுமே கூறாது அன்றைக்கே இந்த மண்குடிசைக்கு வந்துவிட்டேன். ஊர் என்னைப் பலவாறு தூற்றுகிறது. என்னைக் காணவே வெறுக்கிறது. யாரைத் தூற்ற வேண்டுமோ அவனைத் தூற்றாது என்னைத் தூற்றுகிறது. நானும் என்னை வெறுக்கிறேன். என்னைப் படைத்த விதியை வெறுக்கிறேன். உலகையும் வெறுக்கிறேன்.

கற்பு என்பது ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் பொதுவானது தானே. ஆனால் நடைமுறையில் நடப்பது.....? ஆண்கள் கற்பை அழிக்க முயல்கிறார்கள். பெண்கள் கற்பைப் பாதுகாக்க முயல்கிறார்கள். பெண்ணிடம் கற்பை எதிர்பார்க்கும் ஆண்களே பெண்களின் கற்பை அழிக்கலாமா? பிழைகள் செய்பவர்கள் ஆண்கள் ஆனால்..... அழிவை அடைபவர்கள் பெண்களல்லவா! ஆண்டவனை உனக்கேள் இந்த அநீதி? ஏன் இந்த ஓர் வஞ்சகம்?

என்றைக்காவது ஒருநாள் என்னைப்பற்றிய உண்மையை உலகம் உணராது? மூர்த்தி தன் தவறை உணர்ந்து என்னை ஏற்கமாட்டாரா? என்ற நப்பாசையில் தூக்கமின்றி உயிர் வாழுகிறேன். நான் ஒன்றை நினைத்தேன். விதி ஒன்றை நினைத்தது. மூர்த்தி என்னை அதன்பின் ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. ஆனால் சுப்பையா வாத்தியார் வந்தார். மற்றவர்களின் பேச்சுக்களையும் பொருட்படுத்தாது அவர் எனக்குச் சிறு உதவிகளை செய்தது சிறிது ஆறுதலாக இருந்தது. என் தந்தைபோல் அவரை மதித்தேன். ஆனால், அவர்....., ஊருக்குப் பெரிய மனிதனைப்பற்றி நான் சொல்லப் போவதை நீகூட நம்பமாட்டாய்மா?

வழக்கம்போல் அன்றிரவும் கத்தியைத் துணைக்கு எடுத்து வைத்துக் கொண்டு நடந்ததை எண்ணி அழுது கொண்டிருந்தேன். ஆம், நான் இரவிற்கு தூங்குவதே இல்லை. யாரோ ஒருவர் என் குடிசையை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. ஒருவேளை மூர்த்தி தான் வருகிறாரோ என்று நினைப்பதற்கிடையில் “தங்கம், இன்னும் நீ தூங்கவில்லையா?” என்ற குரல் கேட்கிறது. “வாத்தியார் நீங்களா?” என்கிறேன். “என்னைத்தவிர வேறுயார் வருவார்கள்? நான் இருக்கும்போது நீ ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்.” என்று கூறியபடியே எனக்கு மிக அண்மையில்

வந்தமர்கிறார். “என்ன இருந்தாலும் நீங்கள் இந்த அகால வேளையில் இங்கே வந்திருக்க வேண்டாம்”. என்று நான் சாதாரணமாகவே கூறுகிறேன்.

“ஏன் வந்தால் என்ன? உன் அழகு என்னை அப்படி இழுத்து வந்துவிட்டதே”. என்று கூறியபடியே மேலும் கிட்டவர முனைகிறார். என்னுடைய செவிகளில் நாராசம் காச்சி விட்டதுபோற் துடிக்கிறேன். எல்லோரும் அயோக்கியர்கள் தானா? என்மனம் வினாவெழுப்புகிறது. “பளிர்” அவர் கன்னத்தில் ஆவேசத்தோடு அறைகிறேன். மறுகை கத்திப்பிடியை இறுக்க அழுத்துகின்றது. “தங்கம்” வாத்தியார் மயக்கத்திற் சிரித்தபடி நெருங்குகிறார். “என்னை நெருங்க முயன்றால் இதுதான் உங்களுக்குப் பதில் சொல்லும்”. கத்தியை அவர்முன் ஒங்குகிறேன். “ஆ” என்று அலறியபடியே அவர் பின்வாங்குகிறார். “நான் உனக்குச் செய்த உதவிக்கு நீ செய்யும் நன்மை இதுதானா? உறுமுகிறார்.

“வாத்தியார் நீங்கள் எனக்கு உதவி செய்திருக்கலாம். ஆனால் இத்தகைய பிரதிபலனை நீங்கள் எதிர்பார்த்ததாக எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் நான் உங்களின் உதவியை ஏற்றிருக்கவே மாட்டேன்”. எனக் கோபத்தோடு கூறுகிறேன். “உன்னுடைய கற்பின் திறத்தில் இப்படிக் கூறுகிறாயா? நீ பெரிய கற்புக்கரசி என்ற எண்ணமோ?” ஏளனத்தோடு அவர் கேட்கிறார். என்னிதயத்தை யாரோ ஈட்டி கொண்டு தாக்கியது போன்ற வேதனை. “என்னுடைய கற்பை நீங்கள் இகழலாம். ஆனால், என்னைப் பொறுத்தவரை நான் கற்புடையவள், என்றோ ஒருநாள் சந்தர்ப்பவசத்தால் நான் ஒருவனாற் கெடுக்கப்பட்டிருக்கலாம், அந்த ஒருவனைத் தவிர வேறு எவனும் என்னைக்கும் இந்த உடலைத் தீண்ட முடியாது. வேறெவனும் என்னைத் தீண்டாது – தீண்ட விடாது இருக்கும்வரை நான் கற்புடையவள்தானே. தெரிந்தோ, தெரியாமலோ நான் ஒருவனுக்கு மனைவியாக்கப்பட்டுவிட்டேன். அவன் என்னைக் கைவிட்டாலுங்கூட நான் என்றைக்கும் அவன் மனைவியாகக் கற்புள்ளவளாகத்தான் வாழுவேன்”.

என்னுடைய உறுதியான பதிலால் வாத்தியார் மிரண்டு சென்றுவிட்டார். என்னுடைய கற்பைக் காத்த கத்தியை அணைத்தபடி கண்ணீர் வடிக்கிறேன். எந்த உயிருமே எனக்குத் துணை செய்ய விரும்பாத இந்த உலகில் எனக்கு உறுதுணையாக இருந்த அந்தக் கத்தியிடம் – அந்தச்சுட்பொருளிடம் என் அன்பு மழையைப் பொழுகிறேன். அதனை அணைத்துத் தடவிக் கொடுத்து என் கன்னத்தில் அழுத்தி முத்தமிடுகிறேன். தவறு செய்தவர்களை – அல்லது தவறு சுமத்தப்பட்டவர்களை மன்னித்துவிடாது – அல்லது உயர்த்திவிடாது மேலும் தவறு செய்யத் தூண்டுகின்ற இந்த உலகை எண்ணி வெதும்புகிறேன். “அம்மா, உன்மகளுக்கு இப்படியொரு நிலை ஏற்படுமென்று நீ கனவுகூடக் கண்டிருப்பாயா? என்னுடைய தூக்கமற்ற இரவுகளில் இப்படி எத்தனையோ ஆண்கள் என்னை நாடிவந்தார்கள். எல்லாருக்கும் நீ விட்டுச் சென்ற கத்திதான் பதில் சொல்லி விரட்டி

விட்டது. அவர்களெல்லாம் பகலில் என்னைத் தூற்றுபவர்கள்தான். ஆனால்..... அவர்களைத் தூற்ற யாரிருக்கிறார்கள்?

உலகமே இப்படித்தான் பிழைசெய்யத் துணிந்தவர்கள் மற்றவர்களைத் துணிந்து தூற்றுகிறார்கள். பிழைசெய்யத் தயங்குபவர்கள் மற்றவர்களால் இழிவாகத் தூற்றப்படுகிறார்கள். இன்றிரவு கூடப் பரிமளத்தின் தம்பி என்னை நாடி வந்தான். இவன் மற்றவர்களை விடச் சிறிது விசித்திரமானவன். பிரதாபன் என்பது அவன் பெயராம். அவன் அண்மையில் ஒரு கதை வாசித்தானாம், அதில் என்போன்றவர்களைக் கதாசிரியன் புகழ்ந்திருக்கின்றானாம். எப்படியென்றால் என்போன்ற பெண்கள் - அதாவது பொது மகளிர் உலகில் இருப்பதாற்றானாம் மற்றப் பெண்களின் கற்புக் காப்பாற்றப்படுகின்றதாம். அதனால் அவனும் என்னைப் போற்றுகிறானாம். அந்தக் கயவனுக்கு நான் என் கற்பைக் காப்பாற்றுவதற்கு எத்தனை இரவுகள் விழித்திருக்கிறேன் என்று எங்கே தெரியப் போகிறது. எனது இதயத்தில் மூண்ட தீ கண்களில் தெறிக்கும்படியாக அவனை நோக்கிச் சீறுகிறேன்.

சீ, நீயும் ஒரு ஆண்பிள்ளையா உன்னைப் போன்ற ஆண் ஒவ்வொருவனும் யோக்கியனாகப் பணத்தையும், பொருளையும் சீதனத்தையும் நாடாது ஒழுங்காக ஒவ்வொரு பெண்ணை மணம் புரிந்தால் உலகிற் பெண்களின் கற்புநிலை காப்பாற்றப்படாதா? உன்னைப்போன்ற ஆண்களெல்லாம் வெறும் கோழைகள். உலகில் வாழ்வதற்கே லாயக்கில்லாதவர்கள். வெறும் பத்தாம் பசலிகள். ஒரேயொரு பெண்ணைக்கூட வாழவைக்கத் திராணியற்றவர்கள். அதனாற்றான் பொது மகளிரை நாடுகிறீர்கள். "பொது மகளிர்" என்று ஒரு பாலார் வாழ்வதற்கே உங்களைப் போன்ற ஆண்களின் கோழைத்தனந்தான் காரணம். உன்னைப் போன்ற ஆண்களுக்கு உணர்ச்சி இருக்கிற அளவுக்கு இதயம் இருப்பதில்லை. சற்றுமுன்பு நீ ஒரு பொதுமகள் "சுமைதாங்கியாய்" இருப்பதால் மற்றப் பெண்களின் கற்புக் காப்பாற்றப்படுகிறது என்று கூறினாயே. உண்மை அதுவல்ல ஒரு ஆண் யோக்கியனாக இருந்தால் உலகில் ஒன்பது பெண்களின் கற்புக் காப்பாற்றப்படும். இந்த உண்மையை உணராது வீணாகப் பிதற்றாதே. என்முன் ஒரு கணமும் நில்லாது போ. நீ நினைப்பது போலப் பொதுமகளல்ல நான். நின்றால் இந்தக் கத்திதான் உனக்குப் பதில் சொல்லும்." வெறிகொண்ட வேங்கையாகக் கத்தினேன். அவன் மிரண்டு சென்றுவிட்டான் ஆண்கள் என்னை இச்சையோடு பார்த்தனர். பெண்கள் அருவருப்போடு பார்த்தனர். யாருமே என்னைப் பெண்ணாகப் பார்க்கவில்லை.

"அம்மா, அன்றொருநாள் சொற்பொழிவாற்றிய பெரியார் கூறியது எனக்கு இன்றைக்கும் ஞாபகமாயிருக்கிறது. "பெண்கள் சமுதாயத்தின் மையத்தூண்கள். மத்தியஸ்தம்பங்கள் பெண் அல்லது பெண்மை என்ற மையத்தூணுக்கு கெடுதி ஏற்பட்டால் சமுதாயம் என்ற கட்டிடமே இடிந்து விழுந்து தரைமட்டம் ஆகிவிடும்.

அதனாற்றான் ஆதிகாலத்திலிருந்து பெண்களும், பெண்மையும் கற்பு என்ற பெயரில் மிகவும் பவித்திரமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன". என்றார். ஆனால் இன்று..... பெண்மையைப் பேணவேண்டிய ஆண்மையே பெண்மையை மறைவாக மேய்கிறது. மேய்ந்து கொண்டே பெண்மையைக் குறையும் கூறுகின்றது. வேலியை யாரும் குறை கூற மாட்டார்கள் என்ற துணிவில்.

நான் என் தலைவிதியை எண்ணிக் கதறிக் கதறிக் அழுகிறேன். எத்தனை நாளைக்கென்று இப்படி அழுவது? எத்தனை நாளைக்கென்று கண்விழிப்பது? எத்தனை பேரிடமென்று தப்புவது? எத்தனை இழிமொழிகளைக் கேட்டுச் சகிப்பது? என்னால் இவற்றை இனிச் சகிக்கவே முடியாது. இனி என்னால் வாழவே முடியாது. நான் ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்.

அம்மா, நீ என்னை அழைத்துவிடு. ஆம், நான் நல்ல முடிவுக்கே வந்து விட்டேன். என்ன? இல்லை என்கிறாயா? நான் இறப்பது தவறென்கிறாயா? இல்லையம்மா நான் வாழ்வதுதான் தவறு. ஏன் தெரியுமா? உண்மையாக ஒழுக்கத்தோடு வாழ விரும்புகின்ற ஒரு பெண்ணின் உணர்ச்சிக்கும், போராட்டத்திற்கும், வாழ்வுக்கும் மதிப்புக் கொடுக்கத் தெரியாத இந்த உலகத்தவர் தாம். எப்போதும் நல்லதையே செய்பவர்கள் போல எண்ணிக் கொண்டு இல்லை. எண்ணச் செய்து கொண்டு என்னைத் தூற்றுகிறார்களே அது ஏன்? நான் என்ன தவறு செய்தேன்? நான் இவ்வுலகிற் பெண்ணாகப் பிறந்ததைத் தவிர - அழகாய்ப் பிறந்ததைத் தவிர - ஏழையாய்ப் பிறந்ததைத் தவிர வேறென்ன தவறு செய்தேன்?

நீ சொல்லம்மா.

இவ்வுலகிற் பெண்ணாய் பிறந்தது தவறா?

அழகாய்ப் பிறந்தது தவறா?

ஏழையாய்ப் பிறந்தது தவறா?

ஒழுக்கமாய் வாழ விரும்பியது தவறா?

இவையெல்லாம் தவறென்றால் என்னை நீ பெற்றதும் தவறுதான். நான் வாழ்வதும் தவறுதான். எனம்மா நீ பேசவில்லை, நீ பேசமாட்டாய். எனக்குத் தெரியும் ஏனென்றால் நீயும் வழிவழிவந்த இந்த உலகிற் பிறந்து வாழ்ந்தவள் தானே. இந்த உலகம் கூறும் கருத்துக்கள் யாவும் உண்மையென்று நம்பியவள் தானே. இந்த உலகத்தோடு ஒத்துப்போனவள்தானே. உன்மேற் குற்றமில்லை. இது உலகத்தின் சாபக்கேடு. இந்த உலகில் நானும் வந்து பிறந்தேனே. இது என்னுடைய தலைவிதி.

செய்யக் கூடாத தவறுகளையெல்லாம் செய்துவிட்டு மன்னிப்பு என்ற ஒரே சொல்லில் அதனை மறைக்கப்பார்க்கிறார்களே. அவர்களை யெல்லாம் நல்லவர்களாக ஏற்றுக் கொள்ளுகிற இந்த உலகம் ஒரு தவறுமே செய்யாத - செய்யவிரும்பாத என்னைக் குற்றவாளியாகப் பழிசுமத்துகிறதே. இது நியாயமா? எனக்கு நீதி வழங்க இந்த உலகத்தில் யாருமே இல்வையா? வேண்டாம். இனி யாரும் எனக்கு நீதி வழங்க வேண்டாம். ஏனெனில் இந்த உலகில் எனக்கு நீதி வழங்கக்கூடிய தகுதி யாருக்குமில்லை. என்பதனை நானறிவேன். அம்மா, பட்டப்பகலிற் காணவே கிடைக்காத விட்டில்கள் எல்லாம் இரவில் ஒளிசிந்தும் விளக்கை அழகான தென்றெண்ணிச் சுற்றி வட்டமிடுகின்றனவே, அதேபோலத்தான் பகலில் என்னைப் பார்க்க வெறுக்கிறவர்கள், இரவில் என்னை நாடி வருகிறார்கள். ஆனால் இந்த ஒளி என்னிடமிருந்து சுவாலை வீசும்பெறும் நெருப்புச் சுடர் - அவர்களையெல்லாம் எரித்துப் பொசுக்கிவிடும் என்பதை அவர்கள் உணர்கிறார்கள் இல்லை. நான் உணர்த்தினாலும் அவர்கள் நம்ப மறுக்கிறார்கள். நெருப்பிலே வலிந்து முட்டியவர் அழிவது திண்ணம். ஆனாலும், உலகம் நெருப்பையே கொடியதாகப் பழிகூறுகிறது. இந்த ஒளி இருந்தாற்றானே விட்டில்கள் இதனை நாடிவரும். இந்த ஒளியை ஏந்தும் தீபத்தை அணைத்துவிட்டால்.....! அம்மா! நான் நித்திரை செய்து ஆறு மாதமாகிவிட்டது. ஆம் அந்தச் சம்பவம் என் தூக்கத்தில் நடைபெற்ற அன்றிலிருந்து..... இன்றுவரை நான் இரவில் தூங்கவேயில்லை. நீ மரக்கறி வெட்டுவதற்காக வைத்திருந்தாயே ஒரு கத்தி அதுதான் இன்று எனக்குள்ள ஒரே துணை. ஆற்றிவுள்ள மனிதர்கள் துணை செய்யாத இவ்வுலகில் அறிவேயற்ற சட்பொருள்தான் எனக்குத் துணையாயிருக்கிறது. அந்தத் துணையுடன்தான் நான் இன்றுவரை ஒவ்வொரு நாளையும் சிவராத்திரியாகக் கழித்து வருகின்றேன்.

இனிமேலும் என்னாற் தூங்காமல் இருக்க முடியாது. அதனாற்றான் நான் ஒரேயடியாக ஆழ்ந்த நித்திரையில் துயில் கொள்ள விரும்புகிறேன். அந்தச் சுகானந்தத்தை அனுபவிக்க விரும்புகிறேன். அதற்கும் துணை செய்யப் போவது இந்தக் கத்திதான். என்னுடைய இந்த ஆழ்ந்த நித்திரையால் இவ்வுலகில் உண்மையாக ஒழுக்கமாக - உறுதியாக வாழவிரும்பிய ஒருத்தியின் உண்மைக்கதை யாருக்குமே தெரியாமல் மறைந்துவிடப்போகிறது. அவளின் இறப்பை மையமாகக் கொண்டு எத்தனையோ கற்பனைக் கதைகள் உருவாகப் போகின்றன. ஆம் உண்மையை வாழவிடாத உலகம் கற்பனையை வாழவைக்க விரும்புகிறது. உண்மையை உணரத் தெரியாதவர்கள் கற்பனையை ரசிக்கத் துடிக்கிறார்கள். உண்மையை நம்ப மறுப்பவர்கள் கற்பனையை நம்பத் தயாராக இருக்கிறார்கள்.

என்போன்று இவ்வாறு எத்தனை பெண்கள் அவலப்படுகிறார்களோ? என்னைப் போன்ற தனித்த பெண்களுக்கு இந்தச் சமுதாயம் ஏன் ஒரு பொதுவான இல்லத்தை அமைத்துத் தரக்கூடாது. அப்படி ஒரு இல்லம் இருந்தால் இந்தக் குழந்தையையாவது காப்பாற்றலாமே. மாறாக என்னைக் கெடுத்தவனைப் பழிவாங்க

வேண்டும் என்று கொலைவெறி கொள்கிறதே, என்மனம். கொலைகாரி, என்ற பழியையும் நான் சுமக்கவா?

எப்படியாவது போகட்டும். உன்னிடமாவது என் உண்மை நிலையை எடுத்துக்கூற முடிந்ததே. அவ்வளவே போதும். என்னுடைய கதையை நீ உன் மனத்துள்ளேயே ஐரணித்துவிடு. ஆனாலும் அம்மா கடைசியாக உன்னை ஒன்று கேட்கிறேன். நான் என்ன தவறு செய்தேன்? ஏன் என்னை இந்த உலகம் தூற்றுக்கிறது? இப்படி அடிக்கடி என்னை நானே கேட்கின்ற அந்த நினைவே என்னைத் தவறு செய்யத் தூண்டிவிடும்போல் இருக்கிறது. அதனாற்றான் நான் இறக்கப் போகின்ற இந்தத் தவறைச் செய்யப் போகிறேன். ஆனால், நான் புடம் போட்ட தங்கந்தான் என்பதை யாரறிவார்கள்?

அம்மா, நீ என்றாலும் என் உண்மை நிலையை உணர்ந்து என்னை ஏற்றுக் கொள்வாயா? இன்னும் சிறிதுகாலம் பொறுத்திரு என்கிறாயா? நீ மட்டும் என்ன சொல்வது? நானே இன்னும் வாழத்தான் ஆசைப்படுகிறேன் அம்மா ஒவ்வொரு கணமும் வாழத்துடிக்கிறது என்மனம். ஆனால் ஒவ்வொரு கணமும் எனக்குச் சாவையே நினைப்பூட்டுகிறது இவ்வுலகம். நானும் ஒரு பெண் எனக்கும் ஒரு இதயம் இருக்கிறது. அந்த இதயமும் சாதாரண பெண்ணுக்குள்ள ஆசைகளால் நிறைந்திருக்கிறது என்பதை இவ்வுலகினர் ஏன் நம்புகிறார்களில்லை. நான் வாழத்துடிப்பதை ஆண்கள் மட்டுமா? பெண்களும் தானே புறக்கணிக்கிறார்கள். பிரதாபன் போன்றோர்கூட என்னைப் பெண்ணாக மதிக்கத் தயாராயில்லை. பொதுமகளாகப் போற்றுகிறார்களாம். இது நல்ல வேடிக்கைதான் அம்மா, உனது மகள் மானமிழந்து வாழ்வதை விரும்புகிறாயா? விரும்பமாட்டாய். ஆதலால் இதோ நான் உன்னிடம் வருகிறேன். நீயாவது என்னை ஏற்றுக்கொள்.

என்போன்ற அபலைப் பெண்களுக்கு இந்தச் சமுதாயம் என்ன செய்தது? பதினெட்டு வயதிற்குமேல் எந்தநிறுவனமும் பெண்ணிற்குப் பாதுகாப்பளிக்க மறுக்கின்றனவே. இந்தப் போர்க்காலச் சூழ்நிலையில் என்போன்ற எத்தனை பெண்கள் போராலும், செல்வீச்சாலும், பொம்மரடியாலும் உற்றார் பெற்றாரை இழந்து அனாதரவாய் நடுத்தெருவில் நிற்கிறார்கள். எனது இறப்பின் பின்பாவது பதினெட்டு வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்கும் பாதுகாப்பு வேண்டும் என்பதை உணர்ந்து பெண்கள் பாதுகாப்பு நிறுவனங்களை நிறுவுவார்களா? இன்றைய காலகட்டத்தில் அது எத்தனை முக்கியமானது. அப்படி ஒரு நிறுவனம் இருந்திருந்தால் நான்கூட இறப்பை நாடும் அவலம் ஏற்பட்டிருக்காதே. என் இறப்பாவது கதையாவது என்போன்ற பெண்களின் விமோசனத்திற்கு வழிகாட்டட்டும்.

திரென்று ஏற்பட்ட இராணுவச் சுற்றிவளைப்பில் இளவாலைக் கன்னியர் மடத்தில் நானும் சிறைப்பட்டேன். வேறு எந்த இடத்திலிருந்தும் எவருடனும் தொடர்பு ஏற்படச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. அது ஒருவகைச் சிறைதானே. எம்முடன் இருந்த தாய் தந்தையரற்ற சிறுவர்களைப் பராமரிப்பதிலும், பாதுகாப்பதிலுமே எம் வாழ்நாளைப் பயனுள்ளதாகக் கழித்தோம். அந்நேரம் என் வீட்டவர்க்கு என்ன நடந்திருக்குமோ என்று நான் சிந்திப்பதுண்டு. கன்னியாஸ்திரியானாலும் நானும் ஒரு பெண்தானே.

“வாருங்கோ சிஸ்டர்” குரல் கேட்டு நிமிர்கிறேன்.

இது யார் எனக்குத் தெரியாத பெண்ணாக இருக்கிறதே.

“வீட்டுக்காரர் ஒருவரும் இல்லையா? நீங்கள் தான் இப்போ இங்கே குடியிருக்கிறீர்களா?”

“என்ன சிஸ்டர், உங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாதா?”. அந்தப் பெண் என்னை வியப்புடன் பார்க்கிறாள்.

“என்னம்மா! நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“சிஸ்டர் நான் அடுத்த வீட்டில் இருப்பவள். இடம்பெயர்ந்து வந்து குடியிருக்கிறோம், நேற்று..... நேற்று..... இந்த வீட்டில் ஒரு சோகம். என் நண்பி புனிதா இறந்துவிட்டா”.

அவள் கண்கள் நீரைப் பொழிகின்றன.

“என்னம்மா நடந்தது?” நான் பதட்டத்துடன் கேட்கிறேன்.

“புனிதா நேற்று மருந்து குடித்துச் செத்துப்போனா”

“ஏன்! என்ன நடந்தது?”

“அவளை உயிராகக் காதலித்தேன் என்று சொன்ன ஒருவன் ஏமாற்றி விட்டான்”.

என் இதயம் படபடக்கிறது. நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போல மூச்சடைக்கிறது.

“அவன் ஏமாற்றினானா, இல்லை அவள்தான் ஏமாந்தாளா?”

“அவன் தான் ஏமாற்றி விட்டான். சீதனம் உள்ள பெண்ணைக் கண்டவுடன் அவன் காதல் போலியாயிற்று”.

அனர்த்தம்

“அதோ அந்த ஒழுங்கையால் திரும்புங்கோ”.

“இரண்டு புறமும் ஒழுங்கை போகிறதே”.

“வலப்புறம் திரும்புங்கோ. நேரே..... செல்லங்கள். இப்போ இடப்புறம், அதில் கடைசிவீடு. “அந்த வெள்ளை இரட்டை கேற் வீட்டிற்குமுன் நிறுத்துங்கோ”.

ஒட்டோ நின்றுவிட்டது.

“அம்மா நீங்கள் கொண்டுவந்த பொருட்கள் எல்லாம் சரியாக இருக்கோ பாருங்கோ”.

“ஒன்று, இரண்டு, மூன்று - சரி தம்பி காசு இந்தாருங்கோ”.

“வருகிறேன்ம்மா”.

“நன்றி தம்பி”.

மூன்று வருடங்களுக்குப் பின்பு நான் பிறந்து வளர்ந்த வீட்டை உற்று நோக்குகின்றேன். வாசல் கதவு திறந்திருக்கிறது. ஆள் அரவமே இல்லை. ஒரே நிசப்தம்.

“இந்த மூன்று வருடங்களுள் என்னென்ன மாற்றம் ஏற்பட்டதோ? பொம்பரடி, செல்லடி யாவற்றுக்கும் தப்பி யார் யார் உயிருடன் இருக்கிறார்களோ?”.

காலம் காலமாகப் பெண்ணே உன்நிலை இதுதானா? என்னையே நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“சிஸ்டர், அவளும், நானும் வைத்தியசாலையில் பயிற்சியாளர்களாக இருந்தோம். அந்நேரம் காந்தன் என்ற டாக்டருக்கும், அவளுக்கும் தொடர்பு ஏற்பட்டுக் காதலாய் மாறியது. அவள் காதலுக்கு உடன்படாதபோது அவர் எப்படியும் மணம்புரிவேன் என்று என் முன்னிலையில் சத்தியம்கூடச் செய்து கொடுத்தார். ஆனால் நேற்று பெற்றோருக்குப் பணிந்து எட்டு லட்சம் சீதனத்துக்காக வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொண்டார். அவமானம் தாங்காமல் அவள் மருந்து குடித்து விட்டாள். புனிதா! எத்தனை நல்லவள். அவள் வாழ்வு இப்படி முடிந்துவிட்டதே”.

அப்பெண் விக்கி விக்கி அழுகிறாள்.

“இதில் என்ன அவமானம் இருக்கிறது? ஏன் அவள் சாக வேண்டும்? காதல் தான் வாழ்க்கையா, காதல் வாழ்வின் ஒருபகுதி தானே?”.

“என்ன சிஸ்டர் நீங்கள் புரியாமல் பேசுகிறீர்கள். காதலில் ஒருவனால் ஏமாற்றப்பட்டது அவமானம் தானே! அந்த அவமானம் தாங்காமல்தான் செத்துப்போனாள்”.

“இதில் அவளுக்கென்ன அவமானம். நம்பவைத்து ஏமாற்றியவனுக்குத் தானே அவமானம். இவள் இன்னொருத்தனை ஏமாற்றவில்லையே”.

“இதெல்லாம் உங்களுக்குப் புரியாது சிஸ்டர், காதலைப்பற்றியும் அதனால் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களும், சோதனைகளும் வேதனைகளும் உங்களுக்கு என்ன தெரியும். நீங்கள் சிஸ்டர் தானே. அதுதான் இப்படி இதயம் இல்லாமல் கதைக்கிறீர்கள்”. அவள் முகத்தை திருப்பிக் கொள்கிறாள்.

அந்தச் சோகத்திலும் என்னுள் நான் நகைத்துக் கொள்கிறேன். எனக்கா காதலைப்பற்றித் தெரியாது? நானும் ஒரு காலத்தில் காதலன் என்று சொல்லிய ஒருத்தனால் ஏமாற்றப்பட்டவள் தானே. நல்லகாலம் அவனிடம் என்னை நான் இழக்கவில்லை. என் மனதில் வேறு எவனையும் நினைப்பதில்லை, என்ற வைராக்கியத்தை என்னால் மாற்றமுடியவில்லை. கேவலம்! என்னை ஏமாற்றிய ஒரு கயவனுக்காக நான் உயிரைவிடத் துணியவில்லை. வாழ்ந்து காட்டுவேன் எனத் துணிவுகொண்டேன். என்னை அன்போடு வளர்த்து உருவாக்கிய பெற்றோர், சகோதரர்கள் நான் வாழும் சமூகம் ஆகியவற்றிற்கு என்னாலான சேவைகளைச் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்பினேன். மேலும் படித்தேன். பட்டம் பெற்றேன்.

தந்தையின் மறைவால் தவித்துக்கொண்டிருந்த எந்தாயாருக்கும் இரண்டு தங்கைகட்கும், கடைக்குட்டித் தம்பிக்கும் வாழ்வில் உயர்வளிக்க என்னாலானமட்டும் உழைத்தேன். இந்நிலையில் நான் திருமணம் செய்ய வேண்டும் என்ற அம்மாவின் நச்சரிப்பும், வேறு எந்த ஆணையும் என்மனதில் நினைப்பதில்லை, என்ற எனது வைராக்கியமும் என்னைக் கன்னியாஸ்திரி மடத்தில் சேரவைத்தன. ஆண் என்று நினைத்தாலே என்னுள் ஒரு வெறுப்பு, அருவருப்பு, நயவஞ்சகர் என்ற நினைப்பு. என் தங்கைகளாவது காதல் வலையில் சிக்கி ஏமாறக்கூடாது என விரும்பினேன். ஆனால்..... விதியை யாரால் வெல்லமுடியும்?

நான் மூன்று வருடங்கள் அடைபட்டுக்கிடக்க நேரிடும் என்று நினைத்தேனா? தங்கையும் இந்தப் போர்களினதும், துன்பங்களினதும் மத்தியிலும் காதல் வசப்படுவாள் என்று நினைத்தேனா?

“யாரது?” உள்ளிருந்து ஒரு தீனமான குரல் கேட்கிறது. அம்மாவின் குரல்போல் கேட்கிறதே?

“யாரோ ஒரு சிஸ்டர் வந்திருக்கிறாங்க அம்மா” அந்தப் பெண் கூறியபடி உள்ளே செல்கிறாள். அவளுடன் சேர்ந்து நானும் செல்கிறேன்.

கிழித்துப் போட்ட நார்போல் அம்மா படுக்கையில் வெண்துணியால் போர்த்தபடி ஜீவனற்றுக் கிடக்கும் காட்சி என்ன அடிவயிற்றில் பிழிந்தெடுக்கின்றது.

“நேற்று மயக்கம் போட்ட அம்மா இன்று காலைதான் கண்விழித்தாள்”.

நான் கட்டிலை நெருங்குகிறேன், “ம்.....ம்..... இருபிள்ளைகளை ஒரே நேரத்தில் பறிகொடுத்துவிட்டு நான் இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறேனே”. அம்மா முனகிக் கொண்டே என்னை உற்றுப் பார்க்கிறாள்.

“யாரோ தெரிந்தவர் போல்.....” என்று இழுத்த அம்மா மீண்டும் என்னை உற்றுநோக்குகிறாள்”.

“ரூபா! நீயா!” அவள் கதறுகிறாள்.

“அம்மா நான்தான்” நானும் அவளைக் கட்டிப்பிடித்துக் கதறுகிறேன்.

“ரூபா! நான் இரண்டு பிள்ளைகளை ஒன்றாகப் பறிகொடுத்த பாவி”, அம்மா குலங்கிக் குலங்கி அழுகிறாள். நானும் அழுகிறேன். ஆனால் ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஏன் இரண்டு பிள்ளைகள் என்கிறாள்.

“என்னம்மா சொல்கிறீர்கள்? எனக்கு விளங்கவில்லை.”

“ரூபா! புனிதா மருந்து குடித்தது காலதாமதமாகித்தான் எங்களுக்குத் தெரியும். எனினும் தப்பமாட்டாளா என்ற நற்பாசையால் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றோம். பாடசாலையில் இருந்து திரும்பிய உன்தம்பி செய்திகேட்டு அவளின் தலையணைக்கடியில் இருந்த கடிதத்தைப் பார்த்திருக்கிறான். புனிதா என்றால் அவனுக்கு உயிர். உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குப் பறந்து வந்தான் அக்காவின் உயிர் பறந்துவிட்டது என்பதை அறிந்ததும் விக்கி விக்கி அழுதான்”

“அக்கா! நான்தான் உனக்குக் காதல்தூது போனேன். என்னிடந்தானே அவன் உனக்கு முதல் கடிதம் தந்தான் இன்று இப்படி ஏமாற்றி விட்டானே. ஒன்றில் அவன் சாகவேண்டும் அல்லது நான் சாகவேண்டும். அவனைக் கொன்று நான் கொலைகாரனாக விரும்பவில்லை” என்று ஆவேசமாகப் பேசியவன் வீடு வந்து திடீரென்று காற்சட்டைப் பையில் இருந்து எதையோ எடுத்து வாயில் ஊற்றிவிட்டுப் போத்தலை வீசி எறிந்தான் யாருமே எதிர்பாராமல் கணப்பொழுதில் இது நடந்துவிட்டது. அவனை உடனே அதிவிசேட கண்காணிப்புப் பிரிவுக்கு கொண்டு சென்றும் காப்பாற்ற முடியவில்லை”.

“அப்போ மயக்கம்போட்ட அம்மா சற்று முன் தான் கண்விழித்தான்”. அந்தப் பெண் வேதனையுடன் கூறினாள்.

“நான் பாவி, அதுதான் என்னுயிர் இன்னமும் போகவில்லை” அம்மா நெஞ்சு புடைக்கக் குழறி அழுகிறாள். நான் அவளின் நெஞ்சை இதமாக வருடிக் கொடுக்கிறேன்.

“எல்லாம் இறைவன் விட்ட வழி நடக்க வேண்டியவை அந்தந்த காலத்தில் நடந்தே தீரும், அம்மா” அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினாலும் என்மனம் வேகமாக அடிக்கிறது.

இந்தக் காலத்துப் பிள்ளைகளுக்கு எதிலுமே வேகந்தான். எதையுமே முன் பின் யோசிக்காமல் செய்துவிடுவார்கள். திடீர் முடிவெடுக்கிறார்கள். என்மனம் இப்படிச் சிந்தித்தாலும் என்னையறியாமல் கண்களில் நின்றும் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் நீர் சொரிகின்றது. நெஞ்சு படபடக்கின்றது. கால்கள் நிற்கமுடியாமல் சோர்ந்து தள்ளாடுகின்றன. என்நிலை உணர்ந்த பெண் கதிரை யொன்றில் என்னை அமரச்செய்கிறாள்.

“அம்மா! இப்போ இருவருட்களும் ஆஸ்பத்திரியில் தானா?”

“ஆமாம், போஸ் மோட்டம் முடியாமல் தரமாட்டார்களாம்”.

“அது சரி, ரூபா எழுதிவைத்த கடிதம் எங்கே”

“இதோ இருக்கிறது” அந்தப் பெண் தருகிறாள். நான் மடிப்பைவிரித்து வாசிக்கிறேன்.

“நான் கடிதத்தை யாருக்கு எழுதுவது என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எனக்கு ஆதரவளிக்க வேண்டிய தந்தையும் உயிருடன் இல்லை. அன்புகாட்ட வேண்டிய அம்மாவும் படுக்கையில். உழைத்து எமைக் காப்பாற்றிய அக்காவுக்கும் என்ன நடந்தது என்று தெரியாது. எனக்கு கீழே இருசகோதரர்கள் இந்நிலையில் நான் காதலித்திருக்கக் கூடாதுதான். காதல் என்ன சொல்லிக்கொண்டா வருகிறது? நானும் பெண்தானே. காந்தனின் பசப்பு வார்த்தைகளை கேட்டுக் காதலித்தேன். சீதனம் இல்லாத நான் காதலித்திருக்கக் கூடாது என்பது இன்றுதான் தெரிகின்றது. சீதன ஒழிப்புப் பற்றி பிரச்சாரம் செய்தார்களே. அதெல்லாம் வெறும் பொய்தானா? நம்மையே நாம் ஏமாற்றுகிறோமா? காந்தம் இரும்பைக் கவர்ந்தது போல் அவர் என்னைக் கவர்ந்தார். இன்று சீதனம் என்ற காந்தம் அவரைக் கவர்ந்து விட்டது. நீதான் என் உயிர், நீ இன்றி நான் இல்லை என்று அடித்துக் கூறியவருக்கு இன்று வேறு பெண்ணுடன் திருமணமாம். என் சமாதியில் அவர் வாழ்வு மலரட்டும். என்னால் வேதனை பொறுக்க முடியவில்லை. சாவதைத் தவிர வேறுவழி எனக்குத் தெரியவில்லை. என்கடைக்குட்டித் தம்பி பாவம், அவனையாராவது நன்கு படிப்பித்து விடவும். அவனாவது எதிர்காலத்தில் சீதனம் இல்லாமல் கலியாணம் செய்து வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும். அம்மா! என்னை மன்னித்துவிடு என்னோடு பழகிய அன்புள்ளங்களே உங்கள் வாழ்விலும் இத்தகைய தவறு நேராமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

வாழ்த்தெரியாத அபலை..... புனிதா” என்று கடிதம் முடிந்திருந்தது.

“உண்மையில் இவள் வாழ்த்தெரியாதவள்தான்” என்னையறியாமல் வாய் முணுமுணுக்கிறது.

“என்ன சிஸ்டர் சொல்கிறீர்கள்”

“இல்லையம்மா! இவள் வாழ்த்தெரியாதவள் என்றே நான் சொல்வேன். ஏன், இவள் இதனை வாழ்வில் சவாலாக ஏற்றிருக்கக் கூடாது. நானும் வாழ்ந்து காட்டுவேன் என்று வாழ்ந்திருக்கக் கூடாது. காலம் காலமாகப் பெண்கள் காதலிப்பதும், சீதனத்துக்காக ஆண்களால் ஏமாற்றப்படுவதும் வழக்கமாகி விட்டது.

இப்படியே ஏமாற்றப்படும் பெண்கள் எல்லாம் இறந்து போனால் நாளடைவில் பெண்களே இல்லாமல் போய் விடும்.”

“அதுதான் நல்லதம்மா, பெண்கள் இல்லாமல் ஆண்கள் அவதிப்பட்டும்”.

நான் அவளின் வேகத்தைப் பார்த்து சிரிக்கிறேன்.

“இது கோழைத்தனம் அம்மா. பெண் வாழப்பிறந்தவள் இப்படிக் கோழைத்தனமாக சாகப்பிறந்தவள் அல்ல. தான் செய்யாத தவறுக்கு அவள் ஏன் தண்டனை அனுபவிக்க வேண்டும். வேண்டுமானால் இந்தப் பெண்கள் எல்லாம் ஒன்றுகூடச் சீதனம் கொடுத்துக் கலியாணம் செய்வதில்லை என்று ஒரு சங்கத்தை உருவாக்கலாமே”.

“இது நடைமுறைச் சாத்தியமாகுமா?”

“ஏன் முடியாது? அதுவும் பெண்கள் நினைத்தால் எதுதான் செய்யமுடியாது?”

“இப்படி ஏமாற்றும் ஆண்களைக் கலியாணம் செய்யும் பெண்களுக்கும் சமூக ரீதியாக அல்லது சட்டப்படி தண்டனை வழங்க வேண்டும் அம்மா”. அவள் ஆவேசத்தோடு கூறுகிறாள். நான் பிரமித்துப்போய் நிற்கிறேன்.

“ஆகட்டும் முதலில் வா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் மரணவிசாரணை முடிந்து விட்டதா என்று பார்ப்போம்”.

“சிஸ்டர் ஏதோ வாகனச் சத்தம் கேட்கிறது. உடல்களைக் கொண்டு வருகிறார்கள் போல் இருக்கிறது”.

வாசற்புறம் நோக்குகிறோம், இரண்டு வாகனங்கள் வந்து நிற்கின்றன. திடுதிடுப்பென்று இராணுவ உடையில் பலர் உள்ளே விரைந்து வருகிறார்கள். எனக்கு இளவாலையில் இராணுவம் சுற்றிவளைத்த நாள் ஞாபகம் வருகிறது. ஆண்களா, பெண்களா, என்னால் அடையாளம் காண முடியவில்லை. அம்மா! என்று அழைத்துக் கொண்டு உள்ளே ஓடுகிறது ஒரு உருவம். அது யாராக இருக்கும் எண்ணிப்பார்த்தபடி நானும் கட்டில் அருகில் செல்கிறேன்.

“பூமா! வந்தவிட்டாயா?” அம்மா கட்டிக் கொண்டு அழுகிறாள்.

“பூமா! நீயா! என்குரல் கேட்டு திரும்பியவள் என்னை விறைப்போடு பார்த்து விட்டு.”

“அக்கா! நீங்களா?” என்று அலறுகிறாள். என்னை இறுக அணைத்தபடி விம்மி விம்மி அழுகிறாள்.

“நீ எப்போ இப்படி?” நான் அவளை வினாக்குறியிடும் பார்க்கிறேன்.

“இரண்டு வருடத்துக்கு மேலாகி விட்டதக்கா நீங்கள் அப்படிச் சேவை செய்யப் போய்விட்டீர்கள் நான் இப்படிப் போராடப் போய்விட்டேன். இரண்டும் நாட்டுக்காகத் தான்”.

“நான் திகைத்து நிற்கிறேன். எங்கள் குடும்பம் தான் இப்படி எல்லாம் திசைமாறி விட்டது! எது எப்போ எப்படி நடக்கும் என்று யாருக்குத் தெரியும். ஒருவேளை அப்பா உயிருடன் இருந்திருந்தால் இப்படி எல்லாம் நடந்திருக்காதோ.....”.

“அக்கா! இந்த அநியாயத்தை பார்த்தீர்களா? பெண்கள் என்றால் என்ன கிள்ளுக்கீரையா? புனிதாவின் இறப்புக்குக் காரணமானவனை நான் உயிருடன் விடமாட்டேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் என்மனம் ஆறாது. அடங்காது”.

“பூமா! பொறுமையாய் இரு, நீ இருக்கும் நிலையில் மிகவும் நிதானமாக நடக்க வேண்டும். யாவற்றிற்கும் காலம்தான் பதில் சொல்லும். அங்கேயும் காந்தன் ஏமாற்றுவதற்கு இரண்டு பெண்கள் காரணமாக இருந்திருக்கிறார்கள். ஒன்று அவன் தாய். மற்றது சீதனம் கொடுத்து அவனைக் கலியாணம் செய்யச் சம்மதித்த பெண்”.

“பெண்ணுக்குப் பெண்களே விரோதிகளா?”

“அதுதான் உண்மை”.

“அந்தப் பெடியனை படிப்பித்த செலவில் தாய்க்கு ஐந்து லட்சம் கடன் இருக்காம் பிள்ளை”. துக்கம் விசாரிக்க வந்த ஒருவர் கூறுகிறார். “அவர் காந்தனின் உறவினராய் இருக்குமோ?”

“ஐந்து வருடம் இருந்து உழைத்தால் அந்தக் கடனை கொடுக்கமுடியாதா? பெண்களைப்படிப்பிக்கும் பெற்றோர் தம் கடனைத்தீர்க்க இன்னொரு வீட்டையா எதிர்பார்க்கிறார்கள்?. கேவலம் தான் படித்த கடனைத்தானே தீர்க்க முடியாதவனுக்கு தானாகவே ஒரு பெண்ணைகூடக் காக்கத் திராணி அற்றவனுக்கெல்லாம் ஒரு கலியாணம் வேண்டுமா? இவங்கஎல்லாம் வெறும் பேடிப் பசங்கள்”. பூமா வாயில் வந்தபடி கத்துகிறாள்.

பூமா! பொறுமையாய் இரு. ஆஸ்பத்திரியால் எல்லாரும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்”. அவளுடன் வந்த தோழியர் அவளை அமைதிக்குக் கொண்டுவர முயல்கின்றனர்.

“யாவற்றிற்கும் கடவுள் தீர்ப்பொன்று என்றும் உண்டு. பூமா” நான் அவளை அமைதியாகப் பார்க்கிறேன்.

“கடவுள் தான் எம்மைப் பொறுத்தவரை கண்ணைமூடிவிட்டாரே இந்த நம்பிக்கையெல்லாம் அர்த்தமற்றது”. அவள் ஆசேவசத்தோடு சலித்துக் கொள்கிறாள்.

வாகனங்கள் வந்து நிற்கும் சத்தம், வீடுமுழுவதும் சவமென்னும் இரண்டு உடல்களும் நடுமண்டபத்தில் அருகருகே வைக்கப்பட்டு இருந்த காட்சி உயிரையே உருக்குகின்றது. ஊரே ஆழ்ந்த சோகத்தில் இருந்தது. மயான அமைதி என்பது இதுதானோ? இடையிடையே விசும்பல் ஒலிகள், என்னால் அழுவே முடியவில்லை. என்னிதயமே மரத்துவிட்டது.

சகல கிரிகைகளும் இயந்திர வேகத்தில் நடக்கின்றன. அம்மாவின் நிலையைப் பார்த்ததும் அவளும் மூன்றாவது உயிராய் இவர்களுடன் போய்விடுவாளோ என்று என்னுள் ஒரு அச்சம். அம்மா மீண்டும் மயங்கிவிட்டாள். அவளைத் தனியறையில் விட்டு விட்டு இறுதி ஊர்வலம் நகர்ந்தது. நானும் தொடர்ந்தேன்.

“ஆண்டவனே! செல்லுக்கும், பொம்மருக்கும் தப்பிய என் சகோதரர்கள் இப்படியா முடியவேண்டும்”. பெருமூச்சு எழுகிறது. இடையே ஒரு கரம் என்னைப் பிடித்து இழுக்கிறது.

“சிஸ்டர்” பதற்றத்துடன் அந்தப் பெண் அழைக்கிறாள்.

“காந்தனும் மனைவியும் திமருமணம் முடிந்து சென்ற கார் பாதையோரத்தில் புதைந்திருந்த செல்லில் மோதி வெடித்தது, உடல்கள் சிதறிவிட்டதாம்”.

“ஆண்டவனே, உன்செயல்கட்கு அர்த்தமில்லை. என்று பூமா சற்றுமுன் தான் சொன்னாள். அர்த்தமுள்ளது என்பதனை இந்த அனர்த்தம் உணர்த்திவிட்டது. இங்கும் அழிவு, அங்கும் அழிவு ஆண்டவனே, உன் சோதனைகட்கு எல்லை இல்லையா? இப்படி அழிவுகளையும், அனர்த்தங்களையும் ஏற்படுத்தித்தான் நீ பூபாரம் தீர்க்க வேண்டுமா? எல்லாமே உன் நியதிதானா?” எனக்குள்ளே ஒரு மௌனப் பிராத்தினை.

(1991)

நிஜத்தின் நிழல்

இன்று வெள்ளிக்கிழமை அதிலும் சித்திரா பெளர்ணமை. இந்துக்களின் புனிதநாள். அட்வகேற் இராமலிங்கம் பிள்ளை தனது மாளிகை போன்ற வீட்டில் தன்னந்தனியே இருந்து பத்திரிகை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அவரின் கண்கள் பத்திரிகையுடன் போராடுகின்றன. மனதில் எண்ணங்கள் அலை மோதுகின்றன. சலிப்புற்றவராய் எழுந்து யன்னல்வழியே வசந்த தேவனின் கருணையினாற் பூத்துக் கொழிக்கும் இயற்கையெழிலைப் பருகிக் கொண்டிருக்கிறார். தென்றல் இதமாக அவரை வருடிக் கொடுக்கிறது. பேச்சுத் துணைக்கு யாருமில்லையே என்ற ஏக்கப் பெருமூச்சு இடையிடையே அவரிதயத்தினின்றும் சீறிப்பாய்கிறது.

வாசற் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் அவரை இவ்வுலகிற்கு அழைத்து வருகிறது. மெதுவாக வந்து கதவைத் திறக்கிறார்.

“இராமலிங்கம் என்பவர்.....”

“ஆம் நானேதான்”

“உள்ளே வரலாமா?”

“வாருங்கள்” வந்தவள் ஒரு இளம் பெண்.

“அதோ அப்படி அமருங்கள்” சோபாவைக் காட்டியவர் “ஏதாவது கேஸ் விடயமா” என்று மெதுவாகப் பேச்சை ஆரம்பிக்கிறார். “ஏன் வேறு விடயமாக வரக்கூடாதோ?” வந்தவள் நகைக்கிறாள். “இல்லையில்லை. வழக்கமாக யாரும் அப்படித்தான் வருவார்கள். மற்ற நேரமெல்லாம் நான்தான் இந்தச் சாம்ராச்சியத்தின் மன்னன் குடிமகன் எல்லாம்.” தன்னுடைய ஹாஸ்யத்தைத் தானே ரசிப்பவர்போல் சிரிக்கிறார். “இரவும் பகலும் எனக்கு நானே துணை. என்னுடன் நானே கதைத்துக்

கொள்வேன். இப்படியும் வாழ்க்கையில் ஒரு காலம்.....” அவரின் குரலில் ஏக்கம் தொனிக்கிறது.

“எந்தங்கள் மனைவி?” புதியவள் வினவுகிறாள்.

“அவள் என்னை விட்டுப்போய் இருபத்தைந்து வருடமாகிறது”.

“எங்கே?”

“நிரந்தரமாகச் செல்ல வேண்டிய இடத்திற்குத்தான்”.

“தாங்கள் மறுமணம் செய்வது பற்றி.....”

“சிந்திக்கவில்லையா? என்றுதானே கேட்கிறாய்? எப்படியும்மா அது முடியும்? என் மனைவியின் இடத்தில் வேறொரு பெண்ணை நினைத்துப் பார்க்கவும் என்னால் முடியவில்லையே.” அவரின் கண்கள் கலங்குகின்றன. “என்னை நம்பி யாவரையும் வெறுத்து வந்தாள் அவள். எங்கள் இல்லறம் இனிமையாய்த்தான் போய்க் கொண்டிருந்தது. அது விதிக்குப் பொறுக்கவில்லை. அவள் பூத்துக் காய்த்துப் பூஞ்சோலையாகாது. ஒரு மலருடனேயே கருகிவிட்டாள். அவளுடன் வாழ்ந்த இனிய நினைவுகளின் நிழலிலேதான் நான் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன். வேதனை நிறைந்த வாழ்க்கைதான்”. குழந்தையை வளர்ப்பது உங்களுக்குச் சிரமமாய் இருந்திருக்குமே. வியப்புடன் கேட்கிறாள் அவள். “சிரமமாய்த்தான் இருந்தது. மறுமணம் செய்ய மறுத்ததால் உறவினரையும் பிரிந்து ஊரைவிட்டே இங்கு வந்துவிட்டேன். என் மனைவியுடன் நான் நடாத்திய இல்லறத்தின் அன்புச் சின்னமாகிய என் மகனைக் குறைவின்றி வளர்க்க விரும்பினேன். தெய்வாதீனமாக ஒரு பாட்டியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. அவள் தன் மகனின் குடும்பத்தை ஏதோவொரு விபத்திற் பறிகொடுத்துவிட்டுத் தனியே தவித்துக் கொண்டிருந்தாள். எனக்கு அவளின் துணை தேவையாயிருந்தது. அவளுக்கும் ஆறுதல் அளிக்க ஒரு குடும்பம் வேண்டியிருந்தது. நாமிருவரும் ஒருவருக்கு ஒருவர் துணையாகி இருவரினதும் கவலைகளை மறக்கப்பழகிக் கொண்டோம். மகனும் குறைவின்றி ஆளாகிவிட்டான்”.

“இப்போ உங்கள் பாட்டி.....?”

“இறந்துவிட்டாள்.”

“தங்கள் மகன்?”

“மேற்கே படிக்கச் சென்றுவிட்டான். பாட்டி இறந்ததாக அறிவித்தும் அவனிடமிருந்து பதிலில்லை.....?”

“இப்பொழுது நீங்கள் தனியாகவே.....”

“தனியாகவே வாழ்ந்து பார்ப்பதென்று இருந்தேன். மூன்று மாதங்கள் தனித்தும் வாழ்ந்து பார்த்துவிட்டேன். உடல் தளர்ச்சியற்ற இந்த வயோதிய நிலையிற் தனித்திருப்பது சிரமமாகத்தான் இருக்கிறது. என்னிடம் வேண்டியளவு பணம் இருக்கிறது. ஆனால்..... பணத்தினால் என்ன செய்ய முடியும்? வெளிப்பகட்டாக வாழ முடியும். அதனால் அமைதியான வாழ்வைப்பெற முடியுமா? அல்லது ஆறுதல்தான் கிட்டுமா?” சலிப்புடன் கூறி முடிக்கிறார்.

“அப்படியானால் நீங்கள் இனி என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?”

“இனி என்ன செய்வது?” மெதுவாக நகைக்கிறார். “அது எனக்கே தெரியாதது. தெரிந்திருந்தால் நான் இப்படி ஏன் தவிக்கப் போகிறேன். ஒருவேளை என்னைப் போன்ற மனநிலையிலுள்ள ஒருவர் எனக்குப் பேச்சுத்துணையாகக் கிடைத்தால்.....மீதியுள்ள நாட்களை அமைதியாகக் கழிக்கலாம் என நினைக்கிறேன்.” “எதனையோ யோசித்து விட்டுத் தொடர்கிறார். “அதனால் கடந்தகிழமை பத்திரிகை யொன்றில் என் நிலைமையைக் குறிப்பிட்டுக் கணவனையிழந்து தனித்திருக்கும் வயோதிபப் பெண் யாராவதிருந்தால் பேச்சுத்துணைக்காக மட்டும் மறுமணம் செய்துகொள்ள விரும்புவதாக விளம்பரம் செய்துள்ளேன்.”

சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவுகிறது. புதிதாக வந்த பெண்ணே மௌனத்தைக் கலைக்கிறாள். “இதுவரை காலமும் மறுமணம் செய்யவிரும்பாத நீங்கள் பேச்சுத் துணைக்க ஒரு ஆணையே துணைக்கொள்ளலாமே?” “நீ சொல்வதும் நியாயந்தான் நான் இதுபற்றி நன்கு சிந்தித்த பின்னே இம்முடிவிற்கு வந்தேன். இந்நிலையில் நான் படுக்கையிற் படுத்தால் ஒரு ஆணால் எனக்குச் சமைத்துப்போட முடியுமா? மேலும் நான் ஒரு ஆணையே துணைக் கொள்ளின் அவன் எனக்குப் பணிபுரியின் அவன் வேலைக்காரன் நிலையிலேயே கணிக்கப்படுவான். ஒரு பெண்ணைத் துணைக் கொண்டாலும் பலரும் பலவிதமாகக் கதைப்பார்கள். ஆனால் ஒரு பெண்ணை மறுமணம் செய்து கொண்டால் யாரும் ஏதும் கூற முடியாதுதானே”.

“நீங்கள் சொல்வது முற்றிலும் சரியானதே. நான் விரும்பியதும் அதையேதான்” அவளின் உதடுகள் மெதுவாக முணுமுணுக்கின்றன. “என்னம்மா சொல்கிறாய்?” இராமலிங்கம் அவளை வியப்போடு பார்க்கிறார்.

“இல்லை..... ஒன்றுமில்லை..... நான்..... வந்து.....”

“ஆமாம், நீ வந்தகாரணத்தைக் கேட்க மறந்துவிட்டேன். என் வாழ்க்கையைப் பற்றியே அலட்டிவிட்டேன்”.

“அப்படியொன்றுமில்லை. எனக்கு வேண்டிய விபரங்களைத்தான் நீங்கள் கூறினீர்கள்”.

“உனக்கு வேண்டிய விபரங்களா?”

“ஆமாம்”

“ஏன் எனக்கு நீ எவ்வகையிலாவது உறவினனா?”

“இதுவரை உறவில்லாவிட்டாலும் இனிமேல் உறவை ஏற்படுத்திக் கொள்ளலாந்தானே?”

“இனிமேலா? அது எப்படி முடியும்?”

“ஏன் முடியாது?”

“எனக்கு விளங்கவில்லையே?”

“விளங்கவைக்க வேண்டியது எனது கடமைதான். ஆனால்..... விடயத்தை எப்படி ஆரம்பிப்பது என்றுதான் யோசிக்கிறேன்”.

“எதுவென்றாலும் தயங்காமற் சொல். உன் பெயரென்ன? அதைக் கூடக் கேட்க மறந்துவிட்டேன்”.

“என் பெயர் துளசி”

“ஆ! அருமையான பெயர் தெய்வ சந்நிதியில் முதலிடம் பெறுவது துளசி. துளசியைப் போன்று நீயும் புனிதமானவள்தானா? என்னவோ நீ சொல்ல வந்ததைத் தயங்காமற் சொல்”.

“நான் பெண்ணாகப் பிறந்த ஒரே காரணத்தினாற் தயங்கவேண்டி இருக்கிறது பெரியவரே. என்றாலும் நானாகச் சொல்லியே ஆகவேண்டும்.....உங்கள் விளம்பரத்தை நானும் பார்வையிட்டேன். சொல்லப்போனால் எனக்கும் வாழ்க்கையில் ஒருதுணை வேண்டித்தான் இருக்கிறது. தற்போதைய நிலையில் நான் விரும்பும் துணைக்குரிய சகல அம்சங்களும் தங்களிடமிருக்கின்றன. அதனால்..... தங்களையே நான் துணையாகக் கொள்வதாக முடிவு செய்து விட்டேன்”. அவளின் முகத்தில் வைராக்கியம் பிரதிபலிக்கிறது.

“ஆ! உனக்கென்ன பைத்தியம் பிடித்து விட்டதா?”

விரக்தியோடு உடல் குலுங்க நகைத்த துளசி “ஒருவேளை நான் இந்த முடிவுக்கு வராமலிருந்திருந்தால் எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்து இருக்கலாம்” என்கிறாள்.

“துளசி நீயோ இளம்பெண். கன்னியாகவே இருப்பவள். பச்சை மரத்திற் படர வேண்டிய பூங்கொடி பட்டமரத்திற் படர விரும்பலாமா?”

“ஏன் விரும்பக் கூடாது? கொடி படர்வதற்கு ஒரு மரம் வேண்டும். அது பச்சை மரமாயிருந்தால் என்ன? பட்ட மரமாய் இருந்தால் என்ன?”

“துளசி நீ இம்முடிவை நாடியமைக்கு உன் வாழ்க்கையில் மிகவும் துன்பகரமான நிகழ்ச்சி ஏதோ நடந்திருக்க வேண்டும்”.

“நடந்திருக்கலாம்” அவள் வெறுப்போடு வானத்தை நிமிர்ந்து நோக்குகிறாள்.

“நீ வாழவேண்டியவள்”.

“நான் வாழ்ந்து முடித்துவிட்டேன். உடலாலல்ல. உள்ளத்தால் மானசீகமாக வாழ்ந்து முடித்துவிட்டேன்”.

“நான் துணைக்கு மட்டுமே ஒரு பெண்ணை விரும்புகின்றேன்”.

“என் நிலையும் அதுவேதான் வேறெதனையும் நான் நாடவில்லை”.

“இந்த இளவயதில் எப்படித் துளசி உன்னால் இந்த முடிவுக்கு வரமுடிந்தது?”

“நான் உனக்குத் துணையாகத் தகுதியுள்ளவன் என்று நம்புகிறாயா?”

“நிச்சயமாக”

“உலகம் என்னைத் தூற்றுமே”.

“தூற்றட்டுமே. நம் துன்பத்திற் பங்குபற்ற வராத உலகம் நம்மைப்பற்றி எதைக் கூறினாலென்ன?” விரக்தியுடன் நகைக்கிறாள்.

“மிகவும் அனுபவப்பட்டவள்போற் பேசுகிறாய்”.

“அனுபவம் ஏற்படுவதற்கு வயதெல்லை தேவையில்லை. உணரும் உள்ளம் இருந்தாற் போதும்”.

“துளசி நான் வாழ்ந்து முடித்த பெண்ணொருதிதியைத்தானே பேச்சுத் துணையாக வேண்டினேன்”.

“என்னைப் பொறுத்தவரை நான் வாழ்ந்து முடித்தவள்தான்”.

“முடியாது. என்னால் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியாது”.

“முடியாவிட்டால் விடுங்கள். நான் போய்விடுகிறேன். ஆனால் உங்களின் மறுப்பினால் உயிர்வாழ்விருந்த ஒரு பெண் மடியப் போகிறாள், என்பதை உணர்த்திவிட்டுச் செல்கிறேன். வணக்கம், வருகிறேன்.” இருக்கையினின்றும் எழுந்து விரைகிறாள் துளசி. “நில் துளசி. நில் போகாதே. நீ என்ன கூறினாய்? என்னால் உன் உயிரைக் காக்க முடியுமா?”

“நீங்கள் சம்மதித்தால் முடியும்”.

“எப்படி?”

“சந்தர்ப்பம் என்னுயிரைக் காலன் கையில் ஊசலாடச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. இறப்பதைவிட இது நல்லவழி என்று நினைத்தே இங்கு வந்தேன்”.

“துளசி, உயிரைவிடக்கூடிய அவ்வளவு அவலநிலையிலா நீ இருக்கிறாய்? உனக்கு நேர்ந்த கொடிய துன்பமென்ன சொல்”.

“சொல்கிறேன். என்நிலையைக் கேட்ட பின்னென்றாலும் நீங்கள் மனம் இளகலாம். இவ்வலகிற் பெண்ணாகப் பிறப்பதே பாவம். பெண்களாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவருமே இவ்வலகில் அபலைகள்தான்”. விக்கி விக்கி அழுகிறாள்.

“உணர்ச்சி வசப்படாமல் சொல்லம்மா”.

“எங்கேயிருந்து என்கதையை ஆரம்பிப்பதென்று புரியவில்லையே”.

“எங்கே உன் துன்பம் ஆரம்பித்ததோ அங்கேயிருந்து சொல்”.

“நான் பிறக்கும் பொழுதே துன்பத்துடன்தானே பிறந்தேன். பிறக்குமுன்பே தந்தையை இழந்தேன். பிறந்தபோதே தாயை இழந்தேன். எனக்கு எல்லாமாக இருந்தவர் அண்ணா ஒருவர்தான். அவ்வளவுடன் நான் திருப்பிப்பட்டிருக்க வேண்டும். அதற்குமேல் ஒரு உறவைக் கூட்டிக்கொள்ள விரும்பியதனாற்றான் இத்தனை துன்பமும் ஏற்பட்டது. ஐயோ, அந்த உறவை நானா ஏற்படுத்த முயன்றேன். இல்லையே” அழுகிறாள். “அண்ணாவின் நண்பர் அவர். இருவரும் ஒரே

கூட்டுத்தாபனத்தில் எஞ்சினியராகத் தொழில் புரிந்தனர். அடிக்கடி வீட்டிற்கு வந்து செல்வார். இதனால் அவருடன் நல்ல பழக்கம் ஏற்பட்டது. ஆனால் அப்போது எதுவும் நடக்கவில்லை. என்படிப்பு முடிந்ததும் எனக்கும் அதே கூட்டுத்தாபனத்திற் தொழில் கிடைத்தது. அதே வேளையில் அண்ணாவிற்கு அதே கூட்டுத்தாபனத்தின் கிளையொன்றிற்கு மாற்றலாயிற்று. அண்ணா தன் நண்பனிடமே என்னை அடிக்கடி வந்து கவனிக்கும் பொறுப்பை விட்டிருந்தார். நானும் நம்பிப் பழகினேன். அவரின் மனமோ வேறுதிசையிற் திரும்பியது. என்னிடமே தன்னுயிரை வைத்திருப்பதாகக் கூறினார். நான் அவருக்காக இரங்கினேன். ஆனால் இணங்க முடியவில்லை. இறுதியில் அண்ணாவின் சம்மதத்தைப் பெற்றதாகக் கூறினார். அதன் பின் என்மனதை அவர்பால் நடுவலிட்டேன். சிலமாதங்கள் இன்பமாய்க் கழிந்தன. அதன்பின்.....” நீண்ட பெருமூச்சு விடுகிறாள்.

“அதன்பின் என்ன நடந்தது,” பெரியவர் ஆவலுடன் கேட்கிறார்.

“என்தான் அவரின் மனம் அப்படி மாறியதோ நானறியேன். தன்னுடன் தனிமையிற் சில இடங்களுக்கு வரும்படி என்னை அழைத்தார். மணமாவதன் முன் தனியே செல்வது நல்லதல்ல. வேண்டுமானால் திருமணத்திற்கு உரிய ஏற்பாட்டைச் செய்யுங்கள் என்றேன். அதன் விளைவு..... என்னைச் சுத்தப்பட்டிக்காடு என்று ஏசினார். கோபித்தார், வெறுத்தார். அதுமட்டுமா செய்தார்.....” விம்மி விம்மி அழுகிறாள். “என்முன்னிலையிலேயே வேறு பெண்களுடன் குலாவித்திரிந்தார். அவர்களோடு காரிற் சுற்றினார். எனக்கோ..... இதயம் எரிந்தது. பூமி சுழன்றது. அனலிடைப் புழுவாய்த் துடிதுடித்தேன். என்றாலும் அவரைத் திருத்தலாமென்ற நற்பாசை. ஒருநாள் தனிமையில் அவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. “நீங்கள் இப்படி வழிதவறி நடக்கலாமா என்றேன். அதற்கு அவர் கூறியபதில்..... துளசியின் கண்களினின்றும் கண்ணீர் தாரைதாரையாக வழிகிறது. “என்னைப் பற்றிக் கேட்பதற்கு நீ யார்?” என்றார். “உங்களிடம் அன்பு வைத்தவள் உங்களால் நேசிக்கப்பட்ட உரிமையுடையவள்” என்றேன். அதற்கு அவர் கூறிய பதில்..... அதனைச் சொல்லவும் என் நாக்கூசுகின்றது.

“என்ன கூறினார் துளசி”.

“என்ன, நான் உன்னை நேசித்தேனா? நீ பகற்களவு காண்கிறாயா? ஒருவேளை நீயாகவே என்னை விரும்பியிருக்கலாம். அப்படியானால் நீ ஒரு கைக்கிளை நான் உன்னை என்மனதாற்கூட நினைத்ததே கிடையாது. வீணாக என்னைப் பின் தொடராதே போ” என்றார்.

“அடப்பாவி அத்தனை கல்நெஞ்சனா அவன்?” இராமலிங்கத்தின் கைகள் முறுக்கேறித் துடிக்கின்றன.

“மிகுதியையுங் கேளுங்கள். அளவிறந்த வேதனையினாலோ என்னவோ என்மனத்தைக் கல்லாக்கினேன். காதல் என்பது வாழ்க்கையின் ஒரு அம்சமே. அதற்காக உயிர்விடுவது மடமையென உணர்ந்தேன். மானசீகமாக என் மனங்கொண்டவரை நல்லொழுக்க சீலராய் கண்டேன். கற்பனையில் அவருடன் வாழ்ந்தேன். கற்பனை வாழ்விற்கு கண்ட இன்பத்தினாற் புற உலக துன்பங்களை மறக்கப் பழகினேன். அதனால் அண்ணாவிடமிருந்தும் என் வேதனைகளை மறைத்தேன். ஆனால்..... துன்பம் என்னைத் தொடர்ந்தது. அண்ணா என்னை மணம் செய்யும்படி கேட்டார். நான் மறுத்தேன் அதன்பின் அண்ணாவுக்கு உண்மைக் காரணம் தெரியவந்தது. தான் குறைவின்றி வளர்த்த தங்கை நிறைவின்றி வாழ்கிறாளே என்னும் துன்பக் குமுறலினால் அவரிதயம் ஒருநாள் திடீரென்று நின்றேவிட்டது. அதன்பின் நான் தனியாகிவிட்டேன் அவரும் எங்கோ மாற்றலாகிச் சென்றுவிட்டார்”. அடைமழை பெய்து ஓய்ந்ததுபோற் கதையை நிறுத்தினாள் துளசி.

“ஆம், விதி எத்தனை கொடியது. உனக்கு இத்தனை துன்பம் வந்திருக்க வேண்டாம்”. இராமலிங்கம் அங்கலாய்க்கிறார். “தொடர்ந்து சொல்லம்மா” என்கிறார்.

“தனிமையையும் ஓரளவு சகித்தி அதுவே என் வாழ்வின் இன்பநிலை என்று புதிய பாதையில் வாழத் தொடங்கினேன்.

“அங்கும் என் அமைதியைக் குலைக்க வந்தார்கள் சிலர். எல்லாவிதத் தகுதியுமுள்ளவர்கள் தான் அவர்கள். என்னை மணம் செய்ய முன் வந்தனர். நான் ஏற்கனவே ஒருவனுக்கு ஆட்பட்டுவிட்டேன். இந்தமலரை ஏற்கனவே என் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டேன். இம்மலரைத் தீண்டமுயன்று இதன் புனிதத்தன்மையை கெடுக்க முனையாதீர்கள்”. என்றேன். அவர்கள் அதனை நம்பவில்லை. சென்றகிழமை ஒருவர் என்னிடம் “நான் உன்னை மணம்புரியாமல் விடமாட்டேன். நீ கூறுவதுபோற் தெய்வமலராயின் எங்கேதெய்வமே வந்து என்னைத் தடுக்கட்டும் பார்ப்போம்”. என்று சபதம் செய்து விட்டுச்சென்றார். ஆனால்..... நான்.....என்னுயிருள்ளவரை வேறு ஒருவரைக் காணவனாக ஏற்கமாட்டேன்”. துளசியின் குரலில் அசைக்க முடியாத உறுதி. கண்கள் மின்னி ஒளி வீசுகின்றன.

“துளசி, உன் நிலையை என்னால் உணர முடிகிறதம்மா. நானும் என்மனைவியின் ஸ்தானத்தில் வேறொரு பெண்ணை ஏற்க மறுத்தவன்தான். ஆனால் நான் ஆண். நீயோ பெண். உனக்கும் ஒரு துணை வேண்டுந்தானே. துளசி உதட்டைச் சுழித்தபடி அவரை நோக்குகிறாள். துணை வேண்டுந்தான். பெண்ணாய்ப் பிறந்துவிட்ட காரணத்தால் இவ்வுலகில் வாழ்வதற்கு ஒருதுணை வேண்டும்தான். அவளின் இதயத்திற் கனத்த தீயின் சவாலை நெடுமுச்சாக

வெளியேறுகிறது. “அந்தத் துணைக்காகத்தானே உங்களை நாடி வந்திருக்கிறேன். உங்களின் விளம்பரத்தைப் பார்த்தபோது நான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைந்தேன் தெரியுமா?. என்மனதில் இன்னொருவர்களைவன் என்ற இடத்தைப் பெறுவதையோ, கணவன் என்ற உரிமையைப் பெறுவதற்கு உரிய மங்கல நாண் பூட்டுவதையோ நான் என் உயிருள்ளவரை அனுமதிக்க மாட்டேன். “உங்களுக்கு ஒரு மகள் இருந்தால் எப்படித் தங்களுக்குச் சேவை செய்வாளோ அத்தனைசேவைகளையும் நான் தங்களுக்குச் செய்வேன்”.

“இப்படி வாழப்போவதால் உனக்கு என்ன நன்மை ஏற்படப்போகிறது துளசி”.

“என்ன நன்மையா? என்னை நாடி வேறு ஆண்கள் இனி வரவே மாட்டாங்களே. அதைவிட வேறென்ன நன்மை வேண்டும்?”.

அவளையே அதிசயத்துடன் வைத்தகண் வாங்காமல் பார்க்கிறார் இராமலிங்கம். “விதி எப்படியெல்லாம் வளையாடுகிறது”. என்று கூறியபடியே பெருமூச்சு விடுகிறார்.

“துளசி நீ அவரை மீண்டு சந்திக்கவில்லையா?”

“சந்திக்கவில்லை. சந்திக்கவிரும்பவுமில்லை” விரக்தியுடன் எங்கோ பார்த்தபடி பதிலிறுக்கிறாள் துளசி.

“அவரின் பெயரை நீ சொல்லவில்லையே”

“பெயரா?..... மம்..... மோகன்”

“என்ன? மோகனா?” ஆச்சரியத்துடன் கேட்கிறார்.

“ஏன் உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“இல்லை..... வந்து..... கேள்விப்பட்ட பெயராக இருக்கிறது.அவர் தோற்றத்தில் எப்படி.....” முடிக்காமலே இழுக்கிறார்.

“சிவப்பாய் நல்ல உயரமாய், சுருள்கேசத்தோடு, வலது கன்னத்தில் ஒரு பெரிய மச்சத்தோடு.....” அவளும் முடிக்காமலே நிறுத்துகிறாள்.

“என்ன?”..... கேட்க வந்ததை அடக்கியவராய், “துளசி உன்னை ஒன்று கேட்கிறேன், ஒழியாமல் பதில் சொல்வாயா?”

“கேளுங்கள்”

“மோகன் எப்போதாவது ஒருநாள் திருந்திவந்து உன்னை மணக்க முன்வந்தால் நீ அவனை ஏற்பாய்தானே” ஆதூர்த்துடன் கேட்கிறார்.

“ஒருநாளும் ஏற்கமாட்டேன். ஆனால், அவர் நிச்சயம் திருந்துவார் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு”. நெட்டிமுறித்தாற் போல் பதில்கூறுகிறாள்.

“திருந்தினாலும் ஏன் ஏற்கமாட்டாய்?”

“ஏனா? தானாக வலிய வந்து என்மனதைக் கலைத்துவிட்டுப் பின் நான் உன்னை விரும்பவில்லை. நீதானே என்னை விரும்பினாய். வலியப் பின் தொடருகிறாய். நீ ஒரு கைக்கிளை என்றாரே.....ம்.....ம்..... கைக்கிளை அந்தச் சொல் இன்றும் என்னிதயத்தைக் கூரிய வாளாய் அறுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

“உண்மைதான்மா, அவன் அப்படிச் சொல்லியிருக்கக் கூடாதுதான். போகட்டும் நீ நாளைக்கே உன் பொருட்களுடன் இங்கே வந்துவிடு. தந்தையும் மகளுமாகவே வாழுவோம். வேறுயாரும் கேட்டால் நான் உன்னை மணந்ததாகக் கூறுகிறேன். உன் தொழிலையும் தொடர்ந்து பார்க்கலாம். “நன்றி பெரியவரே. என் இதயபூர்வமான நன்றி. எனக்கு இப்படி ஒரு துணைகிடைத்ததே போதும் அந்தத் தெய்வம் இந்த மலரைக் காக்க வழிசெய்துவிட்டது. நாளையே இவ்விடம் வருகிறேன்”. அன்றலர்ந்த தாமரையாகப் பொலிவுற்று அவள் வதனத்தில் மந்திகாசமாக மலர்ச்சி இழையோடுகிறது.

துளசி வெளிப்புறக் கதவை நோக்கிச் செல்கிறாள். இராமலிங்கம் துளசி போவதைப் பார்த்தபடியே கண்களை மூடுகிறார். அவருட்கள் ஆற்றாமையினால் மெல்ல முணுமுணுக்கின்றன. உன்னை மகனாகப் பெற்றேனே. நான் பாவியடா பாவி, எமது காதலின் சின்னமாகப் பிறந்த நீ இப்படி ஒரு பெண்ணுக்குத் துரோகம் செய்யலாமா? உன்னை மணம் புரியச் சொன்னேன் நீ மறுத்தாய், மேற்படிப்பு வேண்டுமென்றாய். உனக்கு மணம் தேவையில்லை. உன்னுடன் விளையாடப் பெண்கள் வேண்டும் அப்படித்தானே. சீ, எனக்கு இப்படியொரு மகனா? நீ மணம் செய்யாமல் இருப்பதும் நல்லதுதான். எப்படியும் உன்னை துளசியின் காலில் விழச் செய்யாமல் விடமாட்டேன். ஆனால் நீ திரும்பி வந்தால் தானே”. நீண்ட பெருமூச்சொன்று அவர் இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து வெளியேறுகிறது. எனினும் துளசியும், மோகனும் அருகருகே மாலை போட்டுக்கொண்டு நிற்கும் காட்சியை மனக்கண்ணில் நிறுத்திப் பார்க்கிறார்.

“பெரியவரே”

அருகே குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழிக்கிறார். “துளசி, நீயா, ஏன் திரும்பிவிட்டாய்”.

“உங்கள் வீட்டு வாசலில் காரிலிருந்து யாரோ இறங்குகிறார்கள். அதனால் உள்ளே வந்துவிட்டேன்”.

“நீ உள்ளே இரு நான் யாரென்று பார்த்துவிட்டு வருகிறேன்”. வாசலை நோக்கிப்போகிறார் பெரியவர். மேல்நாட்டு நாகரீகப்படி கறுப்பு உடையில் காரிலிருந்து இறங்குகிறது. ஒரு ஆணுருவம். தொடர்ந்து கதவு தட்டப்படுகிறது. இராமலிங்கம் வியப்புடன் கதவைத் திறக்கிறார். கறுப்புக்கண்ணாடியுடன் நெருங்கியவர் புன்சிரிப்புடன் “என்னைத் தெரியவில்லையா?” என்கிறார். “யார் மோகனா?” இராமலிங்கத்திற்கு அதிர்ச்சியே வந்துவிடும் போலிருக்கிறது. வியப்பு, திகைப்பு, கோபம், ஆச்சரியம், மகிழ்ச்சி ஆகிய எல்லா உணர்ச்சிகளும் அவரிதயத்தில் மாறிமாறிச் சுழல்கின்றன.

மகனை அணைக்கவும் மனமின்றி, வெறுக்கவும் திராணியற்று பார்த்தகண் பார்த்தபடியே நிற்கிறார் அவர்.

“அப்பா, பாட்டி இறந்ததற்கு கடிதம் போடவில்லை. என்று கோபமா? நான்தான் இங்கேயே வந்துவிட்டேனே.” தந்தையின் நிலையை உணர்ந்தவன்போற் கூறுகிறார் மைந்தன்.

“நீ வருவதாகக் கூட அறிவிக்கவில்லையே”.

“அறிவித்தாலும் உங்களுக்குத்தானே வீண் சிரமம். அதனால் அறிவியாமலே வந்துவிட்டேன்”.

“என்னவோ உன்செயல்கள் ஒன்றுமே எனக்குப் புரிவதாக இல்லை”. மகனின் கண்களை ஊடுருவிப் பார்க்கிறார் இராமலிங்கம்.

“எல்லாம் புரியும்படி சொல்கிறேன். சொல்லாவிட்டால் என்னை உள்ளே போக விடமாட்டீர்கள் போல இருக்கிறதே”.

“உள்ளே போகலாம் வா”. தந்தையின் மனம் அழுகிறது. இருவரும் உள்ளே செல்கிறார்கள். அங்கே அமர்ந்திருந்த துளசியின் பின்பக்கத்தைக் கண்டு திடுக்கிட்டு நிற்கிறான் மோகன்.

“அப்பா, உள்ளே வேறு யாராவது இருக்கிறார்களா?”

“வேறொருவருமில்லை. உன் சிற்றன்னைதான்” அர்த்த புஷ்டியுடன் அவன் முகத்தை நோக்குகிறார் இராமலிங்கம். தனக்கு நல்ல சந்தர்ப்பத்தைத் தந்த கடவுளை மனதுள் வாழ்த்துகிறார் அவர்.

“சிற்றன்னையா” அவன் வியப்புடன் கேட்கிறான்.

“ஆமாம். உனக்குச் சிற்றன்னையாகப் போகிறவள்தான்”.

“நீங்கள் சொல்வது பொய்யல்லவே?”

“நான் எதற்காகப் பொய் சொல்ல வேண்டும்?”

“அப்பா”

“மோகன்”

“இவ்வளவு காலமுமில்லாமல் நீங்கள் இப்போ இந்த முடிவுக்கு வந்த காரணம்”

“இவ்வளவு காலமும் இல்லாத தள்ளாமை இப்போதுதான் வந்திருக்கிறது, அதற்குத்தான் இப்போ துணைவேண்டியிருக்கு”

“வேறுவகையிற் துணை தேட முடியாதா?”

“தேட முயன்றேன், முடியவில்லை. உன்னை மணம் புரியச் சொன்னேன். நீ மறுத்துவிட்டு வெளிநாடு சென்றாய். கூட இருந்த பாட்டியும் இறந்துவிட்டாள். இப்போ எனக்குத் துணை?”

“துணையாம் துணை”. வெறுப்பை வார்த்தையில் உமிழ்கிறான் மோகன்.

“துணையென்று சொல்லிக் கொண்டு வாழவேண்டிய இளம்பெண் ஒருத்தியின் வாழ்வைப் பலியெடுக்கப் போகிறீர்கள்”. ஆத்திரத்துடன் குமுறுகிறான் மோகன்.

“மோகன்” தயவுடன் அழைக்கிறார் இராமலிங்கம்.

“அப்பா”

“இதோ என்னைப் பார்த்துச் சொல்..... வயோதிபர்கள் மட்டுந்தான் இளம் பெண்களின் வாழ்வைப் பலியிடுகிறார்களா?” ஒரு கணம் நிறுத்தி மகனின் கண்களை ஊடுருவுகிறார். “உன்னைப் போன்ற இளைஞர்கள் ஏன் நீ கூட ஒரு இளம் பெண்ணின் வாழ்வையாவது கெடுக்கவில்லை என்று உறுதி கூற முடியுமா?” ஆவேசத்துடன் கூறிமுடித்தவர் நமட்டுச் சிரிப்புடன் மகனையே கூர்ந்து நோக்குகிறார்.

மோகனின் உடல் பதறுகிறது. பூமி நிலைபெயர்வது போல் உணர்கிறான். பார்வைதானாகவே கவிழ்கிறது. மெய்விதிர் விதிர்க்கிறது. வியர்வையரும்புகள் முகமெங்கும் முத்துக்களைப் பரப்புகின்றன. எதிர்பாராமல் தாக்குண்ட மாளைய மிரண்டு பதில் சொல்லத் தெரியாது திணறித் தவிக்கிறான் அவன்.

மகனின் நிலையை ஊகித்தறிந்த இராமலிங்கம் நகைப்புடன் கூறுகிறார். “ஏன் தயங்குகிறாய்? நீ பதில் சொல்லமட்டாய் எனக்குத் தெரியும். அதற்குரிய காரணமும் எனக்குத் தெரியும்”. சற்று நிறுத்தி அவனின் இதயத்தையே ஊடுருபுவர் போற் பார்த்துவிட்டுத் தொடர்கிறார். “உன்போன்ற இளைஞனால் ஏமாற்றப் பட்டவள்தான் அவள். அவள் தன் உயிரைப் போக்காமற் காப்பாற்றவே நான் அவளை மணக்கச் சம்மதித்தேன்”. வியப்புடனும் பயத்துடனும் தந்தையை ஏறிட்டு நோக்குகிறான் மோகன். மீண்டும் கூனிக்குறுகினான். “மோகன் இப்பொழுதாவது வயோதிபர்கள் தான் இளம்பெண்களின் வாழ்க்கையைப் பலியிடுகிறார்கள் என்ற எண்ணத்தை மாற்றிக்கொள்கிறாயா? வா அவளை உனக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறேன்.” தந்தையை மெதுவாகப் பின்தொடர்கிறான் மோகன்.

“துளசி” இராமலிங்கத்தின் குரல் கேட்டுத் துளசி இருக்கையினின்றும் எழுகிறாள். எதிர்பாராமல் மோகனைக் கண்ட அவள்பார்வை அவன்முகத்திற்குத் திட்டு நிற்கிறது. அதில் எந்தவித உணர்ச்சிகளுமே புலப்படாத சலனமற்ற நிலை. உணர்ச்சிகளே மரத்துவிட்டது போன்ற வெறிச்சோடிய அவள் வதனத்தை நோக்கிய இராமலிங்கம் மகனின் முகத்தை நோக்குகிறார். துளசி என்ற பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே அதிர்ச்சியடைந்த மோகன் திகைப்பூண்டை மிதித்தவன் போற்றும்மாறுகிறான். அவளது முகம் பேயறைந்தவனின் முகம் போல் வெளிறியிருக்கிறது. முகத்தில் அசாதாரணமான சவக்களை படர்கிறது. பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது.

“நான் போய் வருகிறேன்” என்ற துளசியின் குரல் அமைதியைக் கிளித்தெறிகிறது. வாசலை நோக்கி விரைகிறாள் அவள்.

“துளசி” அதட்டுவதுபோல் அழைக்கிறார் இராமலிங்கம்.

“நீ குறிப்பிட்ட மோகன் இவர்தானேயம்மா?”

“ஆ.....வந்து என்னை ஒன்றும் கேட்காதீர்கள். நான் போய் வருகிறேன்.” தடுமாறிய துளசி விரைகிறாள்.

“துளசி நிலம்மா. நான் கேட்பதற்குப் பதில் சொல் இவனை உனக்கு முன்பே தெரியுந்தானே”.

“எங்கோ பார்த்த ஞாபகம்” எங்கோ பார்த்தபடி துளசி பதிலுரைக்கிறாள்.

இராமலிங்கத்தின் கவனம் மகனை நோக்கித் திரும்புகிறது. “மோகன், உனக்கு இவனைத் தெரியுந்தானே” மகனை உற்றுநோக்கியவர் “இவனை இக்கதிக்கு ஆளாக்கியவனையும் உனக்குத் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன். அவரின் அழுத்தமான குரலில் உஷ்ணம் வெளிப்படுகின்றது. கண்கள் கனத்து நிற்கின்றன. மோகனின் உதடுகள் துடிக்கின்றன. கண்கள் பனிக்கின்றன. வியர்வை ஆறாகப் பெருகுகின்றது. கால்கள் வலுவற்றுத் தள்ளாடுகின்றன. தந்தையின் முகம் காண நானுகிறான். ஏதோ ஒரு சக்தியினால் உந்தப்பட்டவனாய் தந்தையின் பாதங்களை நோக்கி விரைகிறான். அவர் கரங்களை இறுகத் தழுவிக்கொள்கிறான். “என்னை மன்னித்து விடுங்கள் அப்பா மன்னித்துவிடுங்கள். உங்களுக்கு மகனாக இருக்கத் தகுதியில்லாதவன் நான்.” “விம்மி விம்மி அழுகிறான். மகனின் தலையை ஆதரவுடன் தடவிக் கொடுக்கிறார் தந்தை. “நீ மன்னிப்புக் கேட்கவேண்டியது என்னிடமல்லடா அவளிடம் கைவிரலாற் காட்டுகிறார். துளசியின் பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவே கூசுகிறான் மோகன்.

“நான் போய் வருகிறேன் பெரியவரே. நான் உயிருடன் வாழ்வது இறைவனுக்கே விருப்பமில்லை போலும்” துளசி விரைகிறாள். “அம்மா துளசி” இராமலிங்கத்தின் குரல் சுவரில் மோதித் தெறிக்கிறது. “து.....ள.....சி”..... ஓடிச் சென்று அவளை வழி மறிக்கிறான் மோகன். அவளிரு நயனங்களும் அவளின் பாதங்களையே அடைக்கலம் புகுந்திருக்கின்றன.

“என்னை மன்னித்து விடு” அவன் விம்முகிறான்.

“நான் எதற்காக மன்னிக்க வேண்டும்” உணர்ச்சியற்றுக் கேட்கிறாள் துளசி.

“நான் முன்பு தவறு செய்தேன் அதனை மன்னித்துவிடு” யார் தவறு செய்தால் எனக்கென்ன?” விரக்தியோடு கூறுகிறாள். எந்தவறைத் திருத்த

வேண்டிய உரிமை உனக்கிருக்கிறது. அந்த உரிமையை நானே உனக்கு வழங்குகிறேன்”.

“அந்த உரிமை எனக்கு இருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. அந்த உரிமை எனக்கு என்றைக்கும் வேண்டியதில்லை.” “உரிமை உனக்குத் தேவையில்லையா?” அவன் குரல் தழுதழுக்கிறது.

“துளசி உரிமை வேண்டாம், இரக்கத்தினால் என்னை மன்னித்துவிடு”.

“நான் எதற்கு இரங்க வேண்டும்”.

“நான் உன்னை நேசிக்கிறேனே. அதற்காக இரங்கமாட்டாயா?”

“நான் யாரையும் நேசிக்கவில்லை?” வெறுப்பையுமிழுகிறாள் துளசி.

“என்னைப் பழிவாங்குகிறாயா?” அவன் குரல் திணறுகிறது. “நான் யாரையும் பழிவாங்க முனையவில்லை. ஆனால் நான் விரும்பாத யாரும் என்னை நேசிக்கவும் வேண்டாம். நேசித்தால் அது கைக்கிளையாகத்தான் இருக்க முடியும்”.

எங்கோ பார்த்தபடி கூறுகிறாள், துளசி. என்றோ ஒருநாள் இளமை வேகத்தால் நான் உனக்கெய்த சொல் அம்பை இன்று எனக்கே திருப்பி விடுகிறாய். ஆம் நான் எய்த அம்பை இன்று என் இதயத்திற் தைத்து விட்டது. போகட்டும் என்னை நீ மன்னிக்க மறுத்துவிட்டாய் நானே எனக்குத் தண்டனையளித்துக் கொள்கிறேன். அதற்குமுன் நான் சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டுப் போ. நான் உன்னைக் காதலித்தது உண்மை. உணர்ச்சி வசப்பட்டதும் உண்மை. அதனால் உன்னை உதறித்தள்ளியதும் உண்மை. நெறிகெட்டுத் தடுமாறியதும் உண்மை. ஆனால் மனிதன் தவறு செய்யும் இயல்புடையவன் என்பதனை நீ அறிவாய். தான் செய்த தவறை உணர்ந்தும் திருந்தாதவன் தான் மிருகம். ஆனால் நான் செய்த தவறை உணர்ந்து திருந்தி விட்டேன். காந்தியடிகள் ஒரு காலத்திற் தவறு செய்து திருந்தியவர்தான் அவர் செய்த தவறை மன்னித்தபடியாற்றான் உலகம் ஒரு மகானைப் பெற்றது. துளசி தவறை மட்டுமே தூக்கிப் பிடிப்பதல்ல வாழ்க்கை. தவறு செய்தவன் திருந்தி வரும்பொழுது அவன் தவறை மன்னித்து, மறந்து விடுவதுதான் மனிதத்தன்மை. நானும் ஒரு காலத்திற் தவறு செய்தவன்தான் மறுக்கவில்லை. அந்தக் காலம் கூறிந்து விட்டது. இப்பொழுது நான் திருந்தி வந்துள்ளேன். உண்மையில் நான்

அமெரிக்காவில் இருந்த பொழுதே என் தவறை உணர்ந்துவிட்டேன். என்னுடைய துளசிதான் உண்மையான துளசி போன்றவள் மணமுள்ளவள், குணமுள்ளவள், தெய்வத்துக்கே அர்ப்பணிக்கக் கூடிய புனிதம் வாய்ந்தவள். என்னுடன் குலாவித்திரிந்த பெண்களோ வெறும் குறோட்டன் போன்றவர்கள், மணமற்றவர்கள், குணமற்றவர்கள், வாழ்க்கைக்கு உதவாத பகட்டானவர்கள் தூர இருந்து பார்த்து ரசிப்பதற்கு மட்டுமே உரியவர்கள் என்ற உண்மையை உணர்ந்து விட்டேன்.”

“படிப்பு முடிந்ததும் உன்னை நாடிவரவிருந்தேன். ஆனால் இன்று நடந்தவை எனக்கு அதிர்ச்சிக்குமேல் அதிர்ச்சியளிக்கின்றன. என் தந்தை வேறு என்னைச் சுடு சரங்களாற் கொல்கிறார். நீயும் என்னை மன்னிக்க மறுத்துவிட்டாய் பாதகமில்லை. நீ போய்விடு.” ஏதோ ஒரு வேகத்தோடு வழியைவிட்டு விலகிய மோகன் அழுத்தமான சிரிப்போடுதான் காற்சட்டைப் பையிற் கையைவிட்டு எதனையோ எடுக்கிறான். துளசி செய்வதறியாது திகைத்து நிற்கிறாள். இராமலிங்கம் கண்வெட்டாமல் நடப்பவற்றைக் கவனிக்கிறார். கண்ணிமைக்கும் நேரம் மோகன் கையில் ஏதோ பளிச்சிடுகிறது. அவன் கை மார்பை நோக்கிப் பாய்கிறது. “மோகன்” ஒரே சமயத்தில் இராமலிங்கமும், துளசியும் அலறுகிறார்கள். துளசி ஒரே பாய்ச்சலிற் சென்று மோகனின் வலக்கரத்தைத் தன்னிருகைகளாலும் பிடித்திழுக்கிறாள். பாய்ந்த வேகத்தில் அவளின் உடல் மோகனின் மார்பில் புரண்டு எழுகிறது.

“நான் யாரோ தானே. நான் இறந்தால் உனக்கென்ன? என்னை விடு”.

மோகன் தன் கரத்தை வலிமையோடு இழுக்கிறான். “தடுப்பதற்கு எனக்கு உரிமை இருக்கிறது”. அவள் அழுத்தத்தோடு கூறுகிறாள். மோகன் அவளை உற்று நோக்குகிறான். அதே நேரத்திற் துளசியின் பார்வையும் நிமிர்கிறது. இருவர் பார்வைகளும் ஒரு கணம் கலக்கின்றன. நிலைத்து நிற்கின்றன. அவை எத்தனையோ வருடமாகக் கதைக்காத கதைகளையெல்லாம் மௌன மொழியிற் பரிமாறுகின்றன. நினைவுகள் இனிக்கின்றன. இதயங்கள் கலக்கின்றன. மறுகணம் அவன் கையிற் கத்தியைக் கண்டு பயந்தவளாய் அவன் மார்பிற் தன்முகத்தைப் புதைத்துக் கொள்கிறாள். ஒரு கரம் அவளை இறுக அணைக்கிறது. மறுகரம் அவளின் கரத்திலுள்ள கத்தியைப் பிடுங்குகிறது. இருவர் கரங்களின்றும் ஏற்பட்ட காயங்களிலிருந்து பெருக்கெடுத்து ஓடும் இரத்தம் ஒன்று கலந்து பாய்கிறது. அதனைக் கவனித்த இராமலிங்கம் அவர்களின் இதயங்களும் ஒன்று கலந்து சங்கமிப்பதை உணர்ந்து விலகிச் செல்கிறார்.

கோயிற்சிலையின் மார்பில் பொலிவுற்று விழங்கும் பூமாலையாகத் துளசி மோகனின் நெஞ்சை அலங்கரிக்கிறாள். அவளிதயத்தில் சிந்தனைப் பொறிகள் மிக, மிக வேகமாக மின்னி மறைகின்றன. அப்பொறிகளின் நிழலாகப் புதுமையான ஒரு உணர்வு ஒரு நினைவு அவளிதயமெங்கும் வியாபித்து பூரணத்துவம் பெறுகிறது. அந்நினைவின் நிஜத்தின் நிழலில் தன்னை மறந்து பரவசப்படுகிறாள்.

“தெய்வத்துக்கு ஒரு மலரையொரு முறைதான் அர்ப்பணிப்பது வழக்கம். நானும் என் மனக் கோயிலிற் பிரதிஷ்டை செய்த தெய்வத்திற்கு ஒரேயொரு முறைதான் என் இதயமலரை அர்ப்பணித்தேன். ஆனால் நான் தெய்வம் என்று பிரதிஷ்டை செய்தது வெறும் சிலையாகவே இருந்து விட்டதனால் தனக்கு முன்னால் அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருந்த மலரின் புனிதத்தன்மையும் அது தனக்கேயுரியதென்ற உரிமையையும் அதனால் உணர முடியாமற் போய்விட்டது. பாவம் சிலை என்ன செய்யும். சிலையைச் சொல்லி குற்றமில்லை. கோயிலிற் தெய்வச்சிலையை பிரதிஷ்டை செய்யும் பொழுது கும்பாபிஷேகம் செய்வார்களாம், மந்திரங்கள் செபிப்பார்களாம். அப்பொழுதுதான் அந்தச் சிலையில் தெய்வத்தன்மை குடிகொள்ளுமாம். நான் என் மனதில் தெய்வத்தைப் பிரதிஷ்டை செய்தேன். ஆனால் அபிஷேகம் செய்ய மறந்து விட்டேன். என் நினைவென்னும் கண்ணீரால், அபிஷேகம் செய்து நான் பிரதிஷ்டை செய்த சிலைக்கு மூர்த்தித்துவத்தை - தெய்வத்தன்மையை - ஏற்படுத்திவிட்டது. ஆம் என் தெய்வம், தெய்வத்தன்மையை அடைய இத்தனை காலம் ஆகிவிட்டது. ஆனாலும் தெய்வத்தன்மை பெற்றவுடனேயே என் தெய்வம் தன்சந்நிதியில் ஏற்கனவே அர்ப்பணிக்கப்பட்டிருந்த மலரின் தவத்தை உணர்ந்து அதனைத் தனக்கேயுரிய உடைமையாக்கிக் கொண்டது. மலரின் தவம் பலித்துவிட்டது. இவ்வளவு காலம் சென்றும் அந்த மலர் வாடவில்லை. ஏனெனில் தெய்வத்துக்கு ஒருமுறை அர்ப்பணிக்கப்பட்ட மலர் - துளசி - ஒருபோதும் கெட்டுப்போவதில்லை. அது தெய்வீகத்துடன் இணைந்து விடுவதனால் என்றும் தெய்வ மணம் கழிவது. துளசியும் தெய்வத்துக்கென அர்ப்பணிக்கப்பட்ட ஒன்றே. அதன் பவித்திரம் - புனிதத்தன்மை காலத்தாற் கெட்டுப் போவதில்லை.

உமா இத்தனை காலமும் எதை மறந்துவிட்டிருந்தாளோ அந்த விடயத்தையே இன்று நினைக்க வேண்டி வந்துவிட்டதே!

உமாவின் நினைவுச்சக்கரம் பின் நோக்கிச் சுழன்றது. அவளின் மனக்கண்ணின் முன் ஒரு ஆணின் நிழலுருவம்! அவ்வுருவம் நிச்சயமாக மாதவனுடையதல்ல. அப்படியானால் அவன் பெயர்? மோகன்! ஆமாம், அதுதான் அவன் பெயர்.

பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரின் ஒரேயொரு செல்வ மகளான உமா பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்று கொண்டிருந்த காலமது. அப்பொழுது அவளுடன் படித்துக் கொண்டிருந்தவன்தான் மோகன். அவளின் எடுப்பான தோற்றமும் ஏறுபோன்ற நடையும் அவளைக் கவர்ந்தன. உமாவின் நிமிர்ந்த நடையும் நேர்கொண்ட பார்வையும் அவனைக் கவர்ந்தன. இரண்டு பண்புள்ளங்களும் ஒருங்கே இணைந்தன. அவர்கட்கிடையே நட்பு வளர்பிறையென வளர்ந்தது.

உமாவுக்கு மோகனிடம் ஏற்பட்ட அன்பு நட்பாக மாறி, நாளடைவில்.....

காதலித்தாள்; காதலித்தான்; காதலித்தார்கள்.

இல்லாவிட்டால் மோகன் உமாவின் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வந்து உரையாடிச்செல்வானா? இல்லை, உமாவின் தந்தைதான் அவர்களின் செயலை அனுமதித்திருப்பாரா?

எவ்வளவுதான் மோகனிடம் அன்பிருந்தபோதிலும் உடலைப் பொறுத்தமட்டில் உமாநெருப்பாகவே அவனுடன் பழகினாள்.

பல்கலைக்கழகத்தில் படிப்பு முடிந்துவெளியேறிய மோகனிடமிருந்து எவ்வித கடிதமும் வராமலிருக்கவே உமா தவியாய்த் தவித்தாள். இறுதியில் ஒருநாள், அவளின் திருமண அழைப்பிதழ் அவள் பெயருக்கு வந்தது!

உமாவின் காதல் மாளிகை சுக்கு நூறாகியது. அவள் இதயம் வெடித்தே விட்டதா! இதயத்தை யாரோ அப்படியே தோண்டி எடுப்பது போன்ற தாங்க முடியாத வேதனை! தலையில் ஏதோ 'கிர்' என்று சுழல்வதுதான் அவளுக்குத் தெரிந்தது மறுகணம் மயக்கம் போட்டு விழுந்தாள். மீண்டும் சுயநினைவு வர வெகு நேரமாயிற்று. கண்விழித்த உடனேயே பழைய நினைவு வந்தது. தான் ஒரேயடியாய் மயக்கம் போட்டு விழுந்து இறந்துவிடக் கூடாதா என அங்கலாய்த்தாள்.

சித்தப்பிரமை பிடித்தவள் போல் ஒரு மூலையிற் போய் அமர்ந்தாள். கூன்பத்தை அழுதாவது தீர்க்கலாமென்றால் ஒரு சொட்டுக் கண்ணீர் கூட வெளிவர மறுத்துவிட்டது. ஆம், அவளுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் அவள் இவ்வுலகை,

தெய்வம் யாவும் உணர்ந்திடும் தெய்வம்

இரவு மூன்று மணி இருக்கும். நிலவு பால்போல் காய்ந்து கொண்டிருந்தது. முத்தைப்பழிக்கும் வெண் மணற்குன்றில் மாதவனும் அவன் இல்லத்துணைவி உமாவும் ஏதோ கற்பனையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். மாதவன் ஒரு ஆசிரியன். கவிஞனுங்கூட. பகல் முழுவதும் பாடசாலையிலும் சமூகத்தொண்டுகளிலும் நேரங்கழிவதால் அவனுக்கு இரவிலேயே உமாவுடன் உரையாடப்பொழுது கிடைக்கும். இரவிலுங்கூட அதிகநேரம் கற்பனையுலகிலும் கவிதை இயற்றலிலுமே கழியும். கணவன் கவிதை மழை பொழியத் துணைவி மகிழ்வோடு எழுதுவாள் சிலவேளை விடியும் வரை கூட இப்படி இருப்பார்கள். இன்றும் அப்படித்தான் இருவரும் நிலவை இரசித்த படியே கற்பனையுலகில் மூழ்கியிருந்தனர்.

உமாவின் குரல் மௌனத்தைக் கலைத்தது.

“இந்த நிலவை வைத்தே ஒரு கவிதை சொல்லுங்களேன்.” மாதவனின் வதனத்தில் மகிழ்ச்சி மின்னியது.

“உமா! இந்நிலா எப்படியிருக்கிறது தெரியுமா? இது உனது களங்கமற்ற இதயத்தையே எனக்கு நினைவு படுத்துகிறது.

அன்பு ததும்பக் கூறிய மாதவன் தொடர்ந்தான்.

“இந்நிலவையும் உன்னையும் வைத்தே ஒரு கவிதை இயற்றிவிடுகிறேன்.”

மாதவனின் வார்த்தைகள் அவள் வதனத்தில் மகிழ்ச்சியை ஏற்படுத்துவதற்குப் பதில்..... அவள் முகம் பேயறைந்ததுபோல் மாறியது. கணவன் தன்னைப் பார்த்துவிடக் கூடாதே என்று மெல்லத் திரும்பினாள்.

பெற்றோரை, ஊண், உறக்கத்தை, ஏன் எல்லாவற்றையுமே மறந்துவிட்டாள். பைத்தியக்காரிபோல் அழுவாள்; சிரிப்பாள்; மீண்டும் அழுவாள். தனக்குத்தானே ஏதோ கூறிக்கொள்வாள்.

அவள்நிலை பெற்றோருக்கு அதிர்ச்சியுடன் மிக்கவேதனையையுங் கொடுத்தது. தம்மால் முடிந்த மட்டும் அவளைத் தேற்ற முயன்றனர். முடியவில்லை. அவர்கள் எதனைக் கூறினாலும் அவள் பலத்துச்சிரிப்பாள். அப்பொழுது பெற்றோரின் மனம்படும்பாடு அப்பப்பா! கவலை அவர்களைக்கூட உருக்குலைத்துவிட்ட தென்றால் உமாவின் உடல்நிலை பற்றிப்பேசவேண்டுமா?

உமாவின் நிலை சரிப்பட ஒருவருடம் எடுத்தது. பெற்றோரும் சிறிது மகிழ்ந்தனர். உமா பழையபடி தன் அமைதியான கபாவத்தோடு புன்னகையையும் வலிந்தழைத்துக்கொண்டு வலம் வந்தாள். ஆனாலும் அவள் முகத்திற் சோகம் திரையிடத்தான் செய்தது. அவளைப்பார்ப்பவர்கள் அவள் மகிழ்வுடன் இருக்கிறாள் என்றுதான் எண்ணினர். ஆனால் அவள் உள்ளத்துடன் தனித்து நடத்தும் போராட்டம்! தனிமையில் எவருக்கும் தெரியாமல் வடிக்கும் இரத்தக்கண்ணீர்! கொந்தளிக்கும் உள்ளம்! குமுறியெழும் நினைவலைகள்! வெளியில் மற்றவர்கள் முன்னிலையில் அவள் மகிழ்பவள் போலச் சிரிக்கும் சிரிப்பு! அந்நேரம் தனியே உள்ளத்தை வாட்டும் நினைப்பு!

அவள் எதை அறவே மறந்துவிட வேண்டுமென்று எண்ணினாளோ அதுவே நினைவில் நின்றது. அந்த நினைவு வளரவுமில்லை; தேயவுமில்லை. அது அடி மனத்தில் உறங்கிக்கிடந்தது!

ஒரு நாள், பெற்றோர் வெளியே சென்றிருந்தார்கள். உமா தனியே இருந்தமையால் தன்னெண்ணப்படி கண்ணீர் வடித்தாள். இந்த வேதனைக்கு ஒரு எல்லையே இல்லையா? ஏன் இல்லை? இருக்கவே இருக்கிறதே; இறப்பு. ஆமாம், அதுதான் சிறந்த வழி. உமா ஒரு முடிவிற்கு வந்தவளாய்த் தங்கள் வீட்டுக்கிணற்றை நோக்கிச் சென்றாள். கிணற்றுப்படியில் அமர்ந்து ஒரு காலைத்தூக்கிக் கிணற்றின் உள்ளே வைத்துவிட்டாள். ஆனால், திடீரென்று எழுந்த ஒலி அவளைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

“உமா! நீ என்ன செய்யத் துணிந்தாய்? எல்லாம் நன்மைக்கே என்று எண்ணும் போது நீயா இப்படிக்கோழையானாய்? நீ ஏன் இறக்க வேண்டும்? காதலுக்காக வாழ்க்கையா! இல்லை, வாழ்க்கைக்காகக் காதலா? காதல் வாழ்க்கையின் ஒரு கூறுதான். அதற்காக முழு வாழ்வையுமே முடித்துக் கொள்வதைவிடக் கோழைத்தனம் எதுவுமேயில்லை. அதுதான் போகட்டும்.

உமா! நீ இறக்கத்தான் பிறந்தாயா? அப்படியானால் நீ பிறந்த பொழுதே இறந்திருக்கலாமே? நீ பிறந்ததற்கு - வாழ்ந்ததற்கு ஒரு நோக்கம் இருக்கவேண்டுமல்லவா? அந்த நோக்கம் என்ன? உன் கடமைகள் என்ன? எண்ணிப்பார். உன் மனச்சாட்சியைத் தட்டிக்கேள். நீ வணங்கும் தெய்வத்தை விழித்துக்கேள். அப்பொழுது நீ செய்யவேண்டிய கடமைகளை உணர்வாய். நீ வாழப்பிறந்தவள் உமா. நீ இவ்வுலகில் செய்யவேண்டியவை இன்னும் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அந்தக் கடமைகளில் நீ உன்னையே இழந்துவிட்டாயானால் துன்பத்தைப்பற்றிய நினைவே உனக்கு வராது. ஆமாம் இன்னொன்றில் தன்னையே தான் இழந்துவிட்ட ஒருவனை எந்தக்கவலையாலும் வெற்றி கொள்ளமுடியாது. எழு வீடு செல். நீ வாழ்ந்ததன் நோக்கத்தை நிறைவேற்று.”

உமாவின் இதயத்திலிருந்து எழுந்த இதய ஒலிதான் இது! அவள் வீடு சென்றாள். கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்காக வாழத் துணிந்தாள். பெற்றோரை மகிழ்விப்பதற்காகத் தன் உள்ளத்தைக்கொன்று மாதவனை மணந்தாள். முதலில் மணவாழ்வு கசந்தது. பின் அவன் அன்பில், பண்பில், பக்தியில் தன்னை இழந்தாள் தன்னை மறந்தாள். உலகை மறந்தாள். கவலையை மறந்தாள். கணவனின் காலடியில் கலக்கமின்றிக் களிப்புறுகிறாள்.

ஆனால், இன்று.... மாதவன் கூறிய வார்த்தைகள் அவள் அடிமனதைக் கிளறி விட்டதே!

நீங்கள் நினைப்பது போல் நான் களங்கமற்றவளல்ல என்று கூறவேண்டும் போல் அவளுக்கிருந்தது.

“உமா! இதோ கவிதை பிறந்துவிட்டது. நான் சொல்வதை எழுது.” மாதவனின் குரலில் மகிழ்வு தொனித்தது. உமா எழுத ஆயத்தமானாள். மாதவன் கூறினான்.

கோல மயிலின் நடை
சாலக் குயிலின் இசை
மாலை நிலவின் எழில்
தோற்றம்! அதில்
மன்னன் மனம் மகிழக்
கன்னம் நாணம் தவழப்
பெண்ணின் பெருமை
பொலி வதனம்!

“நீங்கள் கூறும் வார்த்தைக்கு நான் தகுதியற்றவள். தயவு செய்து என்னைப் பற்றிக் கவிதை செய்யாதீர்கள்.” உமா வேதனையுடன் வேண்டினாள்.

“ உமா நான் கவிதை சொல்லி முடிந்ததும் நீ சொல்ல வேண்டியதைச் சொல். இப்பொழுது நான் சொல்வதை எழுது. ”

உமா எழுதத் தொடங்கினாள் என்றும்

ஒருவன் தனை நினைந்து
ஒருவன் எனை மணந்து
ஒருமையுடன் இணையும்
இதயம்! - அங்கு
கள்ளம் களங்க மில்லா
உள்ளம் தனிலே ஒளி
வெள்ளம் என நிலவு
உதயம்!

“ கவிதை முழுவதையும் ஒருமுறை படித்துக்காட்டு உமா. ”

உமா படித்தாள், படித்து முடித்த அவளுக்கு அழகை பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது.

“ இனி நீ சொல்லவேண்டியதைச் சொல் உமா! ”

உமா சற்றுத்தயங்கினாள். ஆனாலும் கணவனுக்கு எதையும் மறைக்க அவள் விரும்ப வில்லை.

“ நீங்கள் நினைப்பது போல் நான் களங்கமற்றவளல்ல. நான் உங்களை மணப்பதற்கு முன்பே இன்னொருவரைக் காதலித்தவள். ”

கூறி முடித்த உமா தன் கணவன் முகத்தைக்கூர்ந்து நோக்கினாள். அவர் என்னை இன்னும் முன்போல் நேசிப்பாரா என்ற கேள்வி அவளைக் குடைந்தெடுத்தது.

மாதவன் மெல்ல நகைத்தான்.

“ நீ சொல்ல விரும்பியது இவ்வளவு தானா உமா ”

“ ஆமாம் ”

“ உன்னை மணம்புரிவதற்கு முன்பே எனக்கு இது தெரிந்த விடயந்தான். உன்னை நான் விரும்பியே மணம்புரிந்தேன். ” அமைதியாகக் கூறினான் மாதவன்.

“ உண்மையாகவா? ”

“ ஆமாம். ”

“ என்னைக் களங்கமற்றவள் என்று எண்ணுகிறீர்களா? ”

“ சந்தேகமில்லை ” - உறுதியாகக் கூறினான் மாதவன்.

“ நீ என் மனைவியானதன் பின் தவறு செய்திருந்தால் தானே நான் உன்னைக்களங்க முள்ளவள் என்று கூறமுடியும். பருவத்தின் முதற்படியில் பலருக்கும் சலனம் ஏற்படுவது இயற்கை. அது தவறாக இருந்தாற் கூட நீ வருந்தியதே அதற்குப் பிராயச் சித்தமாக முடிந்துவிடும். ஆனால் ஒருவரிடம் அன்பு கொள்வதில் தவறில்லையே! அடக்கமும், பண்பும் கொண்ட நீ அவனுடன் உள்ளத்தால் நெருங்கிப்பாயே ஒழிய உடலால் நெருங்கியிருக்க மாட்டாய் என்ற உறுதி எனக்கு அன்றும் இருந்தது. இன்றும் இருக்கிறது.

மாதவன் சற்று மௌனமானான்.

“ பாண்டவரை மணம்புரிவதற்கு முன்பே திரௌபதைகன்னனைக் காதலித்தாளாம். ஆனால் விதி அவளைக் கன்னனிடமிருந்து பிரித்துப் பாண்டவரையே மணக்கும் படி செய்தது. அதனால் அவளை எவரும் குறை கூற வில்லையே! அவளைக் கற்புக்கரசி என்றல்லவா காவியம் போற்றுகிறது. பாரதியார் தன் காவியத்தில் பாஞ்சாலியை ‘கிடைப்பருந் திரவியம்’ என்று பாடினார். எனக்கும் நீ கிடைப்பருந் திரவியந்தான் உமா! ”

மாதவனின் வார்த்தைகளில் அன்பு ததும்பியது.

உமாவிற்கு மெய்சிலிர்த்தது. மாதவனின் அன்பு வெள்ளத்தில் மூழ்கி ஒரு கணம் தன்னையே மறந்தாள்.

தங்கள் திருமணத்தின் முதலிரவு, தொடர்ந்து பல நாட்கள் மாதவன் தன்னுடன் நடந்து கொண்டமுறை அவள் கண்முன்னே மெல்லக் காட்சிதந்தது.

திருமணம் நடந்து அன்று, உமா தனியறையில் விடப்பட்டாள். பட்டுமெத்தை நெருஞ்சிமுள்ளாக அவளை வதைத்துக் கொண்டிருந்தது. எங்கே கணவன் வந்து விடுவானோ என்ற பயம். ஆம், அவன் வந்தேவிட்டான். அவன் நெருங்க நெருங்க அவள் உடல் நெருப்பாய் எரிந்துகொடிண்டிருந்தது. என்ன ஆச்சரியம்! அவள் எதிர்ப்பார்த்ததற்கு மாறாக மாதவன் சற்றுத் தள்ளியே அமர்ந்தான். இனி என்ன நடக்குமோ என்று அவள் இதயம் வேகமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால்,

மாதவன் எங்கோ தன் பார்வையைச் செலுத்தியபடி அமைதியாக அமர்ந்திருந்தான். அவன் முகத்தில் சாந்தமும் புன்னகையும் தவழ்ந்து விளையாடின. உள்ளத் தூய்மையை முகம்பிரதி பலித்தது.

“உமா! நீ இன்று அதிகம் களைத்திருப்பாய். உடல் சோர்வாய் இருந்தால் படுத்துக் கொள்.”

அமைதியாக அன்பு ததும்பக் கூறினான் மாதவன். அவன் அன்புக் குரல் அவளையே ஈர்த்துவிட்டது.

என் உடல் மட்டுமல்ல உள்ளமும் சோர்ந்து தான் கிடக்கிறது என்று தனக்குள் எண்ணிக்கொண்டாள்.

அவள் மௌனம் சாதிக்கவே அவன் தொடர்ந்தான்.

“நீ அதிகம் கடவுள் பக்தியுள்ளவள் என்று கேள்விப்பட்டேன். நீ எந்தத் தெய்வத்தை வழிபடுகிறாய்?”

உமாவுக்கு பேசுவதற்குக் கூச்சமாய் இருந்தது.

“சிவன்” எப்படியோ பதில் கூறியவள் “நீங்கள்?” என்ற கேள்வியையும் தொடுத்தாள்.

“நான் சக்தியை வழிபடுபவன். சிவமும், சக்தியும் பொருத்தமான தெய்வங்கள் தாம், உமா! நான் சக்தியை நினைத்து இயற்றிய கவிதை இது. இதனை ஒரு முறை பாடுகிறாயா?” என்று கேட்டுக்கொண்டே ஒருதாளை அவளிடம் நீட்டினான் மாதவன்.

அதனை மறுக்க முடியாதபடி ஏதோ தூண்டவே உமா பாடலைப் பாடினாள். பாடல் முடிந்ததும் அவளைப் படுத்துறங்கும்படி கூறிவிட்டு மாதவன் துயின்றான்.

மாதவனின் செய்கை உமாவை வியப்புக்கடலுள் ஆழ்த்தியது.

நாட்கள் பல கழிந்தன. உமாவின் விருப்பத்திற்கு மாறாக மாதவன் நடந்ததேயில்லை. மாதவனும் தன்னைப் போற் பிரிவுத்துன்பத்துள் ஆழ்ந்து கிடக்கிறானோ என்று கூட உமாவுக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது. இல்லாவிட்டால் திருமணமாகி இத்தனை நாளான பின்பும் ஒரு ஆடவன் மனைவியின் கையைக் கூடத்தொடாமல் இருப்பானா? ஆனால் மாதவனின் ஒளியுள்ள வதனம் அவனின் உள்ளத் தூய்மையைத்துலக்கியது.

உமா முதலில் மாதவனைச்சற்று அலட்சியப்படுத்தினாள். திடீரென்று இன்னொருவனுக்குத் தன்னுள்ளத்தில் அவளால் இடம் கொடுக்கமுடியவில்லை. உமா அவனை எவ்வளவு அலட்சியப்படுத்திய போதிலும் மாதவன் சாந்தி தவழும் வதனத்துடன் அன்பு ததும்ப ஆதரவாக அவளுக்குக் கூறும் வார்த்தைகள்! அவன்

கேட்காமலே அவள் தேவைகளை அறிந்து பூர்த்தி செய்தமை. மாதவனின் ஒவ்வொரு செய்கையும் உமாவின் இதயத்தை ஈர்த்தெடுத்தன. உமாவின் மனச்சாட்சியே அவளை இடித்துரைத்துத் தவறை உணர்த்தியது.

“உமா! நீ செய்வது சரிதானா? சற்றுச் சிந்தித்துப்பார். மோகன் உன் கணவனானால் எப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்வேனென்று கற்பனை செய்தாய்? கணவனைத் தெய்வமாகப் போற்ற வேண்டும்; வணங்க வேண்டும். மனைவிக்குரிய சகலநற்குணங்களுடனும் நீ விளங்க வேண்டும் என்று உனக்குள் உறுதி செய்து கொள்ளவில்லையா? இன்று, மாதவன் உனக்குத் தாலி கட்டிய கணவன். நீ விரும்பியோ விரும்பாமலோ அவனை உன் கணவனாக ஏற்றுக் கொண்டாய். ஆனால் உன் கணவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் செய்கிறாயா? படித்த பண்புள்ள பெண்ணான நீயே இப்படி நடந்தால்.....! உன் துணை கொண்டே வாழ்க்கைப் பயணத்தை மகிழ்வாக-இலகுவாக முடித்து விடலாமென்று உன்னையே நம்பி வந்த உத்தமர் ஒருவருக்கு நீ செய்யும் கைம்மாறு இதுதானா? காலமெல்லாம் நீயும் வேதனைப்பட்டு மற்றவர்களை வேதனைபடுத்துவதுதான் உன் இலட்சியமா?”

உமா தன் தவறை அறிந்தாள். உண்மையை உணர்ந்தாள். நாளடைவில் மாதவனின் அன்பும், பண்பும், அமைதியும், சாந்தமும் அவளை ஆட்கொண்டன. தன் கணவனைத் தெய்வமாகப் போற்ற வேண்டுமென்ற எண்ணம் அவளுட்கிளர்ந்தெழுந்தது. அன்பிற்கு அடிமையானாள். அந்த அன்பிலேயே தன்னை இழந்தாள், தன் கவலைகளை மறந்தாள். கணவனைத்தெய்வமாகப் பூசித்தும் வரலானாள்.

தினமும் உமா அதிகாலையிலெழுந்து நீராடித் தூய்மையான முறையிற் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வாள். பின் மாதவனைப்பாதங்களிற் தொட்டு எழுப்புவாள். அவன் நீராடியதும் இருவரும் சேர்ந்து பூசையறையில் இறைவணக்கத்தில் ஈடுபடுவார்கள். இறை வணக்க முடிவில் உமா மாதவனை நிற்கும்படி கூறிவிட்டு அவன் மலர்ப்பாதங்களில் வீழ்ந்துவணங்கி எழுவாள். முதல்நாள் மாதவன் இதனை மறுத்து விட்டான். ஆனால் உமாவின் அன்பு வேண்டுகோளை அவனால் மறுக்கமுடியவில்லை. காலையிலும் மாலையிலும் கடவுளையும் கணவனையும் வணங்குவது உமாவின் நாளாந்த நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது.

அன்றொருநாள் திங்கட்கிழமை, உமா எழும் பொழுதே மாதவனும் எழுந்து விட்டான். உமா நீராடுவதற்குத் தானே நீரிறைத்துக் கொடுத்தான். உமா ஆடைகள் அணிந்ததும் அவளை மலரால் அலங்கரித்தான். பூசையறையில் அவளை அமரும்படி பணித்தான். உமாவுக்கு ஒன்றும் புரியாவிட்டாலும் கணவன் கட்டளைப்படியே அமர்ந்தாள். மாதவன் அவள் முன் மண்டியிட்டு வணங்கினான். உமாவால் அச்செய்கையைப் பொறுக்கமுடியவில்லை. கண்ணீர் பெருகப் பதைபதைத்தபடி துள்ளியெழுந்தாள்.

“இதென்ன வெல்லாம் செய்கிறீர்கள்? என்னை உயிருடன் வதைக்கிறீர்களே” என்று பதறியபடியே கணவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து வணங்கினான்.

மாதவன் அமைதியாக எழுந்தான்.

“உமா! நீ தினமும் என்னை வணங்குகிறாய். என்னையும் தெய்வமாக மதிக்கிறாய். நான் மட்டுந்தான் உன்னை வணங்குவது தவறா? இந்த ஆண் பெண் என்ற நிலையற்ற பொய்மை உடலங்களைக் களைந்து விட்டால் உள்ளே ஒரே மாதிரியான தூய்மையான ஆன்மாவை, சிவத்தைத்தான் காணலாம் உமா. நான் சக்திவழிபாடு செய்பவன் என்பது உனக்குத் தெரியுந்தானே. உன்னைச் சக்தியாகப் பாவனை செய்து வணங்க விரும்புகிறேன்.

“பூணூல்வறத்
தோடிங்குப் பெண்ணுருப்
போந்து நிற்பது
தாய் சிவசக்தியாம்”

என்று பாரதியார் கூடப் பாடியிருக்கிறாரே. இன்றிலிருந்து உன்னைச் சிவசக்தியாக வணங்க எண்ணியுள்ளேன். தயவு செய்து மறுக்காமல் அடர்ந்திரு.

உமா கண்ணீர் சொரிய மறுத்து வாதாடினாள். முடிவில் மாதவனின் அன்புக் கட்டளையை மீற அவளால் முடியவில்லை.

தம்பதிகள் இருவரும் ஒருவருக்குள் ஒருவர் தெய்வத்தைக் கண்டு வணங்கினர் ஆமாம், அவர்களின் புனிதமான இல்வாழ்க்கை சிறுநின்பத்துக்கு மட்டுமல்லப் பேரின்பத்துக்கும் வழிகாட்டியது! துணைபுரிந்தது!

மாதவனும் உமாவும் இல்லறத்தை நல்லறமாகக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். ஒருவரிடம் ஒருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு அன்பு செலுத்தினர். மாதவனின் இணையற்ற அன்பில் உமா தன்னை இழந்தாள். தன்னை மறந்தாள்.

“துன்ப நினைவுகளும்
சோர்வும் பயமுமெல்லாம்
அன்பில் அழியுமடி
கிளியே ”

என்று பாரதியார் பாடியது அவள் வாழ்வில் எத்தனை உண்மையாகிவிட்டது.

அவர்களின் நல்வாழ்வான புனிதமான இல்வாழ்வின் சின்னமாக அருந்தவப் புதல்வன் ஒருவனையும் பெற்றனர். அவனுக்கு இப்பொழுது இரண்டுவயது.

எங்கோ காலைக்கோழி கூவியது.

அப்பொழுதுதான் இருவரும் பொழுது விடிவதை உணர்ந்தனர்.

“உமா இன்று வெள்ளிக்கிழமையல்லவா கோவிலுக்குப் போவோம் வருகிறாயா?”

“கோவிலுக்கா, அங்கு எதற்காகப் போகவேண்டும்?”

உமா நிதானமாகத்தான் கூறினாள்.

“ஏன் கோவிலில் தெய்வமில்லையென்ற முடிவிற்கே வந்துவிட்டாயா?”

மாதவனின் குரலில் குறும்பு மிளிர்ந்தது.

“தெய்வம் எனக்கு முன்னாலாயே இருக்கும் பொழுது நான் எதற்காகக் கோவிலுக்கு அலையவேண்டும். நீங்கள்தான் என் தெய்வம். ஆமாம், இனி என்றுமே என் தெய்வம் நீங்கள் தான்.”

அவள் கூறும் பொழுதே மெய் சிலிர்த்தது. உடல்புளகாங்கிதம் கொண்டு கண்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தன. தெய்வம் உண்மையாகவே தனக்கு முன் காட்சியளிப்பது போன்ற தெய்வீக உணர்ச்சி அவளுக்கு.

மாதவன் ஆனந்த பரவசனானான்.

சக்தியைத் தரிப்பது போன்ற பரவசநிலை அவனுக்கு.

“தேவீ!”

“தெய்வம்!”

அதற்கு மேலும் பேசவார்த்தையற்று இருவரும் ஒருகணம் உள்ளொளியிற் கலந்தனர்.

சுழல் பந்தம்

இப்படி ஒரு தர்மசங்கடமான நிலை என்வாழ்வில் ஏற்படும் என்று நான் கனலிலும் நினைத்திருக்கவில்லை. மின்னாமலே இடி விழுந்தது போல் நினையாப்பிரகாரமாக என்வாழ்வில் இப்படியொரு அவலநிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. கடவுள் தான் எத்தனை கொடியவர். அவருக்கு இதயம் என்பதே இல்லைப் போலும். இதயம் என்று ஒன்று இருந்திருந்தால் இவ்வாறு மனித இதயங்களைக் கசக்கிப் பிழிந்து வேடிக்கை பார்ப்பாரா? அவருக்கு என்ன அவர் எல்லாம் வல்லவர். எல்லாம் நிறைந்தவர். அவருக்கென்று ஏதாவது மனக்குறை அல்லது கவலை இருந்தாற் தானே அவர் மற்றவர்களின் துன்பங்களையும் உணர முடியும். சர்வாதிகாரியாகிய அவர் விதித்த விதிப்படியே தான் நாம் வாழ வேண்டுமா? எமது வாழ்க்கை அமைய வேண்டுமா? அதை மாற்றியமைக்க வழியே இல்லையா? கடவுளே, கடவுளே இந்த நெருக்கடியான சந்தர்ப்பத்திற் கூட என்மனம் என் வாழ்க்கையைத் திசைதிருப்பிய அந்தக் கடவுளைத் தானே நினைக்கிறது. என்மனம் அப்படிப் பழக்கப்பட்டுவிட்டதே. கடவுளே உன்னைத் தவிர வேறுயாரிடமும் சொல்லி எனக்குப் பழக்கமில்லையே. நீயே எனக்கிந்தக் கொடுமையையும் செய்துவிட்டு இரக்கமுள்ளவன் போல் உன்னையே நாடிவரவுஞ் செய்கிறாயே. உனக்குத்தான் என்ன அகம்பாவம். ஆண்டவனே என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாயா? சிரி, சிரி, நன்றாகச்சிரி என் இதயம் பற்றி எரிவது உனக்கு வேடிக்கையாகவா இருக்கிறது. நான் நினைத்திருந்தால் இன்று காலை எரிந்த மாமாவின் சிதையில் விழுந்து எரிந்திருக்கலாம். ஆனால்எனக்குத்தான் இதயம் என்று ஒன்றை நீ படைத்துவிட்டாயே. அந்த இதயம் என்னை மட்டுமா நினைக்கிறது? என்னை நம்பி வாழ்பவர்கள்.....அவர்களைக் கைவிட்டுச் சென்றால் நான் வெறும் சுயநலவாதியாக மாட்டேனா?

“அத்தான்” மாமாவின் மகள் ஜயந்திதான் மெதுவாக அழைக்கிறாள். அவளின் குரலிற்றான் எத்தனை ஆதரம். குனிந்திருந்த என் தலையை நிமிர்த்தி அவள் பக்கம் பார்க்கிறேன். என் வாடிய வதனமும், கசங்கிச் சிவந்த கண்களும் அவளைத் திகைக்கவைத்திருக்க வேண்டும். “அத்தான்” நீங்களா..... நீங்கள் தானா இப்படி அழுகிறீர்கள்? எதற்குமே அசையாத உங்கள் மனமா அப்பாவை நினைத்து இவ்வளவு கண்ணீர் வடிக்கிறது? அவர் உங்களுக்கு இத்தனை தீமை செய்தும் உங்களுக்கு அவர் மேலுள்ள பாசம் மாறவே இல்லையா? அவரின் மகளான நானே என்னைத் தேற்றிக் கொண்டு இருக்கும் பொழுது நீங்கள் இப்படிக் கண்ணீர் விடலாமா? “அவள் குரலில் அதிசயம் தொனிக்கிறது நான் அவரின் அப்பாவுக்காகவா அழுகிறேன். நான் ஏன் அழுகிறேன் என்பதனை அவள் அறிந்தால்..... அதை எப்படித்தான் அவளிடம் சொல்லப் போகிறேனோ. அதனை அவள் எப்படித்தான் தாங்கிக் கொள்ளப் போகிறாளோ, என் வேதனையை மறைத்துக் கொண்டு அவளிடம் கேட்கிறேன் “ஜயந்தி அப்பா இறந்தது உனக்கு வேதனை இல்லையா?”

“வேதனை இல்லாமல் இல்லை ஆனால், அவர் குலைபோட்ட வாழைதானே. இன்றில்லாவிடில் நாளைபோக வேண்டியவர் தானே. அதுமட்டுமல்ல..... அவள் வதனத்தில் ஒருவித பரபரப்பு, நாணம் செம்மைபுக்கிறது. அவள் தொடர்கிறாள். “அப்பா என்னைத் தகுந்த ஒருவரிடம் ஒப்படைத்து விட்டுத்தானே சென்றிருக்கிறார்.” தாலிச் சரட்டை எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றியவள் நாணத்தால் தலை குனிகிறாள்.

நான் அவளை வெறித்து நோக்குகிறேன். என்பார்வையில் இதயத்தில் எங்குமே ஒரே வெறுமை. இலையுதிர்ந்த மரத்தினிலே அரும்பும் முகையென அவள் முகமும். உடலும் சோகத்தினிடையே பளிச்சிடுகிறது. புத்தம் புதிய பசும்பொன்னால் இழைத்த மாங்கலியம் அவள் கழுத்தில் மின்னுகிறது. இல்லை என்னைப்பார்த்து விஷமத்தோடு சிரிக்கிறது அவள் இதயத்தில் ஒளியேற்றிய அந்தத் தாலி என் இதயத்தின் சுடரை அணைத்துவிட்டதே. தெய்வமே, நான் என்ன செய்வேன். என் மண்டையே வெடித்து நான் இறந்து விடக்கூடாதா? அல்லது பூமியே: பிளந்து என்னை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடாதா? கண்களை இறுக மூடிக்கொள்கிறேன்.

“அதோ, பூவின்றிப், பொட்டின்றி வெள்ளை ஆடைகட்டி இரு கண்ணிச் சிலைகள் நடந்துவருகின்றன. இதென்ன பரிதாபம், என்னால் பார்த்துச் சகிக்க முடியவில்லையே, முடியாது, முடியாது. நான் அவர்களை இப்படி அனாதைகளாக விட்டுப்போகவே மாட்டேன். அவர்கள் வாழவேண்டும். நான் அவர்களை எப்படியும் வாழவைக்கத்தான் போகிறேன். என் வாழ்வை வஞ்சித்த விதிக்குச் சவாலாக நான் வாழ்ந்து காட்டத்தான் போகிறேன். ஆனால்எப்படி?.....எப்படி?.....அதுதான் புரியவில்லையே.

“கல்யாணி, கல்யாணி, உனக்கு நான் துரோகம் செய்து விட்டேன்மா” என்மனம் அலறுகிறது. “ஐயோ, கல்யாணி நீ ஏன் என்னை மாமாவைப் பார்த்து வரும்படி வற்புறுத்தினாய். நான் இவ்விடம் வந்திருக்காவிட்டால் இப்படி ஒரு அசம்பாவிதம் நடந்திருக்காதே. கல்யாணி நாளைதான் உனக்குத் தாலிகட்ட வேண்டிய இருந்தேன். ஆனால் இன்றே இன்னொரு பெண்ணுக்குத் தாலிகட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டுவிட்டதே. விதி என்னை வஞ்சித்துவிட்டதம்மா. இது எந்தச் சட்டத்துள் சேர்த்தியோ, நான் எப்படித்தான் இதனை உன்னிடம் எடுத்துச் சொல்லப்போகிறேனோ, இதனைக் கேட்டபின் உன்னுயிர் தரித்து நிற்குமா? கல்யாணி, என் கல்யாணி உன்னைவிட்டு என்னால் வாழமுடியாதம்மா நீ வாழாமல் நானும் வாழவே மாட்டேன் அம்மா இது சத்தியம்” மொனமாக வடியும் கண்ணீர் கன்னங்களினின்றும் நழுவி என் மார்பை நனைக்கின்றது. அது என் நெஞ்சில் மூண்டதீயை அணைக்க முயல்வது போலிருக்கிறது.

“நீ கல்யாணிதான் சொன்னாயென்றால் நான் எந்தப் புத்தியோடு இங்கு வந்தேன். மாமா உயிரோடு இருந்த பொழுதுதான் பெற்றோரற்ற என் பொருட்களையும் சொத்தையும் சூறையாடினார். இறந்தபின்புமா என்வாழ்வையும், அமைதியையும் சூறையாடவேண்டும். தான் எனக்கிழைத்த தீமைகளை எண்ணித் திருந்தி விட்டேனென்று இறக்கும் பொழுது கூறினார். எனது வாழ்வைப் பறித்ததுதானா அவர் திருந்தியதன்பலன்.

அதிகாலை மூன்று மணிக்குப் புகைவண்டியிலிருந்து இறங்கி மாமாவின் வீடு நோக்கி வருகிறேன். மாமாவீட்டில் ஒரே ஜனத்திரள் எனக்காகக் காத்திருந்தவர்கள் போல எல்லாரும் எனக்கு வழிவிடுகிறார்கள். மாமா தலையணைகள் மத்தியில் படுத்திருக்கிறார். அவர் மார்பு மிகவேகமாக மேலெழுந்து தணிகிறது. ஜயந்தி தலைமாட்டில் நிற்கிறாள். என்னைக் கண்டதும் அவள் “அப்பா” அத்தான் வந்து விட்டார் என்று அவர் காதுருகே கூறினாள். அவர் மெதுவாகக் கண்திறந்து என்னை நோக்கித்தன் வலக்கரத்தை நீட்டுகிறார். மிகவும் பிரையாசைப்பட்டு வாயை அசைக்க முயல்கிறார். “சங்கர் என்னை மன்னித்துவிடு ஜயந்தியையும் வீட்டையும் உன்னிடமே தந்து விட்டேன் என்று சொல்லி ஜயந்தியின் கையைப் பிடித்து என் கையுடன் இணைக்க முயல்கிறார். நான் “மாமா பொறுங்கள் என்று அலறுகிறேன், அவரோ யாரையோ பார்த்து “ஏதோ சைகை செய்கிறார்” புத்தம் புதிய தாலியை யாரோ கொண்டு வருகிறார்கள். அதைக் கண்டு திகைத்து நான் ஓரடி பின்வாங்குகிறேன். “சங்கர் என் கடைசி ஆசையை நிறைவேற்று” அவரின் கண்ணும் வாயும் கெடுக்கின்றன.

“மாமா நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள்” நான் பதறித்துக்கிறேன். தம்பி பழைய கோபதாபங்களை மறந்து தாலியைக் கட்டிப் போகிற சீவனை அமைதியாகப்

போகவிடு. யாரோ சொல்வது என்னிதயத்தை வாள் கொண்டு அறுக்கிறது. நான் செய்வதறியாது திகைத்து நிற்கிறேன். “என்னால் முடியாது” எனக் கத்துகிறேன். அதற்குள் யாரோ என்னை இழுத்துக் கையில் தாலியை வைத்து ஜயந்தியின் கழுத்தில் கட்ட வைத்து விட்டார்கள். திடீரென்று ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி என்னையறியாமற் பூமி நழுவுகிறது. நான் மயங்கி விழுகிறேன். அந்திமக்கிரியைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. சீ, மாமா எத்தனை கொடியவர் எனக்குச் சொந்தமான பொருளைப் பறித்தார். பூமியைப் பறித்தார். எனக்கென்றுள்ள இதயத்தையும் அமைதியையுமா பறிக்க வேண்டும்?

கல்யாணி நாளைக் காலையில் என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பாளே என்பதை நினைக்க என் நெஞ்சம் பதைபதைக்கிறது. எந்த முகத்தோடு நான் அவளிடம் போவது? எப்படி நடந்ததை எடுத்துரைப்பது?”

“அத்தான்” ஜயந்தியின் குரல் எனக்கு எரிச்சலை உண்டுபண்ணுகிறது. விரகத்தியோடு அவளை நோக்குகிறேன். என் பார்வையால் அவள் முகம் வாடுகிறது அவளைப் பார்க்க எனக்கும் பரிதாபமாக இருக்கிறது. பாவம் அவள் என்ன செய்வாள். அவளுக்கே உண்மை தெரியாதே. “என்ன அத்தான் தீவிரமாக யோசித்துக் கொண்டு..... அவள் வார்த்தையை முடிக்காமலே என்னை நோக்குகிறாள். நான் என்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு “இல்லை ஜயந்தி நான் நாளைக் காலையில் எப்படியும் அங்கே நிற்கவேண்டும். அங்கே ஒரு முக்கிய விடயமாக என்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருப்பார்கள்.

“இன்றிரவே புறப்படலாமே. எனக்கும் இங்கே வேறு யார் இருக்கிறார்கள். நானும் உங்களுடன் வருகிறேன்.” “நீயுமா?” நான் அவளை ஊடுருவுகிறேன். ஆமாம் நானுந்தான், இராமன் இருக்குமிடந்தானே சீதைக்கு அயோத்தி இனி உங்களுடன் இருப்பதுதான் எனக்கு இன்பம்” உனக்கு இன்பமா என்னுடைய இன்பமே இன்று பறிபோய் விட்ட பிறகு உனக்கு மட்டும் இன்பமா? என் மனம் எழுப்பிய வினாவை எனக்குள் அடக்கிக் கொள்கிறேன். அங்கே போனதும் என்ன விபரீதம் ஏற்படப் போகிறதோ. தெய்வமே நான் என்ன செய்வேன். இவளிடம் இன்னும் உண்மையைக் கூறாமலிருப்பது சரிதானா?

“ஜயந்தி இதைத்தான் அன்று மாமாவுக்கு கூறவாயெடுத்தேன். அதற்குள் என்னென்னவோ நடந்து விட்டது. ஆனால் உன்னைப் பொறுப்பேற்ற நான் கைவிடமாட்டேன். உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு நீ என்னுடன் வரலாம்”. அவரின் கண்கள் மடைதிறந்த வெள்ளமாய் சொரிகின்றன. நான் தொடர்கிறேன். “நான் மனப்பூர்வமாக விரும்பி மணந்து கொண்டவர் பெயர் கல்யாணி. சட்டப்படி நாங்கள் கணவன் மனைவியாகி விட்டோம். நாளைதான் தாலிகட்ட வேண்டிய நாள்.

அதனால் அவள் அங்கே என்னை எதிர்நோக்கிக் கொண்டிருப்பாள். ஆனால், இங்கு நடைபெற்றதை அவளிடம் எப்படிச் சொல்வதென்றுதான் எனக்குப் புரியவில்லை. சொன்னதும் அவள் நிலை எப்படியாகுமோ? என்ன செய்வாளோ என்குரல் நடுங்குகிறது.

சிறிது நேரம் மௌனமாகக் கழிகிறது.

அவள்தான் முதலிற் கதைக்கிறாள்.

“அத்தான், நான் உங்களுடன் வராமலிருப்பது நல்லதென நினைக்கிறேன்”.

“ஏன் நான் மணமானவன் என்பதனாலா?” “இல்லை. நீங்கள் முன்பு மணம்புரிந்திருந்தாலென்ன, நீங்களே என்கணவன். தாலிகட்டுமுன்பே நான் உங்களை மனதால் வரித்துவிட்டேன். நீங்களும் விரும்பியோ விரும்பாமலோ தாலிகட்டி என்னை மனைவியாக ஏற்று விட்டீர்கள். என்னுடைய தலைவிதி அப்படி அமைந்துவிட்டது. அதற்காக இனி வருந்திப் பிரயோசனமில்லை. ஆனால்..... நான் உங்களுடன் வருவதனால் உங்களுக்கும், உங்கள் மனைவிக்கும் ஏதாவது பிணக்கு ஏற்பட்டு உங்கள் வாழ்வின் அமைதியைக் குலைத்து விடுவேனா என்றுதான் பயப்படுகிறேன்.”

அவள் என்மேல் வைத்திருக்கும் அன்பு என்னை அதிசயிக்க வைக்கிறது. பரிவோடு அவளைப் பார்க்கிறேன். “ஜயந்தி, பிரச்சினை என்று ஒன்று ஏற்பட்ட பிறகு அதனை எப்படியும் சமாளித்துத் தீர்க்கத்தானே வேண்டும். புண்வந்தால் கையை வெட்டி எறிவோமா? நீயும் என்னுடன் வா. சிலவேளை கல்யாணி உனக்காக மனமினகலாம்.” “ஊகூம் எந்தப் பெண்ணுமே தன்னுடைய வாழ்வைப் பகிர்ப்பது கொள்ள விரும்பமாட்டாள். தயவுசெய்து இந்த எண்ணத்தைக் கைவிடுங்கள். என்னுடைய துன்பத்தை நானே தாங்கிக் கொள்ளுகிறேன். நீங்களென்றாலும் சந்தோசமாக இருங்கள். உங்கள் இன்பமே என் இன்பமாக இருக்கட்டும்.”

“ஜயந்தி, வீணாகப் பிடிவாதம் செய்யாதே என்னுடன் புறப்பட்டு வா. தாலியை நீ எவ்வளவு மதிக்கிறாயோ நானும் அவ்வளவு மதிக்கிறேன். தாலிகட்டிய உனக்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை நான் செய்யாமல் விடமாட்டேன்.” வெளியே தைரியமாகக் கூறிவிட்டேன். மனமோ இந்தப் பிரச்சனையை எவ்வாறு தீர்ப்பதென்ப போராடுகிறது.

பிரயாணத்தில் இருவரும் ஒன்றும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. பொழுதும் விடிகிறது, மனமோ அமைதியின்றிக் குழம்பித் தவிக்கிறது. ஒருவாறு கல்யாணியின் வீட்டிற்கு வந்து சேருகிறோம். வாசலிலேயே கல்யாணி காத்திருக்கிறாள். என்னைக்

கண்டதும் பூவாய் சிரிப்பை உதிர்க்கிறாள். “சங்கர்” என்று ஆவலோடு அழைத்தபடி என்னைகளை ஓடிவந்து பற்றுகிறாள். ஜயந்தி சற்றுப் பின்னே நின்றுருக்க வேண்டும். அவளைக் கண்டதும் கல்யாணி என்னைகளை விடுகிறாள். “மாமாவின் மகள் ஜயந்தி” என்று நான் அறிமுகம் செய்து வைக்கிறேன். மூவரும் மௌனமாக உள்ளே செல்கிறோம். நடுவே ஹாலில் இருந்த மேசையில் பல வெள்ளி தட்டுகள் ஒன்றில் நிறையப்பூ மாலைகள், மற்றதில் பழங்கள், மற்றதில் கூறைச் சேலையும் புதிய தாலிக் கொடியும் நானும், அவளுமாக உழைத்த பணத்தில் செய்த புத்தம்புதிய தாலிக்கொடி. இன்று சிலநெருங்கிய நண்பர்களுடன் மட்டும் சென்று அங்குள்ள கோவிலில் தாலிகட்டுவதாகத் திட்டமிட்டு இருந்தோம். கல்யாணிதான் எத்தனை ஆவலோடு இருக்கிறாள். அவளின் மென்மையான இதயம் இந்தப் போரிடியான செய்தியை தாங்குமா? என் இதயத்திலும் தீராத வேதனை. மூவரும் சென்று மௌனமாக அமர்கிறோம். ஜயந்தி தவறு செய்தவளைப்போல தலைகவிழ்ந்திருக்கிறாள்.

“மாமா போய்ச் சேர்ந்திட்டார்” நானே கதையைத் தொடங்குகிறேன். “அதுதான் ஜயந்தியைக் கூட்டி வந்தீர்களா? இவள் கணவன் வரவில்லையா?” கணவனா? “நான் தடுமாறுகிறேன். அதற்குள் ஜயந்தியின் தாலியைக் கண்டுவிட்டாளா? தெய்வமே, நான் என்ன செய்வேன். “ஆமாம், கணவன் எங்கே? அவள் ஏன் தனியே வரவேண்டும்?” திரும்பவும் கேட்கிறாள். என் நா குழறுகிறது. “கல்யாணி” நேற்று ஒரு தவறு நேர்ந்துவிட்டது. மாமாவின் இறுதி வேண்டுகோளுக்கா நான்தான் அவளுக்குத் தாலி..... நான் வார்த்தையை முடிக்கவில்லை. அதற்குள் என்ன! என்று அலறிய கல்யாணி மயங்கி விழுந்து விட்டாள். நான் பதைப்புடன் எழுந்து அவளைத் தாங்கிக் கொள்கிறேன்.

ஜயந்தியும் நானுமாக அவளைத் தூக்கி பக்கத்திலிருந்த கட்டிலிற்படுத்துகிறோம். நான் குளிர்ந்த ஜலத்தை அவள் முகத்திற் தெளிக்கிறேன். ஜயந்தி விசிறியினால் கல்யாணியின் முகத்தில் வீசுகிறாள். கல்யாணிக்கு இன்னமும் தெளிவு ஏற்படவில்லை. “நான் அங்கேயே சொன்னேனே உங்களுடன் வரவில்லையென்று நீங்கள் என் சொல்லைக் கேட்டாற்தானே. ஜயந்தி விம்மி, விம்மி அழுகிறாள். என்னால் எதனையுமே உய்த்துணரமுடியாத நிலை. நான் யாருக்குமே தீமை செய்யவேண்டுமென்று நினைத்ததும் இல்லை. ஆனால், எனக்கு ஏன் இந்தநிலை ஏற்பட்டது. விடைகாணமுடியாமல் என்னையே நான் நொந்து கொள்கிறேன்.

“அப்பாதான் உங்களுக்குப் பல கெடுதல்கள் செய்தாரென்றால் நானுமா உங்கள் வாழ்வைக் கெடுக்கும்பாவிடாக வேண்டும். அத்தான், தயவுசெய்து நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். இப்பொழுதே நான் என் வீட்டிற்குத் திரும்பிப் போகின்றேன். “இந்தத் தாலியின் துணையுடனே நான் வாழுவேன். விம்மலிடையே

ஐயந்தி கூறுகிறாள். “ஐயந்தி நீ சுகமாகச் சொல்லிவிட்டாய், ஊரார் என்னைப் பற்றி என்ன சொல்லுவார்கள். அதுமட்டுமல்ல நீயோ, நானோ விரும்பிச் செய்து கொண்ட முடிவல்ல இது. எமக்கும் மேலேயுள்ள ஏதோ ஒரு சக்தி, நம்மை ஆட்டிப்படைக்கிறது. அந்தச் சக்தியே நம்மை இவ்வாறு செய்யவைத்திருக்கிறது. அந்தச்சக்தி நம்மை வாழவைக்காமலா இருக்கப் போகிறது?” உனக்கும் வேறு யார் துணை இருக்கிறார்கள். நான் மெதுவாக ஆனால் உறுதியோடு கூறுகிறேன். ஒருபுறம் அன்புக்குரியவள் மறுபுறம் பாசத்திற்குரியவள். இருவருக்குமிடையே என்மனம் தள்ளாடுகிறது.

“அத்தான் நீங்கள் சொல்வது உண்மையாக இருக்கலாம் ஆனால், கல்யாணியும், உலகமும் ஏற்றுகொள்ளவேண்டுமே என்னால் யாருடைய வாழ்வும் அவலநிலைக்கு உள்ளாவதை நான் விரும்பவில்லை. தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துக் கொண்டு நான் போக விடை தாரங்கள். கல்யாணியின் முகத்தில் மீண்டும் விழிக்காமலே நான் சென்றுவிடுகிறேன்” ஐயந்தி எழுவுதற்கும் கல்யாணி கண்களை விழிப்பதற்கும் சரியாகவிருந்தது. அவள் பார்வை முதலில் என்மீதும் பின் ஐயந்தியீதும் படர்கிறது. என்மனையறியாமலே என்னிதயம் நடுங்குகிறது. ஆண்டவனே ஏதாவது ஒரு அதிசயம் நடந்து மூவரும் நன்றாக வாழக் கூடிய ஒரு நிலை ஏற்படக்கூடாதா? எனக்குள் நான் நினைத்துக் கொள்கிறேன்.

கல்யாணி மெதுவாக எழுந்திருக்கிறாள். அதற்குள் ஐயந்தி அவளிருகைகளையும் பற்றியவளாய் “கல்யாணி என்னை மன்னித்துவிடுங்கள். என்மனையறியாமலே உங்கள் வாழ்வில் என்னைக் குறுக்கிட விதிவைத்துவிட்டது. அத்தான் மீது எந்தவிதத் தவறுமில்லை. தாலிகட்டிய பின்புதான் எனக்குக்கூட உண்மையை தெரியும். அப்பா இறக்குந்தறுவாயில் இருந்தமையால் அவரை வாய்திறக்கக் கூட மற்றவர்கள் விடவில்லை. அவரை வற்புறுத்தி இந்தத் தாலியைக்கட்ட வைத்துவிட்டார்கள். தெரியாமல் நடந்ததவறுக்காக நான் உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவருடைய மனைவி என்ற ஸ்தாபனத்தில் ஏற்கனவே இருக்கும் தங்கள் நிலைக்கு என்னால் எந்தவிதப் பங்கமும் நேராது நீங்கள் அவருடன் சந்தோசமாக வாழ வேண்டுமென்பதுதான் என்விருப்பம். அவரைத் தவறாக எண்ணாமல் ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள். நான் வருகிறேன். “கரகரத்த குரலில் வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிட்டு ஐயந்தி எழுகிறாள்.

கல்யாணி அவள் கையைப் பிடித்து அமரச் செய்கிறாள். ஒருகணம் அவள் கண்கள் என் கண்களை ஊடுருவுகின்றன. என்னிதயத்தை எடைபோடுகிறாளா? அவனிதயத்திலிருந்து நீண்டபெருமூச்சு ஒன்று வெளியேறுகிறது. ஐயந்தியை நோக்கி வாயைத் திறக்கிறாள். என்னசொல்லப் போகிறாளோ என்று என்னிதயம் துடிக்கிறது.

“ஐயந்தி நீங்கள் இருவரும் கதைத்ததை நான் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருந்தேன் அவர்சொல்லுவதும் உண்மைதான். ஏதோ ஒரு சக்திதான் இதையெல்லாம் செய்விக்கிறது. இல்லையென்றால் இன்று அவர் எனக்குத் தாலிகட்டுவதென நாம் திட்டமிட்டிருக்க விதி நேற்றே அவரைக் கொண்டு உனக்குத் தாலிகட்ட வைத்திருக்குமா?” அதனைக்கேட்டு என் சப்த நாடிகளும் ஒடுங்குகின்றன. நான் கூறியதை அவள் தவறாக எடுத்துக் கொண்டு என்னைக் குத்திக்காட்டுகிறாளா?. அவள் தொடர்கிறாள். “நீதான் அவரின் மனைவியாக வாழவேண்டும் என்பது தெய்வத்தின் விருப்பம்போலும் ஆதலால்..... ஒரு கணம் என்னை நோக்குகிறாள். பின் தொடர்கிறாள். “நான் அவரைவிட்டுப் பிரிந்து செல்வதுதான் நல்லதுமுடிவு. காலமெல்லாம் என்னை வாழவைக்க எனக்கு ஒரு தொழில் இருக்கிறது. ஐயந்திக்கோ தொழிலும் கிடையாது. வேறு துணையும் கிடையாது ஆதலால் அவருடன் நீங்கள் வாழவேண்டியதுதான் முறை.

அதுதான் ஆண்டவன் தீர்ப்பு. “அப்படிச் சொல்லாதீர்கள், கல்யாணி எனக்கும் வாழ்நாள் முழக்கச் சீலப்பதற்கேற்ற சொத்திருக்கிறது. என்னாலும் தனித்து வாழமுடியும். நீங்கள்தான் அவரின் மனைவி” நீங்கள் தான் அவருடன் வாழ வேண்டும். ஐயந்தி குறுக்கிட்டுக் கூறுகிறாள்.

நான் என்ன செய்வதென்றறியாது இருவரையும் மாறிமாறிப்பார்க்கின்றேன் யார்ப்பக்கமும் கதைக்க முடியாத நிலை. இருவரும் சண்டை பிடிப்பார்களோ என்று நினைத்திருந்தேன். இருவருமே விட்டுக் கொடுக்க முன்வருகிறார்களே. இது நிஜமா? பொய்யா? முடிவு என்னவாகுமோ, கல்யாணி இருவரையும் மாறிமாறிப் பார்க்கிறாள். அவளின் கண்களிலிருந்து நீர் பிரவகிக்கிறது.

எங்கோ வெறிக்கப் பார்த்தபடி நிதானமாகக் கூறுகிறாள். “நாம் நினைப்பதெல்லாம் நடப்பதில்லை. ஏதோ ஒரு சக்தியிருந்து நம்மையெல்லாம் ஆட்டிவைக்கிறது. எப்படியோ நாம் மூவரும் நம்மையறியாமலே ஒரு பாசச் சுழலுக்குள் அகப்பட்டுவிட்டோம். இதில் ஒருவர் பிரிந்தாலும் மற்றவர்கட்கு வேதனைதான். என்வாழ்வின் ஆரம்பத்திலேயே வாழ்வு முழுவதும் உனக்குச் சொந்தமல்ல என்று ஆண்டவன் அறிவுறுத்திவிட்டான். இன்னொருபெண் வாழாமலிருக்க என்னால் சந்தோசமாக வாழவும் முடியாது. ஆதலால் ஐயந்தி, உனக்குச் சம்மதமானால் நாமிருவருமே சங்கரின் மனைவியாக வாழுவோம்.” அவள் நிறுத்துகிறாள் என் மெய்சிலிக்கிறது. என் கண்களினிற்றும் ஆனந்தப் பாஷ்பம் பொழிகிறது. ஐயந்தியின் கண்களினின்றும் நீர் பொழிவதைக் கவனிக்கிறேன். அவள் மெதுவாகக் கல்யாணியின் கரங்களைப்பற்றுக்கிறாள். “கல்யாணி, உங்கள் பெருந்தன்மைக்கு எவ்வாறு நன்றி சொல்தென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை”. அவளின் நாத்தமுதழுக்கிறது. “நான்சம்மதிக்கலாம் ஆனால் ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்ற

உலகநியதி பிழைக்காதா? அத்தானை உலகம் பழிக்காதா? “அவள் ஏக்கத்துடன் வினவுகிறாள். கல்யாணி கழுத்தை வெட்டி ஜயந்தியின் பக்கம் திரும்பிச் சினத்தோடு பார்க்கிறாள். அவள் உதடுகள் துடிக்கின்றன. உலகம் என்ன உலகம், இந்தச் சட்டமும் நியதிகளும் மனித வாழ்க்கைக்காக ஏற்பட்டதா? இல்லை மனித வாழ்க்கைதான் இந்தச் சட்டத்திற்காக ஏற்பட்டதா? மனிதன் ஒழுக்கமாக வாழ வேண்டுமென்றுதானே இந்தச் சட்டங்கள் ஏற்பட்டன. சங்கரென்ன விபசாரமா செய்யப்போகிறார்? ஒரு பெண்ணுக்குப் பதிலாக இரண்டு பெண்களை வாழவைக்கப் போகிறார். இரண்டு பெண்களையும் மனைவியராகத்தான் வைத்திருக்கப் போகிறார்.

“நாம் இருவரும் ஒற்றுமையாயிருந்தாற் சரிதானே. சாதாரணமாக இருவர் ஒற்றுமையாக இருக்கமாட்டார்கள். என்பதனாற்றானே இருதாரமணத்தை வெறுக்கிறார்கள். காதலித்துவிட்டு ஒரே பெண்ணையே வாழவைக்கத் துணிவில்லாமல் பணத்துக்காக அவளைக் கைவிடும் ஆண்களுள்ள உலகில் சங்கர் இரண்டு பெண்களை வாழ வைப்பது எந்தவகையில் இழுக்காகும்?” “என் உச்சி குளிக்கிறது. என்கல்யாணி என் கல்யாணிதான். என்னுள்ளத்தை அவளைத் தவிர வேறுயாரால் இவ்வளவு தெளிவாக புரிந்து கொள்ளமுடியும். “உண்மைதான் கல்யாணி,” ஜயந்தியும் ஆமோதிக்கிறாள். என்னையறியாமலே நான் இருவரின் கைகளையும் பிடித்துக் இரண்டு கண்களிலும் ஒற்றிக் கொள்கிறேன். “கல்யாணி, ஜயந்தி நீங்கள் இருவருமே என்னிருக்கீர்கள். இதில் எந்தக் கண்ணை இழந்தாலும் எனக்கு வேதனைதான்”. என் நாத்தமுதழுக்கின்றது.

மூவரின் கண்களினின்றும் நீர்பெருக நிச்சலனமாக நிற்கிறோம். ஆண்டவனைத் திட்டினேனே. சிக்கல்களையும் கொடுக்கும் பொழுதே அவன் அதனைத் தாங்கும் மனப்பக்குவத்தையும் கொடுக்கிறானா? ஆண்டவனே நீ வாழ்க, என்மனம் வாழ்த்துகிறது.

“அத்தான், நேரமாகிறது, என்னுடைய தாலிகட்டுத்தான் அவசரமாக நடந்தது. கல்யாணியின் தாலிகட்டாவது சிறப்பாக நடக்கவேண்டாமா? நானே அவள் கழுத்தில் நீங்கள் போடும் முடிச்சை இறுக்கக் கட்டுவேன், ஜயந்தியின் குரல் கேட்டு மூவரும் இவ்வலகிற்கு வருகிறோம், பந்தம் சுழல்கிறது, பாசம் விரிகிறது.

“மயலொடு இருபறம் இருமாதர்
மருவிடும் மயில்மிசை வருவாயே” என்ற வரிகள்
என் செவிகளில் ரீங்காரம் செய்கின்றன.

உலகத்தின் கண்கள்

உலகந்தான் எத்தனை விசித்திரமானது. அதன் கண்கள் தான் எவ்வளவு பேதைமை வாய்ந்தது. கண்கள் மட்டும் இருந்தால் பார்த்துவிட முடியுமா? கண்ணிற்கு ஒளி வேண்டாமா? கண்ணில் ஒளி இருந்தாலும் போதுமா? பார்க்கும் இடத்தில் ஒளி இருக்க வேண்டாமா? ஏன் குருடர்கள் மட்டுந்தான் இருளிற் தடுமாறுகிறார்களா? கண்ணுள்ளவர்களும் இருளிற் தடுமாறவில்லையா? அப்படித்தான் உலகமும், அதன் கண்களும் உலகமே இருண்டிக்கும் பொழுது—அதாவது உலகில் வாழும் மனிதரின் செயல்களில் இருள் கவிந்திருக்கும் பொழுது உலகின் கண்கள் மட்டும் எவ்வாறு ஒளியைக் காணமுடியும்? உண்மையை அறிய முடியும்? ஆம் இதுதான் உண்மை. இதுதான் என் சொந்த அனுபவம்.

இருபத்தைந்து ஆண்டுகட்கு முன்பே ஒளியை நோக்கி மலர்ந்து கொண்டிருந்த என்னை இந்த உலகமும் – அதன் இருண்ட கண்களும் – பார்த்த பார்வை எறிந்த சொல்லம்புகள். கமத்திய பழி எல்லாமே என்னை ஒரேயடியாக இருக்குழியிலே தள்ளிவிட்டன. அது உலகத்தின் குற்றமா? என் குற்றமா? இல்லை உலகையும் என்னையும் படைத்த இறைவனின் குற்றமா? எப்படியாயிருந்தாலென்ன இருண்ட என்வாழ்வில் சிறிது சிறிதாக ஒளி கூடிவரும் இந்நாளில் மீண்டும் சோதனையா? இறைவா. உன் சோதனைக்கு ஒரு எல்லையே கிடையாதா? நான் அத்தனை பாவியாகிவிட்டேனா? என்னுடைய வாழ்க்கையிற்றான் விளையாடினாய், என் குழந்தையின் வாழ்க்கையிலுமா விளையாட வேண்டும்!

தெய்வமே? இன்று நான் ஏன் பாஸ்கருடன் கூடிக் கொண்டு போனேன். ஐயோ? நான் அங்கு போயிருக்காவிடில் இந்தக் கலியாணம் நாம் நினைத்தபடியே

நடந்திருக்குமே. நடந்திருக்குந்தான். ஆனால்..... அதை நினைக்கவே இதயம் வெடித்துவிடும் போல் இருக்கிறதே? இல்லை. நான் அங்கு போனதுதான் நல்லது. போனபடியாற்றான் நிகழ்விருந்த ஒரு பெரிய தவறை என்னால் நீக்க முடிந்தது. ஆனால்..... மாலினியிடம் இதனை எவ்வாறு கூறப்போகிறேன்?

எனக்கு கிடைக்காத வாழ்வு, நான் பெறமுடியாமற் போன இன்பம் நான் அனுபவித்திராத சுகம், என் இதயம் உணர்ந்தறியாத மகிழ்ச்சி, இவையாவும் என் மாலினிக்குக் கிடைக்கப் போகிறதென அகமகிழ்ந்தேன். அது இப்பொழுது நினைக்கவும் முடியாத கனவாகி விட்டதே. இவ்வுலகில் எல்லாமே வெறும் பொய்தானா? மெய்யென்று ஒன்றுமே கிடையாதா?

என்வாழ்வில் எதுதான் நான் நினைத்தபடி நடந்தது? நான் செய்ய நினைக்காத எத்தனையோ வெல்லாம் செய்யவேண்டி ஏற்பட்டதே. இதெல்லாம் ஏன்? இத்தனை சோதனை ஏன்? பொன்னென்றால் கட்ச்கட ஒளிவிடுமாம். என்னிடமுள்ளது. இதயந்தானே, அது வேகிறதே வெந்து சாம்பலாகிறதே, என்இதயம் சாம்பலாகினாலும் கவலையில்லை. மாலினி! உன்பிஞ்சு இதயமுமா கருகவேண்டும்? தெய்வமே, இதை நான் எப்படி அவளிடம் கூறப்போகிறேன். அவள் எப்படி இதனைத் தாங்கப் போகிறாள்? அவளைக் காணாமுன்பே என் உயிர்பிரிந்து விடக்கூடாதா? அதோ மாலினி வேலைத்தலத்திலிருந்து திரும்பி வரும் காலடியோசை கேட்கிறது. ஐயோ மாலினி, மாலினி என் மனம் எனக்குள்ளாகவே அழுகிறது.

அதோ, மாலினி அருகே வந்துவிட்டாள் நான் எதையோ தேடுபவன் போல முகத்தை திருப்பிக் கொள்கிறேன்.

“அப்பா” அவள் அன்போடும் ஆவலோடும் அழைக்கிறாள் “மம்ம” வார்த்தை வெளிவராமல் மெல்ல அனுங்குகிறேன்.

“ஏன் அப்பா ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்”.

“ஒன்றும்ல்லையே” பொங்கி வரும் துயரை அடக்க முனைந்து இதழ்களைப் பற்களால் இறுகக் கடித்துக் கொள்கிறேன்.

“நீங்கள் அவரைப் பார்க்கப் போவீலையா அப்பா?”

அவள் என்னை ஆவலோடு நோக்குகிறாள்.

“போய்ப் பார்த்துவந்தேன்” அவளைப் பார்க்கத் திராணியற்று எங்கோ என் பார்வை செல்கிறது. என் வார்த்தைகளிற் சுரத்தில்லை என்பதை அவள் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். என்னை ஏதோ அதிசயப் பிராணியைப் பார்ப்பதுபோல் நோக்குவது பக்கவாட்டில் தெரிகிறது.

“எங்கள் கலியாணத்திற்கு அவர் சம்மதிக்கவில்லையா அப்பா?” நான் அவள் முகத்தை உற்று நோக்குகிறேன். நெஞ்சில் துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு “நான் அங்கு போய்ப் பார்த்ததும் அந்தவிடமாய் கதைக்க விரும்பவில்லையம்மா” அழுத்தமாக அதே நேரத்தில் வேதனையோடு சொல்கிறேன்.

“அவர் இப்பொழுது சுகமாக இருப்பதாகத்தானே பாஸ்கர் கூறினார்”. “சுகமாகத்தான் இருக்கிறாரம்மா. நான் தான் அதைப்பற்றி இன்று கதைக்கவிரும்பவில்லை.” என்னிதயத்தில் எரியும் நெருப்பின் புகை நெடுமூச்சாக வெளியேறுகிறது. மீண்டும் தொடர்கிறேன். “இன்றைக்கல்ல இனி என்றைக்குமே நான் அவருடன் உன் கலியாண விடயமாகக் கதைக்கப் போவதில்லை.”

“அப்பா” அவள் பதைக்கிறாள். இன்று உங்களுக்கு என்ன நடந்தது பாஸ்கரையே எனக்கு மணமுடித்துத் தருகிறேனென்று கூறிய நீங்களா இன்று இப்படி.....” அதற்கு மேல் அவளைப் பேசவிடாமல் கண்ணீர் பிரவகிக்கிறது.

“அப்படி நான் கூறியது உண்மைதான்மமா. மறுக்கவில்லை ஆனால் இன்று ஏற்பட்டுள்ள தடையை என்னால் மீறவே முடியாதம்மா. பாஸ்கரின் தந்தையைப் பார்த்தவுடனே நான் முடிவு செய்து விட்டேன்.”

“ஏன் அவர் கால்களை இழுந்து விட்டதினால் முடவனின் மகனுக்கு என்னைக் கொடுக்க விரும்பவில்லையா?”

“அவ்வளவு குறுகிய மனப்பான்மை எனக்கு இல்லையம்மா?”

“அப்படியானால் நீங்கள் ஏன் மறுக்க வேண்டும்? அவரை முன்பே உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்டும். உங்களுக்கும் அவருக்கும் ஏதோ பகை இருக்க வேண்டும். அதனால் தான் மறுக்கிறீர்கள் எப்போதோ ஏற்பட்ட உங்கள் பகைக்கு எங்கள் காதலைப் பலியிடப்பார்க்கிறீர்களா?” கரைபுரளும் கண்ணீரிடையே வார்த்தைகள் வெடிக்கின்றன. என்னிதயமும் வெதும்புகிறது. அருகில் சென்று அவள் தலையை வருடவிடுகிறேன்.

“மாலினி அழாதேயம்மா உன்னுடைய நல்வாழ்வுக்காக என்னுடையிரையே கூட நான் கொடுக்கச் சித்தமாயிருக்கிறேன். ஆனால்..... இந்தக் கல்யாணம் நடக்கக் கூடாதம்மா, நடக்கவும் நான் விடமாட்டேன்”. உறுதியோடு கூறினாலும் என் குரல்

நடுங்குகிறது. நானே முன்னின்று செய்து வைப்பேன். என உறுதியளித்த கலியாணத்தை இன்று நானே தடுக்க நேர்ந்ததை எண்ணும் பொழுது என்னிதயத்தை யாரோ கசக்கிப் பிழிந்தது போன்ற வேதனை.

“அப்பா, நீங்களே இன்று என்வாழ்வுக்கு எதிரி ஆகிவிட்டீர்களா? அவள் விம்முகிறாள். என் கண்களும் சிவக்கின்றன. நீர் முட்டி வெளியேறத் துடிக்கிறது. கஷ்டப்பட்டுக் கண்ணீரைக் கட்டுப்படுத்துகிறேன்.”

“மாலினி அப்படியெல்லாம் சொல்லாதேயம்மா நான் என்றுமே உன் நன்மைக்காகவே வாழ்வன்.” இதை நீ இன்னுமா புரிந்து கொள்ளவில்லை. என் குரல் கெடுக்கிறது.

“இன்றுவரை நானும் அப்படித்தான் நினைத்து வந்தேன். ஆனால் இன்று உங்களை என்னால் நம்பவே முடியவில்லை” என்னுள்ளம் செய்வதறியாது தடுமாறுகிறது. நீங்கள் ஏதோ எனக்கெதிராகச் சூழ்ச்சி செய்வதுபோல் என்மனம் கூறுகிறது. நீங்கள் என்மேல் அக்கறை உள்ளவராக இருந்தால் என்நன்மையை நாடுவராக இருந்தால் ஏன் இந்தக் கலியாணத்தைத் தடை செய்ய வேண்டும்?”. அவள் சேலைத் தலைப்பினால் முகத்தைமூடி விம்முகிறாள். இவ்வளவு காலமும் நான் கண்கலங்காமல் வளர்த்த பெண் இன்று என்முன் குரல்விட்டு அழுது புலம்புவதைப் பார்த்தும் அழாதிருக்கிறேன். என்னுடைய மனம் எப்பொழுது இப்படிக் கல்லானது? துன்பம் கூடும் பொழுது மனம் தானாகவே கல்லாகி விடுகிறதா? அந்த ஆற்றல் எப்படி வந்தது? கல்லுக்குள்ளும் ஈரமாக என் கண்கள் பனிக்கின்றனவே.

“மாலினி, நீ வற்புறுத்துவதால்—வருந்துவதால் கூறுகிறேன் இன்றுவரை என் வாழ்வில் யாருக்குமே தெரியாமலிருந்த ரகசியத்தை உனக்குச் சொல்லப்போகிறேன்”. கிணற்றுள்ளிருந்து வெளிவருவது போல் என் குரல் கேட்கிறது. “வேறு எந்தக் காரணமாக இருந்தாலும் நான் இதைத் தடைசெய்யமாட்டேன். ஆனால் இரண்டு சகோதரர்கள் ஒருவரையொருவர் கலியாணம் செய்வதால் நான் அனுமதிக்கவே மாட்டேன்மா” எப்படித்தான் சொல்லி முடித்தேனோ எனக்கே தெரியாது.

“என்ன சகோதரர்களா?” அவள் அதிர்ச்சியுடன் திரும்பி என்னை வெறித்து நோக்குகிறாள்.

“ஆமாம் நீயும் பாஸ்கரும் சகோதரர்கள். அந்த உண்மையை இன்றுதான் என்னால் அறியமுடிந்தது”.

“அப்படியானால் பாஸ்கரின் அம்மாவும் என்னம்மாவும் ஒருவரா?” அவள் ஆத்திரத்துடன் வினாவினாள்.

“இல்லை. உன் தந்தைதான் பாஸ்கருக்கும் தந்தை” கூறியபடி அவள் முகத்தை நோக்குகிறேன்.

“அப்பா” அவள் அலறுகிறாள். “உங்களை எவ்வளவு உத்தமரென்று இவ்வளவு காலமும் நினைத்திருந்தேன்.”

“உங்கள் வாழ்க்கையில் இப்படியொரு கபடத்தன்மை இருக்குமென்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லையே.

“உங்கள் கயமையால் இன்று என்வாழ்வே அழிகிறதே”. அவள் ஆவேசத்துடன் கர்ச்சிக்கிறாள்.

இதென்ன, கிணறு வெட்டப் பூதம் புறப்பட்ட மாதிரி எந்தலை சுற்றுகிறது. கண்கள் இருள்கிறது. இதயம் வேகமாக அடிக்கின்றது. கால்கள் தாமாகவே தள்ளாடுகின்றன. இதோ நான் கீழே கீழே எங்கேயோ அதலபாதாளத்திற்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறேன். “நானா கயவன்? நானா கயவன்? என்னுள்ளம் வினா வெழுப்புறது. அன்று உலகம் சுமத்திய பழியை என்னால் சுமக்க முடிந்தது. இன்று நான் வளர்த்த குழந்தையே என்னை.....! இதற்குமேல் என்னாற் சிந்திக்கவே முடியவில்லை. என்மூளையே செயலற்று நின்று விட்டதா? என்னுடல் நிலத்துடன் சாய்வதை உணர்கிறேன். அதன்பின்..... என்ன நடந்தது எனக்கே புரியவில்லை. என்முகத்தில் ஏதோ குளிர்வதை உணர்கிறேன். நான் எங்கே இருக்கிறேன். கண்களைத் திறக்க முனைகிறேன். முடியவில்லை, உதடுகள் அசையவில்லை. என் உணர்வில் ஏதோ ஒரு உருவம் மங்கலாகத் தெரிகிறது யாரது? “சகுந்தலா நீயா? இவ்வளவு காலமும் எங்கே போயிருந்தாய்” அவளுடிகள் அசைகிறது. “என்னால் தானே உங்களுக்கு இத்தனை வேதனை. எனக்காக உங்கள் வாழ்வையே அழித்து விட்டீர்களே” அவள் கண்ணீரின் குரல் என்னிதயத்திற்கு மட்டும் கேட்கிறது.

“இல்லையம்மா இல்லை. அது என் தலைவிதி. நான் எதையெல்லாம் அனுபவிக்கப் பிறந்தேனோ அதை நானேதான் அனுபவிக்க வேண்டும். அதற்கு நீ ஒரு கருவியாகி விட்டாய்”. அவ்வளவு தான் இருபத்தைந்தாண்டுக்கு முன் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் என் மனத்திரையில் விரிகின்றன.

பட்டதாரிப்படிப்பை முடித்துவிட்டு நான் “ரியூசன்” சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தது, சியாமளாவைக் காதலித்தது, அவள் சிபார்சில் சகுந்தலாவுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தது. ஒரு நாள் அவள் கர்ப்பினியாய்க் கண்ணீருடன் நின்றது, அவளின் தந்தை என்னையே சந்தேகித்தது அவளிடம் உண்மையை விசாரித்தறிந்தது, அவள் வீட்டிற்கு அடிக்கடிவரும் தூரத்து உறவினனான மாதவன்

அவனைக் கெடுத்தது, அவன் அவனை ஏற்கும்படி கேட்டு அவனிடம் நான் சென்றது, அவன் என்மீதே திருப்பிப் பழியைச் சுமத்தியது, அவனின் பூரணகர்ப்பினியான மனைவியைச் சந்தித்தது நிலைமையறிந்து சகுந்தலா கிணற்றுள் விழுந்தது, நான் காப்பாற்றியது, ஊர் "ரீயூசன்" கொடுக்கச் செல்லும் என்மீதே பழிமத்தியது. சியாமளா என்னை வெறுத்து வேறு மணம் புரிந்தது. இரண்டு பக்கமும் பழியால் என்மனம் துடித்தது, சகுந்தலாவின் மானம் காக்க முன்வந்தது. புறவுலகிற்குக் கணவன் மனைவியாக ஐந்துவரும் வாழ்ந்தது, அவள் சொல்லாமல் எங்கோ போய்ச் சேர்ந்தது, அவளின் குழந்தையை என் குழந்தையாய் வளர்த்து-எல்லாமே பழங்கதையாய்க்-கனவாய் என்னுள்ளே மங்கலாக நிழலாக இழையோடுகின்றன.

உலகத்தின் கண்கள்தான் குருடாகிவிட்டதென்றால் சியாமளா நீயுமா?.....? உன்னாலும் என்னைப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே, மம்ம். அது என் தலைவிதி.

நான் நித்தியப் பிரம்மச்சாரி என்பது இன்றுவரை யாருக்குமே தெரியாது. நான் உயிர்குயிராக நேசித்த சியாமளா என்று என்மேற் சந்தேகங் கொண்டாளோ அன்றே இவ்வாழ்வில் நான் கொண்டிருந்த ஆசைக்குச் சாவுமணி அடித்துவிட்டேன். ஆனாலும் நான் பெறாத இன்பத்தை என்வாழ்வில் நிறைவேறாத ஆசையை மாலினியின் வாழ்விலாவது நிறைவேற்றி வைக்க வேண்டுமென்று விரும்பினேன். அந்த ஆசையிலுமா மண் விழவேண்டும்?

எத்தனை ஆவலுடன் மாலினியின் கலியாணத்தை நிச்சயம் செய்ய பாஸ்கருடன் சென்றேன். அவன் தந்தை என அறிமுகப்படுத்திய உருவம் விபத்தில் கால்களை இழந்து கட்டிலே தஞ்சமெனப் படுத்திருந்த பரிதாபக் கோலம் என்னிதயத்தில் பரிதாபத்தையே ஏற்படுத்தியது.

என்னை உற்று நோக்கியவர் "உங்களை எங்கோ பார்த்திருக்கிறேன்" என்றார். சந்தேகத்தோடு.

"ஆமாம். உங்களை நான் சந்தித்ததே இல்லையே." நான் வியப்புடன் கேட்கிறேன்.

"ஏன் இல்லை. ஒரேயொரு முறை என்னைச் சந்தித்து இருக்கிறீர்கள். "உங்கள் பெயர்?" நான் ஆவலோடு கேட்கிறேன். அவர் முகம் திடீரென இருள்கிறது.

"மா...த...வ...ன்".

ஒவ்வொரு எழுத்தாகத் தயங்கித் தயங்கி வந்த பதில்..... என் உடலில் மின்சாரம் பாய்ந்தது போன்ற அதிர்ச்சி. மூச்சே நின்றுவிடும்போல் மரண அவஸ்தை, அவரைச் சந்தித்த அந்த நாள் கண்முன்னே விரிகிறது.

"மாதவா. உன்னை நம்பிய பெண்ணை நீ இப்படிக் கற்பழித்துக் கைவிடலாமா?" நான் கெஞ்சுகிறேன்.

"என்ன, ராகவா "ரீயூசன்" சொல்லிக் கொடுக்கும் நீயே சகுந்தலாவைக் கெடுத்துவிட்டு என்மேற் பழிசுமத்தப் பார்க்கிறாயா?" எந்தலையில் ஆயிரம் குளவிகள் கொட்டிய வேதனை. அவன் தவறை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. போகட்டும் என்மேலேயே அபாண்டப் பழியைச் சுமத்த எப்படி மனம் வந்ததோ? அவன் அலட்சியமாக வீசிய சொற்களெனும் நெருப்புத் துண்டங்கள் என்னிதயத்திற் சுட்ட சூடு அதனால் ஏற்பட்ட ரணம் இன்னமும் மாறவில்லையே எப்படித்தான் வெளியேறினேனோ. எந்தவிபத்துமில்லாமல் வீடு வந்து சேர்ந்ததே அதிசயந்தான்.

வாசலில் கிறீச், கிறீச் எனும் ஒலி தொடர்ந்து காலடியோசை கேட்கிறது. கண்களைத் திறக்கமுடியவில்லையே காதுமட்டும் மெதுவாகக் கேட்கிறது. யாரோ என் காலில் தொப்பென்று விழுவதை உணர்கிறேன். மாலினியா? இருக்காது முரட்டுக் கரங்களல்லவா என்காலைப் பிடித்திருக்கின்றன. கண்ணீரில் என்பாதங்கள் நனைவதை உணர்கிறேன்.

"என்னை மன்னித்து விடுங்கள் ராகவன். நான் ஒருபெரும் பாவி. நான் சகுந்தலாவின் கற்பை மட்டும் அழிக்கவில்லை அவளின் வாழ்வை, உங்கள் வாழ்வை என் பிள்ளைகளின் வாழ்வைக் கூட அழித்துவிட்டேன் என் இதயம் எப்போதோ முடமாகி விட்டது. அதனாற்றான் இத்தனை தவறுகளும் ஏற்பட்டுவிட்டது." மாதவன் புலம்புகிறான். கண்கெட்டபின் சூரியநமஸ்காரம் செய்வது போல்" என்னுடைய காழுக வெறியால் நீங்கள் வீண்பழிசுமந்தீர்கள். உங்கள் காதலை இழந்தீர்கள். வாழ்வை இழந்தீர்கள். சகுந்தலாவின் மானத்தைக் காத்தீர்கள். நீங்கள் மனிதரேயில்லை. தெய்வம், தெய்வம் ஆயிரத்தில் ஒருவர். வேறுயாருமே இத்தனை தியாகங்களைச் செய்ய முடியாது. சோதனைகளைத் தாங்க முடியாது. "பாஸ்கர்! மாலினியும் என் மகள்தான், எனக்குச் சகுந்தலாவிடம் பிறந்தவள்தான், என்னை மன்னித்து விடப்பா, புலம்பல் தொடர்கிறது.

"அப்பா என்னை மன்னித்து விடுங்கள். பிரம்மச்சாரிய விரதத்தையே நானும் பின்பற்றப் போகிறேன்". மாலினி என் நெஞ்சில் விழுந்து அழுகிறாள். "நானுந்தான் அந்த விரதத்தை ஏற்பேன்" பாஸ்கரின் குரலிலும் உறுதி தொனிக்கிறது.

மாதவன் உணர்ந்து விட்டான், உண்மை எப்போதும் சாவதில்லை. உலகத்தின் கண்களுக்கு இந்த உண்மை எப்போ தெரியப்போகிறது. இனித்தெரிந்துதான் என்ன? இழந்த வாழ்வு திரும்பவா போகிறது. அந்தக் கண்களின் மதிப்பீட்டினால் மூன்று நிரபராதிகள் தாம் செய்யாத தவறுக்காகத் தாம் விரும்பாமலே பிரம்மச்சாரிய விரதம் பூண்டதை யாரறிவார்?

காதலின் இரகசியம்

அந்தி மயங்கும் வேளை. ஆடவரும் பெண்டிரும் அன்புக்கதை பேசிச்சென்று கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் உள்ளத்து மகிழ்ச்சியை அவர்களின் வதனங்கள் பிரதிபலித்தன. அனைவரும் அகமகிழ்ந்திருக்கும் அந்த இன்ப வேளையில் ஒரேயொரு பெண் மாத்திரம் தனியே வாடிச்சோர்ந்து போயிருந்தாள். இன்பத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்த எவரும் அவளைக் கவனிக்கவில்லை. அவளுடலோ நீண்டகாலம் உணவே கொள்ளாதவள் போன்று வாடிவரண்டு போயிருந்தது. முகத்திலோ தனிமையின் ஏக்கம். அவளையறியாமலே தொடர்ந்து வெளிவரும் அக்கினிப் பெருமூச்சு. அவ்வாறு கவலையின் உறைவிடமாகக் காட்சியளித்தவள் பூமாதேவி. அவளை உற்று நோக்கியபடியே நின்றிருந்தான் ஒரு கட்டிளம் காளை. அவன்தான் வானம். அவன் அவளை விழுங்கிவிடுவதுபோல் அன்பு ததும்பப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவளோ அவளை ஏறெடுத்தும் பார்க்கவில்லை. இருவருக்கு மிடையில் நீடித்த மௌனம். எத்தனை நேரந்தான் மௌனமாயிருக்க முடியும்? பொறுமையிழந்த அவன் மெதுவாகப் 'பூமா' என்றழைத்தான். அவள் மௌனம் சாதித்தாள்.

"பூமா! ஏன் இப்படி எதையோ பறிகொடுத்தவள் போன்று ஏங்கிப்போய் நிற்கிறாய்! நான் ஒருவன் பேசுகிறேனே. அது உனக்குக் கேட்கவில்லையா!" அவன்தான் பேசினான். அவளோ மௌனத்தைக் கைவிடுவதாயில்லை.

"பூமா! அந்தத் தாமரைக்கு இருக்கிற அளவு அறிவுகூட உனக்கில்லையே!" அவளுக்குக் கோபமூட்டியாவது பேசவைக்கலாமென நினைத்தான் அவன், அவன் எண்ணம் வீண்போகவில்லை. அவளை நிமிர்ந்து நோக்கினாள்.

அவன் தொடர்ந்து கூறினான்:

"தாமரையும் உன்னைப் போன்று ஒரு பெண்தானே. அவள் தன் காதலனைத் தினமும் எத்தனை மகிழ்வோடு - மலர்ந்த வதனத்தோடு வரவேற்கிறாள். இப்பொழுது தன் காதலன் தன்னைப் பிரிந்து போகின்றானே என்று அவள் வதனம் வாடிக் கூம்பிப் போயிருப்பதைப் பார்." அவன் இதயத்திலிருந்து நீண்ட பெருமூச்சு வெளிவருகின்றது.

"என்ன இருந்தாலும் சூரியன் கொடுத்து வைத்தவன். அவன் காதலிக்குத் தான் அவனிடம் எத்தனை அன்பு. அவன் மாலையில் அவளை விட்டுப்பிரிந்தாலும் அவள் இரவுமுழுவதும் அவளையே நினைத்திருந்து காலையில் அவளை மகிழ்வோடு வரவேற்கிறாள். ஆனால், நான்..... நான் உன் காதலுக்காக எப்பொழுதும் உன் முன்னாலேயே தவம் கிடக்கிறேன். நீயோ!..... நீ அன்புடன் ஒரு வார்த்தையாவது பேசமாட்டாயா?" அவன் காதற்பிச்சை கேட்டான்.

அவன் உதடுகள் மெதுவாகத் துடித்தன, வார்த்தைகள் வெளிவரவில்லை.

அவனுக்கு ஓரளவு நம்பிக்கை பிறந்தது.

"பேசு பூமா! பேசு, நாம் இருவருந்தானே தனித்திருக்கின்றோம். உனக்கு ஏன் இந்த மௌனம்"

பூமா பேசத் தொடங்கினாள்.

"உங்களுக்கு என்மேல் உண்மையான அன்பில்லை."

"என்ன!" அவன் பதறிப் போய்க் கேட்டான்.

"ஆமாம். உங்களுக்கு என்னிடம் அன்பிருந்திருந்தால்....."

"என்ன செய்யவேண்டும் சொல்."

"சூரியன் தினமும் தன் காதலியை எப்படி அன்போடு அணைத்துக் கொள்கிறான். நீங்கள்....."

"அப்படியானால் நீயும் என்னை....."

அவன் நாணத்தால் முகம் புதைத்தான்.

அவனுக்கோ மகிழ்ச்சிதாங்க முடியவில்லை. அவன் கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தது. மறுகணம் தன் மழைக்கரங்களை நீட்டி அவளை

இறுகத் தழுவிக்கொண்டான். அப்பப்பா அவனுக்குத்தான் எத்தனை கைகள். அவனது அன்பின் அணைப்பினுள் அகப்பட்ட பூமாதேவியோ இன்ப வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தாள், காதலர்கள் எவ்வளவு நேரந்தான் அந்த அன்புப் பிணைப்பில் கட்டுண்டிருந்தார்களோ.....!

பொழுது புலர்ந்தது, பூமா உருக்கிவார்த்த புத்தம் புதிய பொற்சிலையாய்க் காட்சிதந்தாள். அவள் வதனம் புது மெருகுடன் திகழ்ந்தது. அங்கங்கள் வாளிப்பால் பூரிப்படைத்திருந்தன, காண்பவர் கருத்தைக் கவரும் தோற்றம். ஆகா! ஒரு இரவுக்குள் எத்தனை மாறுதல்கள்! காதல் இத்தனை சக்தி வாய்ந்ததா?

அவளைக் கண்டவர்கள் அதிசயித்தனர். பகலில் புதுமையில் பொலிந்த காதலியை கண்டான் காதலன். அவனுக்கோ காதற்போதை தலைக்கேறியது, ஆனாலும் மாலையை எதிர்பார்த்திருந்தான். மாலை வந்தது. காதலர்களின் களிப்பைக் கேட்கவும் வேண்டுமா? தொடர்ந்து பல நாட்கள் காதலர்கள் இன்பம் அனுபவித்தனர். காதலுக்குக் கண்ணில்லையல்லவா? காதலன் காதற்போதையால் பகலிலும் அவளை அணைக்கத் தொடங்கிவிட்டான். எத்தனை நாளைக்குத்தான் அவர்களின் களவொழுக்கம் நீடிக்கமுடியும்?

பூமா தம் காதலின் அன்புச் சுமையைத் தாங்கிக் கொண்டாள். அவள் அங்கங்களெல்லாம் புதுப் பொலிவுடன் மிளிர்ந்தன. சில தினங்கள் கழிந்தன. அவள் தம் காதற்சின்னமாகப் பல குழந்தைகளை ஈன்றாள். இருவருக்கும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி. அவன் அவளையும் தன் குழந்தைகளையும் தன் மழைக்கரங்களால் ஒன்றாகச் சேர்ந்து அணைக்கும்பொழுது அவர்கள் அனுபவிக்கும் ஆனந்தம்! அம்மம்! அதை வர்ணிக்க வார்த்தைகளே இல்லை.

குழந்தைகள் ஆடியும், அசைந்தும், தவழ்ந்தும், எழுந்தும் பெற்றோரைக் களிப்பில் ஆழ்த்தின. பூமா தன் குழந்தைகளை அன்புடன் பேணி வளர்த்தாள். பிள்ளைகளை வளர்ப்பதிலேயே நேரம் கழிவதால் அவளால் காதலனை முன்போல் மகிழ்விக்க முடியவில்லை.

அவனுக்கோ அவள் தன்னை உதாசீனம் செய்கிறாளென்ற நினைப்பு. அதன் எண்ணத்தை அவளிடமே நேரில் கேட்கிறான்.

“பூமா! நீ என்னை மறந்துவிட்டாயா?”

“ஏன் அப்படி கேட்கிறீர்கள்.”

“குழந்தைகள் பிறந்ததும் உனக்கு என்மேலுள்ள அன்பெல்லாம் எங்கோ மறைந்து போய்விட்டது. இப்பொழுது உனக்கு என்னைவிட உன் பிள்ளைகள் தானே பெரிது.

“ஏன் அப்படிச் சொல்லிவிட்டீர்கள். அவர்கள் என் பிள்ளைகள் மட்டுந்தானா? உங்கள் பிள்ளைகளில்லையா?”

“நம் பிள்ளைகள் என்றால் எந்நேரமும் அவர்களுடனேயே இருக்க வேண்டுமா? உனக்கு இப்பொழுது நான் ஒருவன் இருக்கிறேனென்ற நினைவே இல்லை. எந்நேரமும் பிள்ளைகளுடனேயே சாகிறாய்.”

அவன் குறைப்பட்டுக் கொண்டான்.

“ஒன்றுமறியாப் பாலர்களைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டு நாம் மட்டும் இன்பத்தை யனுபவிப்பது நியாயமா?”

“இந்தப் பிள்ளைகள் தான் உன்னைக் காப்பாற்றப்போகிறார்களா?” அவன் வெறுப்புடன் கேட்டான்.

“அவர்களிடமிருந்து நான் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால், அவர்களை அன்போடு வளர்க்க வேண்டியது எனது கடமைதானே.”

“ஓகோ! என்னை மகிழ்விப்பது மட்டும் உனது கடமையில்லையோ! உனக்கு என் மீது அன்பு இருந்தாலல்லவா?”

அவன் வெறுப்போடு முகத்தைத் திருப்பியபடி செல்கிறான்.

காதலர்கட்கிடையே ஊடல் ஏற்படுகிறது.

காலம் ஓடுகிறது. குழந்தைகள் பருவத்தின் வாயிலையடைந்து விட்டார்கள்.

அன்னையின் மடியில் இன்பமாகத் தலைவைத்துப் படுத்து அவளின் அன்பைப் பூரணமாகப் பெறுகிறார்கள். அவள் அவர்களின் தலையை இதமாக வருஷலிட்டபடியே பல கதைகள் கூறி மகிழ்விக்கிறாள். இந்த இன்பம் நிலையானது தானா?

அவளது பிள்ளைகளின் செழிப்பையும், பொலிவையும் கண்டு அவாவுற்றோர் அவர்களை அவளிடமிருந்து பிரித்துச் செல்கின்றனர். அன்னையின் அலறல் அவர்களை எதுவும் செய்யவில்லை. காதலனையும் கண்மணிகளையும் பிரிந்த அவனோ அனாதையாக அலறித் துடிக்கிறாள். சக்தியற்ற நிலையில் அவளது அழுகையொலி அடங்கி விடுகிறது.

மீண்டும் அதே சோகமயம்! அவள் உடலில் வாட்டம்! உணர்வில் வாட்டம்! உயிரில் வாட்டம்! தன் பொலிவழிந்து - சௌந்தர்யமிழந்து - வரண்டபாலை வனமாகக் காட்சிதருகிறாள். இன்னும் சற்றுநேரத்தில் அவளுக்கு மூச்சே நின்றுவிடும்போல் இருக்கிறது.

இந்நேரம் அவள் காதலன் அங்கு வருகிறான். அவள் நிலைகண்டு இரங்குகிறான். அவனது கோபம் தளர்கிறது - எப்படியும் அவள் அவனது காதலியல்லவா? அவன் துன்பத்தைக் கண்டு துடித்துக்கொண்டான். மெல்ல அவளருகில் வருகிறான்.

“பூமா!”

அவள் பேசவில்லை.

“பூமா! நீ என்னுடன் பேசமாட்டாயா?”

“ஐயோ! என் குழந்தைகள் எங்கே?” அவள் புலம்புகிறாள்.

“அவர்களை இனி நீ காணமாட்டாய்.”

“என்ன!” அவள் அலறுகிறாள்.

“இனி நடந்ததை எண்ணிக் கவலைப்படாதே” அவன் தேற்றுகிறான்.

“சீ! ஆண்களே கல்நெஞ்சர்கள்தான். உங்களுக்கு எங்கே புரியப் போகிறது. ஐயோ! என் பிள்ளைகளின்றி என்னால் வாழமுடியாது.”

“இங்கே பார் பூமா! எனக்கும் அவர்கள் பிள்ளைகள் தானே. எனக்கு மட்டும் அவர்களைப் பிரிந்தகவலை இல்லையா? ஆனால், விதியைவெல்ல யாரால் முடியும்! நடந்ததை எண்ணி எஞ்சியுள்ள நாட்களையும் துன்பமயமாக்கப் போகிறாயா? நீயும் நானும் மகிழ்வாகக் கூடி வாழ்ந்தால் இன்னும் வேறு குழந்தைகளைப் பெறமாட்டோமா? நீ எதற்காக வீணாக வருந்துகிறாய்?”

அவள் முகம் சற்றுத் தெளிவடைகிறது.

“என்ன! எமக்கு வேறு குழந்தைகள் பிறப்பார்களா?” அவள் ஆச்சரியத்தோடு வினவுகிறாள்.

“ஆம், நமக்கு வேறு குழந்தைகள் பிறக்கத்தான் போகிறார்கள். நீ மகிழ்வாய் இரு, நீ வருந்துவதைப் பார்க்க என்னிதயத்தை என்னவோ செய்கிறது. அவன் கண்களில் அரும்பிய இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர்த் துளிகள் அவள் வதனத்தில் வீழ்ந்து தெறிக்கின்றன.

அவள் அவனை மிருதுவாக அணைத்துக் கொள்கிறாள்.

அவனும் தன் மழைக்கரங்களால் அவளை அன்புடன் அணைக்கிறான். அவன் உடல் முழுவதும் புத்துணர்ச்சி, புதிய வேகம், புரியாத பரவசம். இன்பத்தின் உச்சநிலை.

“ஆ! உங்கள் அணைப்பிற்றான் எத்தனை இன்பம். என் துன்பமெல்லாம் மாயமாய் மறைந்துவிட்டதே. உங்கள் கைகளுக்கு இத்தனை சக்தியா,” ஆச்சரியத்தோடு அவன் கரங்களை எடுத்து அணைத்தபடி முத்தமிடுகிறான்.

அவன் பெருமிதத்துடன் அவளை மேலும் தழுவிக்கொண்டான்.

“குழந்தைகள் இருந்தபோது நான் உங்களை மறந்திருந்தது உண்மைதான். உங்களுக்கு என்மேற் கோபமில்லையே!”

அவன் கெஞ்சுவதுபோற் கேட்டான். அவன் நகைத்தான்.

“பூமா! இதுதான் உண்மைக் காதல். கூடல்மட்டுமல்ல, ஊடலுந்தான் காதலுக்கு இன்பம் பயப்பது. இன்பத்தை மட்டும் அனுபவிக்க உதவுவதல்லக் காதல். இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் இணை பிரியாது அனுபவிப்பதற்குக் காதலர் இருவரையும் தூண்டுவதுதான் உண்மையான தெய்வீகக் காதல். அது என்றும் எதனாலும் அழியாதது. என் காதலியான உன்னைத் தனியே நான் வருந்தவிடுவேனா? அப்படியானால் என் காதலின் புனிதத் தன்மைக்கு இழுக்கு ஏற்படாதா?” அவன் கன்னத்தில் செல்லமாகத் தட்டினான் அவன்.

“உண்மைக் காதல் இத்தனை உயர்ந்ததா? அப்படியானால் அந்தக் காதல் என்றென்றும் இவ்வுலகில் நிலைத்திருக்கட்டும்.”

காதலை வாழ்த்தியபடியே அவள் காதலனின் மார்பில் தஞ்சம் புகுந்தாள்.

காதற்போதையிற் கிறங்கிக் கிடந்த அவர்களின் வாயிதழ்கள் பேசும் உணர்வற்றுச் செயலற்று நின்றுவிட்டன.

‘சிதம்பரபத்தினி’

1944.05.09 இல், கரவெட்டியில் சிதம்பரப்பிள்ளை (தம்பிரான்) - பார்வதிப்பிள்ளை தம்பதியின் மகளாகப் பிறந்த பத்தினியம்மா - கரவெட்டி ஞானாசாரியர் கல்லூரியில் எஸ். எஸ். சி. வரை கல்வியும், யாழ். இந்து மகளிர் கல்லூரியிலும் நெல்லியடி மத்திய மகா வித்தியாலயத்திலும் உயர்கல்வியும் பெற்றார். இவர் 1961ல் பாலபண்டிதை 1964ல் சைவப்புலவர் ஆனார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழகச் சிறப்புப் பட்டதாரி. 1963 இலிருந்து ஈழத்தின் பத்திரிகைகளான ஈழநாடு, சுதந்திரன், தினகரன், கலைச்செல்வி, நங்கை ஆகியவற்றில் இவரது சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. இச் சமூகம் தன் மனதில் ஏற்படுத்துகின்ற காயங்களின் அழுத்தத்தை நீக்கவும், இச்சமூகம் இப்படி வாழ்கிறதே என்ற ஏக்கத்தைச் சுட்டவும் சிறுகதைகளைச் சிதம்பரபத்தினி என்ற புனைப் பெயரில் படைத்து வருகிறார். சீத்தி, பிரக்ஞா என்பன அன்னரது ஏனைய புனைப் பெயர்கள்.

இலங்கை நிர்வாக சேவையின் மூத்த அதிகாரியாக விளங்கும், சிதம்பரபத்தினி பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் அறிவும், நவீன இலக்கியத்தில் திறனும், வடமொழியில் புலமையும் பெற்றவர்.

“செங்கை ஆழியான்”